

Giới thiệu Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen

Truyện Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen của tác giả Lam Chi Vũ nói về một người con gái xinh đẹp, nhưng đó chỉ là mặt nạ bên ngoài của cô.

Vì muốn làm điều mong ước cuối cùng của bà ngoại cô đã quyết định kết hôn trong ba tháng, vậy ai sẽ là người đó?

Người được cô chọn là điều may mắn hay là đen đui? Ai sẽ là "thiên sứ đen" ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Có nên nói cho lão đại biết hay không?”

“Tôi nghĩ tạm thời không cần nói, dù sao ngày mai lão đại cũng trở về.”

Hai người đẩy cửa phòng làm việc, tiếp tục thảo luận, không biết trên sofa trong phòng làm việc có người đang ngủ.

“Hôm nay không nói, ngày mai lão đại trở về, chúng ta chờ bị lột da mất!”. Tổng Hạo Luân vừa nghĩ đến bộ dáng tức giận của anh họ, trong lòng không khỏi rùng mình.

“Có lẽ chúng ta nên tìm cô ấy trở về trước khi lão đại quay lại.” Phương Khải tràn đầy hi vọng nhìn về phía Hạo Luân, em họ nhỏ hơn hẳn hai tuổi.

“Mẹ nuôi đã tìm cô ta ba ngày rồi, chúng ta.....có khả năng sao?” Tổng Hạo Luân không ôm bất cứ hy vọng nào nói.

Bọn họ đồng thời nặng nề thở dài một cái.

Lão đại mà trong miệng Phương Khải và Tổng Hạo Luân hay thường gọi là Tổng Hạo Kiệt. Cha của Hạo Kiệt và Hạo Luân là anh em ruột, còn mẹ của Phương Khải là em gái của bọn họ.

Tổng Hạo Kiệt, năm nay hai mươi bảy tuổi, là “Thiên sứ đen”- người sang lập ra hợp tác xã tín dụng, Phương Khải, hai mươi lăm tuổi, phụ trách thu góp tài liệu, sửa sang và phân tích thông tin, là “chiếc máy tính” toàn năng của công ty. Tổng Hạo Luân, hai mươi ba tuổi, mới chính thức gia nhập công ty một năm nay, am hiểu về theo dõi và nguy trang nhất.

Cô gái nhỏ trong miệng bọn họ là Trần Dật Yên, hai mươi tuổi. Nhiều năm trước bởi vì “khế căn” mà thành danh, ít nhất trong gia tộc của Hạo Kiệt là như thế. Cô là học muội của Hạo Kiệt và Hạo Luân, từ tiểu học đến trung học là thế. Còn Phương Khải bởi vì bội phục Dật Yên dám can anh họ nên mới chuyển trường đến học chung. Từ đó bốn người bọn họ mới trở thành “thanh mai trúc mã”.

Hạo Kiệt, Phương Khải, Hạo Luân đều nhận mẹ của Dật Yên-Mạnh Đình làm mẹ nuôi. Bà là người thông minh, dân chủ nhất thiên hạ, cho nên bọn họ ai cũng muốn có một người mẹ như thế.

“Chúng ta đã bao lâu chưa gặp Dật Yên?” Hạo Luân nhìn anh họ hỏi.

“Hai năm đi.” Phương Khải suy nghĩ một chút rồi nói.

“Hai năm! Cô gái nhỏ cũng không thay đổi chứ?”

“Thiếu nữ mười tám có nhiều thay đổi, khó nói trước được!”

“Hi vọng cô bé có thể lớn dần, thay đổi một chút.”

“Tổng Hạo Luân, cậu hi vọng ai có thể lớn dần, thay đổi hả?”

Hai người bọn họ đồng thời xoay người, nhìn về chỗ phát ra thanh âm-----trong phòng làm việc chỉ có duy nhất một cái sofa dài, bỗng thấy một cô thiếu nữ tóc dài tới eo đang nằm biếng đưa người, đôi má trắng hồng còn lộ ra một dấu tay đỏ, nhất định là lưu lại do lúc ngủ.

Cô chính là cô gái nhỏ trong miệng của Phương Khải và Tổng Hạo Luân, Trần Dật Yên.

“Cô gái nhỏ!”

“Làm sao em lại ở chỗ này?” Phương Khải kinh ngạc nhìn cô, thật sự là Trần Dật Yên sao?

Hạo Luân nghe tiếng cô gọi mình, chắc chắn đó chính là Trần Dật Yên. Nhưng tại sao cô lại ở phòng làm việc? Cô vào đây bằng cách nào?

Dật Yên dụi dụi con mắt, nhìn rõ hai người trước mặt. Hai năm không gặp, trừ có thêm một chút “thành thực” của người đàn ông trưởng thành, bọn họ vẫn như cũ.

“Hai người không thay đổi gì cả! Trừ có “già” thêm một chút.”

Phương Khải im lặng cười tủm tỉm, còn Hạo Luân không phục nói: “Cái gì già, đó gọi là thành thực!”

“Cô gái nhỏ em cũng thành thực hơn rất nhiều.” Phương Khải nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cách hàm xúc.

“Nói đó không phải nhồi thêm bông chứ? Hay hôm nay mới bị đánh nên mới trở nên như vậy?” Hạo Luân không có ý tốt đưa mắt nhìn chỗ nào của cô mấy giây.

“Nói nhảm”

Dật Yên bị hấn nhìn chăm chú rất không thoải mái. Cô biết trong hai năm qua mình thay đổi rất nhiều, nhất là về dáng vóc. Từ nhỏ cô so với đứa trẻ năm tuổi thì cao hơn một chút, mãi cho đến tốt nghiệp trung học thì vẫn thế. Năm đó, khi tốt nghiệp, cô đã cao 1m68, nặng 41kg, đáng người theo tiêu chuẩn “ván giặt đồ” được mọi người công nhận.

Tốt nghiệp hai năm, chiều cao vẫn như cũ chỉ có cân nặng tăng thêm 6kg, mà 6kg tăng thêm đó là do trời cho, tăng đúng nơi đúng chỗ. “Ván giặt đồ” ngày xưa đã không thấy mà thay vào đó là một Venus lung linh có lỗi có lầm.

Từ lúc Dật Yên đuổi người trên ghế sofa, những đường cong hoàn mỹ dần hiện ra, đủ khiến mọi người đàn ông huyết áp tăng cao, vô cùng hưng phấn. Cô mặc một cái áo dệt kim, nó giống như làn da thứ hai ôm sát cơ thể, làm đáng người cô càng thêm nổi bật.

Mọi người đàn ông đều sẽ vô cùng hứng thú với cô gái trước mặt, trừ Phương Khải và Hạo Luân, bọn họ muốn cũng không dám.

Phương Khải chỉ xem Dật Yên như là em gái, hơn nữa hẳn biết Hạo Kiệt có hứng thú với Dật Yên, hứng thú này bắt đầu từ năm mười lăm tuổi cho tới bây giờ.

Hạo Luân trừ việc ái mộ hành vi “khê cần” của cô còn lại không có một chút tình cảm nào khác. Cô đối với hắn vừa là em gái vừa là bà cô. Hẳn thực sự rất sợ cô.

"Em gái, em vào bằng cách nào?" Phương Khải cau mày, sắc mặt nặng nề hỏi còn Hạo Luân thì tràn đầy hứng thú.

Dật Yên đương nhiên hiểu vì sao sắc mặt Phương Khải lại nặng nề như thế.

Thứ nhất, công ty trong hai năm qua có nhiều gián điệp từ công ty khác tới điều tra việc làm ăn buôn bán. Ngoài ra còn có các chính trị gia, thương nhân lớn trên thế giới uỷ thác cho họ rất nhiều nhiệm vụ quan trọng.

Những dự án, tài liệu này đều được đặt tại cơ sở dữ liệu trong máy tính của công ty, mà trong đó cũng chứa nhiều bí mật lớn nhỏ, nếu bị lộ ra ngoài công ty cũng chịu nhiều tổn thất.

Còn nữa, hệ thống an ninh trong công ty cũng là một tay Phương Khải hoàn thành. Từ bốn năm chưa thấy có người nào vào mà hệ thống không hề báo động.

Dật Yên bủn xỉn, mặt quật cường, Phương Khải không thể không tăng giọng hỏi: "Nói, em vào bằng cách nào?"

Dật Yên thấy trong phòng làm việc thủy tinh có một bóng dáng mờ chiếu lên, lập tức biết là tổng giám đốc Hạo Kiệt muốn đi vào. Đối với cô bóng dáng anh đã vô cùng quen thuộc rồi.

Cô cố ý giả vờ bị Phương Khải làm cho hết hồn, thân thể vốn đứng thẳng bởi vì lui về phía sau mà ngã ngồi trên sofa.

"Phương Khải, anh làm gì cô ấy thế?" Hạo Luân nhận thức được, góp vui vào thủ đoạn của cô.

"Nơi này xảy ra chuyện gì?" Thanh âm ngượng lạnh truyền đến từ phía sau bọn họ.

Tổng Hạo Kiệt đáng người cao lớn đến gần, chiều cao 1m89 của anh cơ hồ lấp đầy cánh cửa.

Anh tới hôm qua ở nhà nhận được tin nhắn của mẹ nuôi trong hộp tin tự động, biết rằng Dật Yên đã ra nước ngoài ba tháng, mà mỗi lần đều gọi điện về nhà báo bình an nhưng lần này lại không có chút tin tức gì nên mẹ nuôi mới vội vàng báo cho anh.

Sau khi biết được, anh lập tức từ Cao Hùng cả đêm chạy trở về. Mới vừa vào phòng làm việc, đã thấy trên má Dật Yên có dấu tay đỏ, ngã ngồi trên ghế sofa, lộ ra bờ vai tuyết trắng cùng với lời nói của Hạo Luân, anh cho rằng Phương Khải mới tát cô.

Phương Khải và Hạo Luân thấy Hạo Kiệt thì đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Một mặt là đã tìm được Dật Yên trước khi anh trở về----mặc dù là chính cô

đưa tới cửa. Mặt khác, có thể đem củ khoai lang phòng tay này giao cho Hạo Kiệt xử lý.

"Hi, Kiệt ca!" Dật Yên dưới ánh nhìn kỹ càng của Hạo Kiệt, không được tự nhiên kéo lại quần áo, ngồi thẳng.

"Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Hạo Kiệt thờ dài nhìn Dật Yên, nhắc lại vấn đề.

"Em vừa nãy ngã trên ghế sofa."

"Tại sao?" Hạo Kiệt không buông lỏng hỏi nữa.

"Bởi vì.....bởi vì....." Dật Yên liếc nhìn Phương Khải một cái."Anh ấy hỏi em một vài vấn đề."

"Vấn đề gì có thể khiến Phương Khải lớn tiếng quát em?" Hạo Kiệt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Dật Yên hỏi.

Dật Yên vẫn còn đang suy nghĩ có nên thành thật trả lời hay không.

"Nói" Hạo Kiệt đơn giản ra lệnh.

Hạo Kiệt nháy mắt nhìn Phương Khải, đáp án của vấn đề này tựa hồ rất đơn giản, có nhất thiết phải hỏi sao?

"Tôi cùng Hạo Luân vào phòng làm việc thì công ty đã không còn ai. Mà cô ấy....." Phương Khải chậm rãi nhắc lại vấn đề.

"Tôi hiểu rồi." Hạo Kiệt gật đầu một cái rồi lại liếc nhìn Dật Yên.

"Các cậu đi làm việc của mình đi."

"Nhưng là.....nhưng là....." Lời kháng nghị của Hạo Luân chưa nói hết đã bị Phương Khải kéo kéo tay.

Hắn nhìn thấy sắc mặt Hạo Kiệt, thông minh im lặng, cùng Phương Khải rời khỏi phòng làm việc.

"Được rồi, Phương Khải đã đóng cửa lại, hiện tại....." Hạo Kiệt không nói hết lời, kiên định nhìn Dật Yên.

"Em đã hai mươi tuổi rồi" Dật Yên nhắc nhở nói: "Em hiểu biết rồi."

"Vậy....." Trong mắt Dật Yên lóe lên ánh sáng hy vọng.

"Em nên tiếp nhận xử phạt đi." Hạo Kiệt lười biếng ngồi trên ghế làm việc, nhàn nhã nói.

"Nhưng là.....nhưng là....." Dật Yên đứng lên, lấy tay vuốt mông.

"Cái chúng ta có chính là thời gian."

"Vì vậy, anh nên nghe một chút lý do của em." Dật Yên lên án nói, trong giọng giống như lên án Hạo Kiệt chuyên chế.

"Lý do gì có thể khiến em không liên lạc với mẹ nuôi, để bà ở Mỹ xa xôi lo lắng vì em?"

"Em sớm biết mẹ sẽ cầu cứu anh." Dật Yên nhỏ giọng lên án, tỏ vẻ bất mãn. Hạo Kiệt trong vòng hai năm thấy Dật Yên trở thành thiếu nữ, đột nhiên tự hỏi mình có nên giống như trước đây, xử phạt đánh mông cô. Haiz, có lẽ đây là lần cuối cùng.

Ai! Cô nên sớm nghĩ đến hậu quả chứ. Cô đi từ từ, muốn trì hoãn thêm thời gian, vừa nghĩ đến mình phải "lần nữa" nằm trên người Hạo Kiệt, mặc dù là xử phạt, chi là.....Cô không khỏi phải đỏ mặt.

Hạo Kiệt nhìn Dật Yên chậm rãi bước tới, từ từ thương thức sự thay đổi của cô, cô thật sự đã trưởng thành rồi. Đây là điều anh kết luận duy nhất, cô không hề ngượng ngùng hừng hực như trước, ít nhất là ở trước mặt anh có thêm vài phần quyến rũ cũng như một chút thận trọng của thiếu nữ.

Dật Yên chấp nhận nằm ngang trên đùi Hạo Kiệt, biết chắc là anh sẽ đánh ba cái. Trời ơi! Toàn thế giới chỉ có mình anh mới dám đánh mông cô! Hai mươi tuổi còn có thể bị đánh, cô thật sự rất mất mặt nha.

Một lát, trong phòng làm việc lần lượt truyền tới ba tiếng vỗ đánh.

Dật Yên ngồi sát vào trong ngực Hạo Kiệt, giống như trước đây, anh chắc chắn sẽ cho cô một cái ôm an ủi. Anh hưởng thụ đặc quyền-----ngồi ôm lấy cô. Ngay từ rất lâu trước đây, anh đã chú ý đến cô, không thích bé trai nào chạm đến cô, càng không thích cô chủ động ôm ai trừ anh ra. Ngay cả em trai nhỏ hơn cô năm tuổi- Trần Dật Tuyên anh cũng không thích.

"Em vào bằng cách nào?" Hạo Kiệt tò mò hỏi.

"Tại sao anh không hỏi em bận gì suốt ba tháng nay?" Dật Yên nắm lấy tay anh so với bàn tay nhỏ của cô.

"Được rồi, ba tháng nay em bận chuyện gì?" Hạo Kiệt nhìn Dật Yên hỏi, chăm chú vào từng động tác của cô.

Tay của cô trắng trắng mà mềm nhẵn, chiều dài vừa phải như tay của một nghệ thuật gia. Mà tay của anh, vừa đen vừa thô tháo, lòng bàn tay cùng mấy đốt tay lại có vết chai sạn, cũng vì do anh làm việc lưu lại.

"Em còn chưa nói!".

"Nói gì?" Dật Yên không yên hỏi.

Hạo Kiệt thờ dài, anh chỉ nhớ cô mới nói một ít nhưng chẳng liên quan gì. Mặt anh đưa sát vào tóc cô, hít lấy hương thơm trái cây ngọt ngào đang tàn ra.

Có lẽ vấn đề này cũng không quan trọng.

Hai giờ sau, Phương Khải chú ý thấy trong phòng làm việc của Hạo Kiệt không có động tĩnh gì, hẳn nghĩ chắc là Hạo Kiệt cùng Dật Yên đã rời khỏi công ty. Hắn không nhìn được dò xét một lần, hy vọng lão đại có thể trừng phạt cô gái nhỏ kia, bởi vì cô hại mẹ nuôi lo lắng. Mặt khác, hắn muốn biết thiết bị an toàn mà mình thiết kế rốt cuộc có vấn đề gì để hắn cố gắng cải tiến.

Phương Khải gõ nhẹ cửa phòng làm việc, thấy không có động tĩnh gì, hắn tự động làm chủ mở cửa, thấy được-----

Hạo Kiệt rộng rãi ngồi ở ghế tổng giám đốc, mà Dật Yên lại ngồi trên đùi, gối đầu vào vai anh. Một tay cô khoát trên vai anh, tay còn lại cùng những ngón tay kia đan chặt vào nhau, mà tay anh lại vòng qua eo cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Bọn họ ngủ thiếp đi!

Hạo Kiệt bận rộn liên tục ba ngày, tối hôm qua lại chạy bốn giờ xe, từ Cao Hùng trở về Đài Bắc, sau khi nhìn thấy Dật Yên thì tinh thần hoàn toàn buông xuống, mệt mỏi tập kích toàn thân, lần đầu tiên anh cho mình trở nên như thế.

Dật Yên ngồi trên người Hạo Kiệt, cảm thấy mình như trở về chốn cũ, cô không muốn rời khỏi nơi an toàn, ấm áp như thế, nơi mà cô luôn được yêu thương, che chở.

Phương Khải thấy một màn trước mắt này, mỉm cười nhẹ nhàng khép cửa lại, nhưng Hạo Kiệt lại bị thanh âm này đánh thức. Anh nhìn thấy bóng dáng mờ mờ trên cửa, xác định người mới vừa vào là Phương Khải.

Hạo Kiệt hít lấy hương tóc của Dật Yên, nghĩ đến mẹ nuôi năm năm trước mang theo hai chị em Dật Yên đi Mi thăm họ hàng rồi định cư ở bên kia luôn.

Năm năm trước, cha của Dật Yên bị người lái xe say rượu đụng phải, tử vong ngay tại chỗ, người tài xế kia cũng vì đâm xe vào cột điện nghiêm trọng nên mắc kẹt ở bên trong, chờ nhân viên cứu hộ đến cứu thì đã mất máu nhiều mà chết.

Anh còn nhớ đến mẹ nuôi lúc đó, mặt trắng xanh, đóng chặt đôi môi, nhìn chăm chăm vào thi thể cha nuôi. Bà từ đầu đến cuối không hề rơi một giọt nước mắt. Nhưng đến khi người phụ nữ tên Vĩnh Minh chạy đến, mẹ nuôi mới bắt đầu khóc thật sự, đó cũng là một tháng sau khi an táng cha nuôi.

Không bao lâu sau, mẹ nuôi quyết định ra nước ngoài giải sầu, tiện thể thăm người nhà rồi ở lại định cư luôn.

Lúc đó, Dật Yên cùng Dật Tuyên đã hiểu chuyện nên nghe theo quyết định của mẹ nuôi. Bọn họ biết trước hết nên rời khỏi nơi đã làm bà tổn thương, cha không có đây, hai chị em cô phải bảo vệ mẹ nhiều hơn nữa.

Hạo Kiệt khi đó mới giải ngũ, trên đường đưa cả nhà Dật Yên ra sân bay, dứt khoát quyết định xây dựng công ty, ngày đêm ra sức học hành. Anh cố gắng bận rộn lấp đầy thời gian nếu không rảnh rồi lại nhớ đến cả nhà bọn họ, nơi cho anh gia đình ấm áp, thỏa mãn khát vọng của anh.

Bọn họ di dân năm năm, Hạo Kiệt chẳng những tốt nghiệp đại học mà còn làm cho công ty ngày càng phát triển. Hơn nữa trong hai năm qua, công ty đã đạt được danh hiệu "Cao Thăng", anh cũng được mệnh danh là "Thiên sứ đen", quả thật xứng với danh xưng của công ty.

Nhìn Dật Yên trong ngực, anh nhớ đến cái hôn ở sân bay, nụ hôn đó tinh khiết như nước, nhẹ nhàng chạm khẽ làm Hạo Kiệt không thể nào quên. Anh vốn hạ hê cho đó là nụ hôn đầu của cô, không nghĩ là.....

"Đây là nụ hôn đầu của em!" Hạo Kiệt thân nhiên hỏi, dù gì cô chỉ mới có mười lăm tuổi mà thôi.

Vậy mà Dật Yên đỏ bừng mặt cuối đầu nói:"Không phải! Anh là người thứ ba hôn em." Sau đó cô hỏi ngược lại:"Đây là nụ hôn đầu của anh sao?"

"Đĩ nhiên không phải, cô gái nhỏ, anh đã hai mươi tuổi rồi." Hạo Kiệt vừa nghĩ mình không phải là người đàn ông hôn qua cô, trong lòng đột nhiên tràn đầy tức giận.

Nhìn thấy mẹ nuôi đang cùng Phương Khải và Hạo Luân nói lời từ biệt, anh dò xét hỏi lại lần nữa:"Mới vừa rồi Phương Khải và Hạo Luân hôn em?"

"Bọn họ dám!" Dật Yên thờ phỉ phò nhìn họ một cái.

"Vậy ai từng hôn qua em? Em có thích không?"

"Ai đã hôn em, nó là chuyện rất quan trọng sao? Em chỉ nhớ rằng đó là thói quen yêu thích của em, thậm chí có vài lần em chủ động nữa cơ đấy" Dật Yên mang nụ cười ngọt ngào nhớ lại.

Nhìn thấy cô như thế, Hạo Kiệt thật sự không dám tin. Cô chỉ mới mười lăm tuổi mà đã có kinh nghiệm hôn môi, hơn nữa là với hai người đàn ông, trong đó còn có mấy lần cô chủ động! Anh xoay người đi về phía Phương Khải và Hạo Luân, để cô một mình đứng đó.

Cô trước khi lên máy bay, yêu cầu Hạo Kiệt đáp ứng cô một chuyện. Khi cô nói xong, anh sững sờ đứng đó, cô cho là anh đã đáp ứng nên cùng em trai bước vào sân bay.

"Khi em chưa kết hôn, anh cũng không thể kết hôn, tốt nhất là để em chọn vợ cho anh, ít nhất cũng phải giống như em."

Cái yêu cầu này Hạo Kiệt không ít lần tự hỏi là mình có nghe lầm không hay hiểu sai ý cô. Nhưng anh chỉ nghĩ tới nụ hôn đầu đó không phải là của anh, trong lòng liền không thoải mái, nhiều năm qua vẫn như vậy.

Anh chắc chắn chuyện xảy ra trong hai năm anh đi lính, nếu không từ trước đến giờ không có một cậu bé nào có thể thân cận với cô trong phạm vi của anh.

Nhận ra cảm giác không thoải mái kia là ghen, anh không khỏi hết hồn, nhưng khi tỉnh táo lại anh lại thấy ngạc nhiên.

Từ năm mười ba tuổi biết Dật Yên, anh vẫn đợi cô lớn lên, khi đó cô mới sáu tuổi, có lẽ bởi vì quan hệ gia đình, anh đặc biệt hiếu truyện, trưởng thành sớm. Ở nhà cô, anh có được gia đình ấm áp, cá tính trước kia cũng vì sự hoạt bát của Dật Yên ảnh hưởng, trở nên sáng sủa hơn. Cùng Dật Yên lớn lên, anh càng thấy mình càng bị cô hấp dẫn.

Cô rốt cuộc cũng hai mươi tuổi rồi.

Nhìn những ngón tay quấn quít bên nhau, anh chỉ hy vọng mình và cô cũng như thế, bên nhau đến suốt cuộc đời. Nhưng là cô có nguyện ý không?

Hiện tại bỗng nhiên anh rất muốn hỏi cô chuyện này.

"Dật Yên, Yên Nhi! Dậy, dậy đi!"

"Người ta còn muốn ngủ!"

"Dậy! Em phải nói với anh tại sao về Đài Loan? Còn nữa sao em vào được văn phòng này?"

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dật Yên lo lắng đi qua đi lại, mắt thấy thời gian ở bên Hạo Kiệt còn dư hai tiếng, cô không biết nên làm sao bây giờ?

Kế hoạch ban đầu vốn rất hoàn mỹ nhưng cô đã quên mất rằng anh là người hiểu cô nhất.

Cứ như thế, cô đã tìm được đáp án, Dật Yên cô nhất định sẽ bị anh tra hỏi thăm thương a!

Ai! Cô thở dài nặng nề, lớn lên thật phiền phức, biết thế lúc đầu nên nói thật rồi để bây giờ không phải nhức óc suy nghĩ biện pháp. Quyết định xong, tâm tình cô chợt nhẹ lòng, cả người khoái hoạt lên.

Đã lâu rồi cô không xuống bếp, nên hôm nay cô phá lệ cho bọn họ một chút ngạc nhiên đi!

Hạo Kiệt không nhịn được mở cửa chính ra, Phương Khải đi theo phía sau xem kịch vui còn Hạo Luân thì âm thầm bảo vệ Dật Yên mặc dù hẳn biết anh họ sẽ không làm khó cô, thậm chí còn cung chiêu hết mực.

Hạo Kiệt mở cửa chính ra, thoáng chốc ngửi thấy một cỗ mùi thơm thức ăn, anh ở đây năm năm, mặc dù dụng cụ trong bếp được trang hoàng đầy đủ

nhưng anh chưa từng nấu ăn, chớ nói chi ngồi thấy mùi thức ăn thơm như thế.

"Oa! Lão đại, lúc nào thì anh nhặt được nàng tiên ốc thế? Nguyên một bàn đồ ăn nha!" Hạo Luân lướt qua Hạo Kiệt và Phương Khải vọt tới trước bàn ăn, toàn bộ có sáu món mặn và một món canh.

"Các anh nhìn xem, gà chiên, chân giò kho tàu, đậu nành Hà Nhi, trứng chưng mật ong, ốc ba màu, canh cá vàng, còn có chè mè đen đường phèn mà lão đại thích ăn nhất!" Hạo Luân bước một bước dài, cầm muỗng uống thử một hớp canh. "Oa! Hương vị chính gốc, quá ngon!"

"Cẩn thận, là hồi lộ đó!" Phương Khải nhìn cả bàn đầy món ăn, rất muốn ăn ngấu nghiến, nhưng vẫn cẩn thận nhắc nhở.

"Cái gì hồi lộ? Em bận rộn ba tiếng, đi siêu thị mua nguyên liệu rồi còn trở về đun nấu, cực khổ như thế rốt cuộc lại nghe được hai chữ này!" Dật Yên tức giận nặng nề để trái cây xuống.

"Em gái nhỏ, đừng nóng giận nữa! Thứ cho anh lỡ lời, có thể ăn cơm chứ?" Phương Khải sợ nhất cô tức giận, vừa thấy thế lập tức cầu xin tha thứ.

"Hừ!" Dật Yên tạm thời bỏ qua cho hắn, quay lại gọi Hạo Kiệt: "Kiệt ca, ăn cơm. Đây! Rửa tay a! Ăn mà không rửa tay! Bẩn rồi, trên tay có một đồng vi khuẩn ăn xong không sợ bị bệnh sao."

Phương Khải với Hạo Luân vẫn không chút cử động, tiếp tục tấn công thức ăn.

"Tổng Hạo Luân, Phương Khải, em đếm tới ba, lập tức đi rửa tay, nếu không em vứt toàn bộ thức ăn!"

Loại uy hiếp này rốt cuộc cũng khiến hai người buông chén đĩa xuống, không vui phóng tới rửa tay.

"Kiệt ca! Anh cũng giống vậy." Dật Yên đối xử với bọn họ bình đẳng như nhau.

Hạo Kiệt chỉ nhướn mày, nhìn lại tay một chút, nhún nhún vai đi theo hai người bọn họ.

Từ khi nào đã không còn ai rống lên với bọn họ như thế? Năm năm!

Kể từ mẹ nuôi di dân đến Mỹ, đã không có ai dám "Thân thiết" với họ như thế; thăm thăm với cô cô đối xử với họ như người ngoài, cảm giác thật xa lạ. Hạo Kiệt khó nén nụ cười lộ trên bờ môi. Có lẽ, tất cả đều có thể trở về như năm năm trước, mà anh có thể có một mái nhà lần nữa.

Một canh giờ sau ba đại nam nhân cơm nước no nê, nghênh ngang ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, vẻ mặt đều không giống nhau. Hạo Luân giống như một đứa trẻ mới dùng hết sức lực để ăn; Phương Khải trái ngược với dáng vẻ ăn vụng như mèo con ban nãy; còn Hạo Kiệt trên mặt tràn đầy thỏa mãn.

Ngay cả thức ăn Dật Yên bung lên cho mọi người cũng khác nhau. Hạo Luân uống nước trái cây, Phương Khải muốn cà phê, còn Hạo Kiệt và cô là trà ô long lạnh thơm ngát ngọt.

Dật Yên nhìn mỗi người uống một hớp nước, không chờ bọn họ mở miệng, tự động nói ra vấn đề.

"Hiện tại em nói, là rất nghiêm chỉnh, rất quan trọng, các anh ‘phải’, ‘phải’, ‘tuyệt đối’, cẩn thận lắng nghe."

"Được!"

Đạt được nhất trí đồng ý của ba người bọn họ, Dật Yên mới nói: "Mẹ em có một tâm nguyện, em đây là con đương nhiên phải có nghĩa vụ thay người hoàn thành!"

"Tâm nguyện của mẹ nuôi là gì? Bọn anh có giúp được không?" Phương Khải nhìn Dật Yên, thành khẩn mà nói.

"Các anh nhất định phải giúp em, em mới có thể thuận lợi hoàn thành."

"Cô gái nhỏ, chúng ta nhất định toàn lực ứng phó giúp em!" Hạo Luân vỗ ngực bảo đảm.

"Cám ơn!" Dật Yên nhìn ba người bọn họ nói: "Trong ba tháng, giúp em tìm được một người chồng xứng đáng!"

"Cái gì?" Hạo Kiệt đầu tiên nhìn không được, hết sức kích động mà nói. Thấy bọn họ kinh ngạc nhìn chăm chú, lúc này anh mới giật mình. Anh ra lệnh mình hít sâu một hơi, mới nói ra hai chữ "Lý do" này.

"Mẹ hi vọng em có thể kết hôn lúc hai mươi ba tuổi, nói không chừng bà còn có cơ hội bế cháu ngoại!"

"Em mới hai mươi tuổi, còn có rông rã ba năm, tại sao gấp đến độ trong ba tháng phải tìm được đối tượng." Phương Khải lý trí hỏi.

Hạo Kiệt khép chặt đôi môi, gân xanh trên trán trỗi lên, giống như sắp gãy lìa!

Dật Yên quan tâm nhìn Hạo Kiệt, "Anh có sao không?"

"Nói!" Hạo Kiệt không cảm kích ra lệnh.

Hoàn hảo? Anh đương nhiên không tốt, anh muốn lớn tiếng hô hào, thậm chí hi vọng có cơ hội có thể lập tức đánh nhau một trận, không ngờ cô lại muốn như thế.

Muốn anh trong ba tháng tìm người gả cô đi còn không bằng cầm dao giết anh cho xong việc!

Dật Yên nặng nề thở dài, bắt đầu thuật lại lời của bác sĩ.

"Tuần trước mẹ vào bệnh viện kiểm tra thường kỳ thì bác sĩ phát hiện trong tử cung bà có một khối u, bất kể là tốt hoặc ác tính đều phải cắt bỏ."

"Vây." Hạo Luân mới vừa mở miệng liền bị Phương Khải ngăn lại.

"Em ba ngày trước mới nghe tin này từ dì. Vốn là em đi theo các bạn phỏng vấn, nhưng biết được tin này thì em lập tức bay về Đài Loan."

Thấy Hạo Kiệt với Hạo Luân còn mờ mịt khó hiểu, cô nói rõ.

"Cho dù là khối u lành tính cũng có khả năng biến thành ác tính, nếu như chuyển thành ác tính, cắt bỏ sau cũng khó bảo toàn." Dật Yên cau mày nhìn của bọn hắn."Trừ phi trong vòng ba năm không hề tái phát."

"Cho nên. Em hi vọng trong ba tháng có thể kết hôn?" Hạo Kiệt sau khi biết lý do của Dật Yên mới có thể bình tĩnh mở miệng.

"Em không thể để cho bà thương tiếc mà chết, cho dù đây chẳng qua là 1% cơ hội. Nếu như bà muốn làm bà ngoại, chỉ sợ." Dật Yên cười khổ nói.

"Xem ra, em phải tìm người gả đi rồi!" Phương Khải đồng tình nói.

"Khi nào mẹ nuôi giải phẫu?"

"Nếu tính theo thời gian ở đây thì khoảng ba giờ ngày kia." Dật Yên tính toán nói.

"Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi trước đi! Có chuyện gì ngày mai lại nói." Hạo Kiệt nhìn Hạo Luân và Phương Khải.

"Tạm biệt, ngày mai gặp!" Phương Khải đẩy đẩy Hạo Luân.

"Vây bọn anh đi trước. Chuyện của mẹ nuôi anh cũng rất tiếc !" Hạo Luân thành tâm mà nói: "Yên tâm, mẹ nuôi ở hiền trời sẽ phù hộ!"

"Em biết rõ! Cảm ơn!"

Đưa hai người bọn họ đi, Hạo Kiệt đi trở về ghế sa lon, mới vừa ngồi xuống, Dật Yên liền đưa

trà tới, anh khẽ nhấp một cái, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

"Mới vừa em tựa hồ còn có lời còn chưa nói hết!" "Ừ! Có một chút." Dật Yên chần chờ nói.

"Nói đi!"

"Thật ra thì, trong cảm nhận của em đã nghĩ đến mấy người!"

"Tên?"

"Thật ra thì, chỉ có ba người, ba người này là người mà mẹ em tin tưởng nhất."

Hạo Kiệt hí hóp mắt, dùng ánh mắt nửa khép nửa mở nhìn cô. "Ba người trong danh sách không phải là Phương Khải, Hạo Luân và anh chứ?!"

"Đương nhiên chính là ba người bọn anh!" Dật Yên gật đầu thừa nhận. "Còn có ai hiểu rõ em bằng các anh? Lại nói, ba tháng ngắn ngủn như thế làm sao em có thể đi tìm người khác!"

Dật Yên ưỡn ngực hùng hồn nói: "Em hiện tại vóc người cũng có chút tiến bộ, em nghĩ bọn có thể miễn cưỡng tiếp nhận!"

Miền cưỡng? Vóc người của cô thật đẹp, nhất là lúc cô mới ưỡn ngực. Thấy động tác kia, nội tâm Hạo Kiệt không khỏi không khỏi xôn xao.

"Còn nữa, em sẽ nấu ăn, làm việc nhà, hơn nữa, em rất dịu ngoan!" Dật Yên liệt kê ưu điểm của mình.

"Dịu ngoan? Em?" Hạo Kiệt đột nhiên cười to.

"Thời điểm nào đó sẽ dịu ngoan!" Dật Yên bĩu môi, miễn cưỡng sửa đổi.

"Đúng a! Không tức giận cũng không tự ý muốn làm gì thì làm!" Hạo Kiệt ranh mãnh mà nói.

"Nhưng em còn không đến nỗi cố tình gây sự chứ?!"

"Đây cũng là thật."

Nàng hạ hê nhìn Hạo Kiệt nói: "Còn nữa, trên thế giới còn có ai hiểu các anh hơn em."

Cô sợ mình nói quá lộ liễu nên tăng giọng nói nhưng thật ra thì mục tiêu của cô là Tổng Hạo Kiệt.

"Em hiện tại có gì kế hoạch đây? Không phải còn đi học sao?" "Em đã nhờ dì xin trường cho tạm nghỉ, dù sao cũng phải bồi dưỡng tình cảm trước!"

"Đối tượng?"

"Anh!"

"Anh? !" Nội tâm Hạo Kiệt mừng như điên, nhưng sao có thể dễ dàng nói ra?

"Đúng a! Em với anh chênh lệch bảy tuổi, nếu có thể kết hôn, anh nhất định rất thương em, hơn nữa từ nhỏ anh chính là như thế. Lại nói, mẹ em tin tưởng anh nhất!" Dật Yên cẩn thận nhìn phản ứng của hắn. "Em nghĩ, chúng ta trước tiên có thể bắt đầu hẹn hò với nhau!"

Cô thận trọng đề nghị, thấy gương mặt Hạo Kiệt bình tĩnh, cô có chút hoài nghi mình có thật sự hiểu hắn hay không?

"Sao không bắt đầu từ việc ba tháng trước em ở đâu?"

Nàng cũng biết, anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế.

"Cẩn thận, chân thật, từ từ mà nói." Hạo Kiệt nhìn chằm chằm nàng nói.

"Thật sao! Bắt đầu từ khi em tới Đài Loan được chưa!" Cô bĩu môi nói.

Mái tóc phiêu dật của Trần Dật Yên tung bay trong gió, dáng người cô cao gầy xinh đẹp, tay cầm hành lý đơn giản đi ra 'Cổng chính sân bay quốc tế', làm cho không biết bao người ngoái đầu nhìn.

Trước cửa sân bay đã đậu sẵn một chiếc xe hơi màu đen sang trọng. Dật Yên mới vừa tới gần, lập tức có hai vị mặc tây trang, đeo kính đen, cung kính mở cửa xe, hành lễ.

Cô giao hành lý cho một người, cười khỏ đáp lễ. Ngồi vào trong xe, lập tức có một gã tuổi gần ba mươi tuổi cau mày giận dữ.

"Hoàn ca, đầu cần phải phô trương như vậy! Em cũng không phải là quan lại quyền quý, cũng không phải là thiên kim tiểu thư. Có cần thiết đón em bằng chiếc xe sang trọng này không? Người ta không biết, còn tưởng rằng em giàu lắm!"

Vu Chấn Hoàn nhìn bảo bối của cha nuôi trước mắt, cũng là người cha nuôi sợ nhất, sợ là cô bướng bỉnh sẽ bị chính người ta dở khóc dở cười.

"Cha nuôi phân phó!" Vu Chấn Hoàn trả lời đơn giản.

"Em sớm đoán được là như thế này, chắc hẳn cha đang ở nhà chờ em đúng không?" Dật Yên nghiêng đầu hỏi.

"Không sai. Ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt, em ngủ chút đi đến nơi anh sẽ gọi!"

"Ừ!" Cô nghe lời nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Lông mi thật dài giống như hai cây chổi nhỏ, làn da trắng càng làm cô thêm xinh đẹp. Vu Chấn Hoàn nhìn Dật Yên bên cạnh giả vờ ngủ say, nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô là vào bốn năm trước. Cô đến Mỹ du học, dùng thời gian hai năm học xong bằng Thạc sĩ, trừ thuận lợi lấy được học vị, thu hoạch lớn nhất là trở thành người một nhà với bọn họ.

Vu Vinh rõ là thống lĩnh xã hội đen, cũng là cha nuôi của Vu Chấn Hoàn. Mà ông đời này chỉ yêu duy nhất một cô gái, chính là mẹ của Dật Yên, Mạnh Đình.

Hắn ở Mỹ cũng gặp qua mẹ cô, hắn có thể hiểu rõ cha nuôi tại sao lại yêu bà; nhưng không hiểu vì sao cha nuôi thà sống cô đơn cả đời, cũng không chịu mở miệng cầu hôn.

Hắn không biết mục đích Dật Yên đến đây là gì: hắn chỉ biết cha nuôi ở trong nhà nóng nảy đi qua đi lại. Xem ra Dật Yên đến lần này rất quan trọng? Chỉ nhìn thấy biểu hiện của cha nuôi là đã hiểu rồi.

"Cô gái nhỏ, Tiểu Yên, Tiểu Yên!" Vu Chấn Hoàn thúc nhẹ lấy vai của cô, hồi lâu mới thấy cô lim dim tỉnh lại.

"Đã tới chưa?" Cô cảnh trí nhìn ngoài cửa sổ, quả nhiên đã đến chỗ ở của chú Vinh.

"Xuống xe đi! Nếu không xuống xe chắc chắn cha nuôi sẽ lao ra đây bắt!" Vu Chấn Hoàn đã có thể tưởng tượng bộ dáng nóng lòng như lửa đốt của cha nuôi.

"Đại khoa trương, nhiều lắm là chú đi từ thư phòng ra đây thôi!" Dật Yên trong nhẹ nhõm nói, động tác xuống xe gọn gàng.

Vu Chấn Hoàn buồn cười nhìn cô, ngay sau đó từ bên kia xuống xe, vung tay xe liền chạy tới nhà xe.

Bọn hắn vừa đi tới cửa, lập tức có người tới mở cửa, tất cả cung kính chào bọn họ, trong miệng còn gọi : "Thiếu gia, tiểu thư!"

Vu Chấn Hoàn chỉ thấy Dật Yên nhanh chóng gật đầu đáp lễ, trực tiếp đi tới thư phòng; hắn cũng chỉ có thể theo sát ở phía sau. Đi vào thư phòng, bọn họ trực tiếp đi vào, nhìn một cái cũng biết đã có người đã sớm phân phó.

"Chú Vinh? Con tới rồi đây!" Dật Yên chào người đàn ông trung niên đang đứng ở cửa sổ sát đất.

"Yên Nhi, con đến rồi!" Vu Vinh mình chậm rãi xoay người lại, nhìn Dật Yên một năm không thấy.

"Anh xem chú Vinh làm sao lao ra ngoài như thế, có thể thấy được chú ấy chừng chạc đến nhường nào, mới không giống anh nói." Dật Yên đùa giỡn nhìn Vu Chấn Hoàn, trong mắt lóe lên một tia nghịch ngợm.

Vu Vinh ho khan một tiếng, che giấu lo âu trong lòng, "Chấn Hoàn nói cho con biết cái gì?"

"Hoàn ca nói, nếu con không nhanh một chút thì chú sẽ lao ra bắt!"

Lời của cô vừa nói, hai người bọn họ cũng cười, hòa tan không ít không khí khẩn trương.

"Cái nha đầu này, luôn lấy ta làm trò cười!"

"Không vui sao!"

"Lần này là chuyện quan trọng gì, lại muốn gạt Mạnh Đình, len lén tới Đài Loan?"

"Đương nhiên là rất quan trọng nha! Chú Vinh, ba con xảy ra tai nạn xe cộ qua đời cũng đã năm năm rồi, chú và mẹ con vẫn còn chờ cái gì?"

"Cha nuôi, người tán gẫu với Tiểu Yên, con đi ra ngoài trước!" Vu Chấn Hoàn sợ cha nuôi lúng túng, nên muốn tránh ra ngoài.

"Hoàn ca, anh đừng đi, ở lại giúp em khuyên nhủ chú Vinh. Chúng ta cũng coi là người một nhà, không cần tránh!" Dật Yên lên tiếng ngăn hắn đứng dậy.

Thấy cha nuôi cũng không phản đối, Vu Chấn Hoàn mới lại trở về chỗ ngồi.

"Yên Nhi, con làm sao biết tình cảm của ta với mẹ con?" Vu Vinh giả vờ hỏi.

"Con có mắt sẽ thấy, hơn nữa con từng đọc trộm nhật ký của mẹ!" Dật Yên dí dỏm nhún nhún vai, le lưỡi nói.

Vu Vinh kinh ngạc nhìn cô, mà Vu Chấn Hoàn lại bởi vì trong lời nói của cô hài lòng cười, rồi, ít nhất cha nuôi cũng không phải là tương tư đơn phương.

"Cho dù con nói tất cả đều là sự thật." Thấy Dật Yên định nói, hắn giơ tay ngăn lại.

Lại nói: "Nhưng là, ta cũng có rất nhiều thứ phải suy tính nha!"

"Con hiểu rõ, còn không phải là vấn đề an toàn sao! Nhà của chúng con mỗi đều biết chú là người như thế nào. Bốn năm trước có người muốn thôn tính địa bàn của chú, lên tiếng đe dọa uy hiếp muốn bắt chúng con làm con tin. Ngại vì an toàn của chúng con, biết rõ chúng con ở Mỹ, còn là phái Hoàn ca tới giúp, còn có sáu vị tinh anh trong bang, âm thầm hỗ trợ Hoàn ca.

Chuyện mặc dù giải quyết, ngài vẫn không yên lòng, còn phái Hoàn ca tạm thời ở lại Mỹ." Dật Yên giương cặp mắt thông minh nhìn thẳng Vu Vinh.

"Nói vậy, là chú cho Chấn Hoàn đi du học!"

"Đó là sau vụ việc kia!" Dật Yên khẽ lắc đầu phản bác. "Bởi vì sợ mẹ con sinh nghi, cũng sợ bà lo lắng nên mới nói như thế. Dĩ nhiên ngài cũng có tính toán khác!"

Vu Vinh cũng muốn nghe xem cô còn biết những thứ gì, tâm tư của mình cũng bại lộ ở trước mặt cô.

"Chú ngược lại nói một chút coi chú tính cái gì nữa!"

"Đương nhiên là chú không muốn đao kiếm đổ máu qua ngày nữa. Cho nên, Hoàn ca một mặt ở Mỹ lấy bằng Thạc sĩ, mặt khác cũng có thể tham khảo thị trường ở đây! Có đúng hay không?" Cô há hê nói.

"Con thật sự lớn rồi, năng lực phân tích và khả năng nói chuyện cũng hơn xưa nhiều." Vu Vĩnh tán dương gật đầu.

"Dĩ nhiên, con cũng sợ chú một mình đi Mỹ quốc để lại Hoàn ca một mình nguy hiểm chống đỡ!"

"Tiểu Yên, về sau anh không dám xem thường em đó!" Vu Chấn Hoàn cũng gia nhập hàng ngũ tán dương.

"Điều này cũng không có gì lạ! Em học tâm lý học mà, hơn nữa phụ nữ cũng tương đối nhạy cảm."

Cô bị hấn khen ngợi ngược lại có chút ngượng ngùng.

"Con đã biết chuyện thì thôi, nếu con là ta con sẽ làm như thế nào?" Vu Vĩnh muốn thử một chút xem cô gái trước mắt này có thật sự trưởng thành sao?"

"Con sao?" Dật yên hả hê vút nhẹ mái tóc. "Con sớm cân nhắc qua rồi, nếu có thể tìm được một người tình anh trong bang hỗ trợ thì vấn đề căn bản đã được giải quyết!"

"Nhưng là, muốn tìm một người có năng lực lại có lý tưởng giống nhau tựa hồ hơi khó khăn một chút!" Vu Vĩnh khổ sở nói.

"Thật ra thì, con vốn hi vọng, nếu như Hoàn ca có thể tìm được đối tượng lý tưởng, vợ chồng hai người cùng chung cố gắng thì quá hoàn hảo. Thế nhưng thời gian không đủ, cũng không tiện tìm, lại không thể tùy tiện chọn người cùng Hoàn ca hạnh phúc cả đời!" "Thanks!" Vu Chấn Hoàn buồn cười mà nói.

"Không có gì, cũng không thể để mẹ không có hạnh phúc nửa đời sau. Cho nên, con người tốt nhất!" Nàng khẳng định lại hưng phấn mà nói.

"Không được!"

"Tại sao? Chú Vĩnh con còn chưa nói hết sao chú lại quả quyết cực tuyệt như thế!" Dật Yên bĩu môi, không vui nói.

"Chú là người nhìn con lớn lên, tâm tư của con, chẳng lẽ ta còn không biết? !"

"Chẳng lẽ em muốn là người hy sinh sao?!" Vu Chấn Hoàn dùng giọng nói ngạc nhiên hỏi.

"Yên Nhi, đừng nói ta không thể đồng ý, chuyện này nếu để mẹ con biết, bà sẽ trách ta mất."

"Không đâu! Mẹ nếu biết chú có ý thôi lui khỏi giang hồ, nhất định gờ hai tay tán thành, hơn nữa, bà cũng không có phản đối. Con biết tại các chú cũng sẽ chú ý an toàn của con, khiến nguy hiểm giảm tới thấp nhất; lại nói, tự con cũng sẽ cẩn thận a!"

Vu Vĩnh thở dài. Lấy thời gian bao năm quen biết Mạnh Đình, hẳn biết bà sẽ như lời Dật Yên nói.

"Em thật dự quên đi một người, chỉ sợ hẳn nếu biết, nhất định sẽ phá hủy nơi này!" Vu Chấn Hoàn rút cuộc nghĩ đến một người có thể ngăn lại cái chủ ý điên cuồng này.

"Người nào?" Dật Yên đã đoán được hẳn đang nói là người nào, khiếp sợ hỏi.

"Tổng Hạo Kiệt!"

"Đừng nói cho anh ấy biết không phải là được rồi sao?" Dật Yên đề nghị kỳ dị, quen chính Tổng Hạo Kiệt đã nói cho cô biết chuyện bang phái tranh giành bốn năm trước.

"Nếu anh không nói cho hẳn thì hẳn cũng sẽ biết, đừng quên nghề nghiệp của hẳn bây giờ." Vu Chấn Hoàn ý tốt nhắc nhở.

Tổng Hạo Kiệt, trước mắt là người thành lập trung tin xã nổi danh nhất Hồng Kông.

Có người từng đồn rằng chuyện gì hẳn cũng biết, tỷ như Ngân Hàng Trung Ương gần chứa kho bảo hiểm mật mã, hẳn cũng có thể được biết.

Dật Yên từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ hai người tức giận, một là mẹ cô, Mạnh Đình, còn lại chính là Tổng hạo kiệt. .

Bọn họ đối với cô làm những chuyện như vậy, từ trước đến giờ chỉ có ủng hộ và khích lệ, nếu bọn họ giận thật, chắc chắn là cô thật sự quá đáng.

Tổng Hạo Kiệt yêu thương cô, so bất luận kẻ nào cũng nhiều, cũng sâu. Nếu anh giận cô, khẳng định một chút, nhất định là cô đã làm ra chuyện thương tổn tới an nguy của mình. Mà bây giờ cô suy nghĩ làm chuyện như thế, sẽ làm anh giận đến đánh cái mông cô; đối với cô mà nói, đây đã là xử phạt đáng sợ nhất.

Cô theo bản năng dùng tay vuốt mông, giống như Tổng Hạo Kiệt đã đứng bên cạnh vậy.

Thấy Vu Vĩnh và Vu Chấn hoàn, ánh mắt trao đổi mỉm cười, cô xấu hổ lấy hai tay về, không phục nhìn bọn họ.

"Không bằng chúng ta đánh cược." Cô linh cơ nhất động, hài lòng nhìn bọn họ.

"Đánh cuộc gì?"

"Ba tháng này, con muốn tới Giáo Hội học."

"Con muốn học cái gì?" Vu Vĩnh thấy cô lộ ra nụ cười kia, thì hẳn có loại cảm giác sống lưng tê dại.

Nụ cười của cô bày tỏ cô nắm chắc phần thắng; mà đôi thành một chút còn lại là: cô gây chuyện mà người dọn dẹp hậu quả là Vu Chấn Hoàn hoặc là Vũ Vĩnh hần.

"Kỹ xảo mở khóa, còn có làm sao để tháo gỡ hệ thống an toàn!"

"Tại sao con muốn học những thứ này?" Vu Vĩnh thật sự không hiểu.

"Cái này không phải dễ dàng là có thể học được, huống chi là ba tháng ngắn ngủi!" Vu Vĩnh lắc đầu một cái.

"Được rồi! Phải làm sao chứng minh em đã học được?" Vu Chấn Hoàn tò mò hỏi.

"Ba tháng sau, em muốn xông thẳng vào trung tín xã của anh Hạo Kiệt!" Dật Yên đầy lòng tin mà nói.

"Được!" Vu Vĩnh đồng ý đầy miệt.

Hắc thiên sứ trung tín xã chính là do Tổng Hạo Kiệt sáng lập, có hệ thống an ninh tốt nhất, cũng là kết tinh bậc nhất của khoa học, còn có đúng giờ tuần tra. Nếu có người nghĩ dễ dàng tiến vào "Hắc thiên sứ" mà không bị phát hiện, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, không thể làm được. Nguyên nhân chính là như thế, Vu Vĩnh mới lập tức đồng ý, hẳn không tin cô có thể thành công.

"Vậy chúng ta đã định. Nếu như mà con thành công, bọn chú nhất định phải đồng ý yêu cầu của con!"

"Tốt, cho dù Hạo Kiệt biết, chú cũng vậy sẽ thay con đỡ. Vu Vĩnh ý hẳn là chú của Hạo Kiệt nói.

"Chú Vĩnh, chú thật tốt!" Dật Yên xông tới ôm Vu Vĩnh làm nũng.

"Nếu không phải vì ta và mẹ con, con cũng không cần phí tâm như thế!" Hần vỗ vỗ tay của nàng nói: "Nhưng là, con ở đây ba tháng, mẹ con sẽ không lo lắng sao?"

"Ta tham gia phòng vấn của trường học, trong ba tháng, chỉ cần cố định gọi điện thoại báo bình an là được!"

"Được rồi! Thế liền ở lại đây đi!"

Dật Yên vui mừng đang muốn đi ra thư phòng thì bỗng nhiên lại xoay người nói cho Vu Vĩnh: "Mẹ gần đây thân thể không tốt lắm, có lúc bụng cũng sẽ quặn đau, lại không chịu đi kiểm tra. Chúng con rất lo lắng!"

Vu Vĩnh biết rõ đây mới là nguyên nhân chủ yếu cô tới Đài Loan. Thấy Chấn Hoàn và Dật Yên ra khỏi thư phòng hẳn lại đứng bên cửa sổ sát đất.

Trong đầu đều hiện lên hình ảnh lúc Mạnh Đình cau mày, mỉm cười. Cô bị bệnh? Nghiêm trọng không?"

Hần lo lắng đến chân mày cũng khóa ở một chỗ. Kể từ năm năm trước bọn họ di dân đến Mỹ, mỗi nửa năm hẳn luôn luôn qua bên ấy dò xem, nhưng là cuối cùng vẫn có một khoảng cách bên ngoài, vì an toàn của bọn họ, hẳn chỉ có thể như thế.

Năm năm sau, hẳn có nên tiếp tục như thế?

Dật Yên ở trong phòng lẫn lộn khó ngủ, theo thói quen quen giường, làm cho cô không cách nào ngủ.

Cô bắt đầu nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Hạo Kiệt, hơn cô bảy tuổi nhưng từ trước đến giờ vẫn luôn dễ dàng tha thứ, yêu thương.

Cô nghĩ đến mình từ lúc mười lăm tuổi đã đối với Hạo Kiệt còn có một phần thiếu nữ mê luyến, năm năm này cũng không thay đổi. Theo trí nhớ. Chỉ có cảm giác càng thêm sâu.

Cô biết mình càng lúc càng thành thực, ngay cả sinh lý lẫn tâm trí. Lần này trở về nước, trừ tác hợp tình yêu của mẹ, mặt khác là xác nhận tình cảm của mình đối với anh.

Yêu cầu chú Vĩnh cho học những thứ kia, ngoại trừ năng cao bản thân. Mặt khác, cũng hi vọng một ngày kia có thể gia nhập hàng ngũ của Hạo Kiệt. Cô tin tưởng mình nhất định sẽ thành công.

Cô không có nói cho chú Vĩnh biết là lúc mười tuổi cô đã học được mở khóa, mười sáu tuổi thì sinh ra hứng thú với điện tử gì đó, từ đó bắt đầu nghiên cứu cùng thí nghiệm, mà cô am hiểu nhất chính là giám thị hệ thống điện tử.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sư Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ba tháng qua, Dật Yên nghiêm túc học tập, cô rất nhanh là có thể tiến vào hệ thống an ninh. Mà trước mắt khiếm khuyết chỉ là độ linh hoạt với thể năng chênh lệch quá nhiều, đây cũng là điều cô cần cải thiện.

Mỗi ngày mặc dù vội, mặc dù mệt mỏi, cô vẫn không gọi điện báo bình an nhưng cho đến khi gần hết ba tháng cô mới dám gọi điện cho dì Mạnh Trúc để hỏi thăm tình hình của mẹ.

Mấy ngày nàng gọi điện cho mẹ, cô cảm giác bà cố giả bộ vui mừng nhưng thật chất có vẻ khá mệt mỏi.

"Làm sao rồi? Mẹ con không có sao chứ!" Vu Vĩnh có thể "Trùng hợp" tìm được cô khi cô mới gọi điện xong.

"Mẹ nói không có việc gì! ?

"Nhưng là?" Vu Vĩnh chú ý tới điệu trong không dám chắc của cô.

"Con muốn gọi điện thoại cho dì để xác định đã." Dật Yên vội vàng gọi điện thoại, vừa lo lắng nói.

Vu Vĩnh cũng lo không kém cô, lần này không hề tránh nữa, hần đứng ở bên cạnh nghe đối thoại của bọn họ.

"Hello! Con là Dật Yên, dì, mẹ con không có việc gì chứ? Cô bây giờ, đã lo lắng đến nước mắt cũng chảy xuống.

"Tiểu Yên, ngày hôm qua đi với mẹ con đi bác sĩ, phát hiện trong tử cung của bà ấy có khối u."

Dật Yên im lặng một lát, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

"U? Có thể xác định là lành tính hay. Ác tính?" Cô cơ hồ nói không ra này hai chữ cuối cùng.

"Mấy ngày nữa sắp xếp thời gian kiểm tra, đến lúc đó mới có thể xác định!"

"Bà còn trẻ tuổi như thế, đều tại con sơ sót!" Dật Yên tự trách khổ sở nói.

"Tiểu Yên, là chúng ta sơ sót, dì cũng có trách nhiệm. Hiện tại đừng vội lo lắng, chờ sau khi có kết quả kiểm tra, dì lại liên lạc với con." Mạnh Trúc cúp điện thoại trước, nhớ kỹ số của Vu Vĩnh.

Sau khi cúp điện thoại, Dật Yên cũng không nhịn được nữa nhào vào trong ngực Vu Vĩnh khóc rống.

"Chú Vĩnh, làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?"

"Đừng nóng vội, kết quả kiểm tra đã xác định chưa?" Hần vỗ vai của cô, khổ sở an ủi.

Dật Yên trong ngực hần lắc lắc đầu.

"Kết quả nếu còn chưa có, chúng ta sao có thể nhọc chí, mau lấy lại tinh thần."

Vu Vĩnh coi Dật Yên trong ngực như con gái ruột thịt hết mực dung túng, thương yêu.

Vừa nghe đến người mình yêu bị bệnh, hần và cô đều khổ sở.

"Yên Nhi, con trước phải về Mỹ một chuyến sao?"

Cô suy nghĩ hồi lâu, mới lắc đầu nhìn hần nói: "Con hiện tại nếu trở về, chỉ sợ sẽ làm gánh nặng của mẹ. Nói không chừng sợ con lo lắng, mẹ liền không thêm làm kiểm tra." Dật Yên lau đi nước mắt trên mặt, "Con đã sớm lập ra kế hoạch. Hơn nữa hiện tại chú càng cần phải ở bên mẹ ủng hộ bà, khích lệ bà!"

Vu Vĩnh xoay người, tránh ánh mắt cầu khẩn của Dật Yên, "Chú sẽ suy tính!"

Thấy như thế, Dật Yên biết mình nói thêm nữa cũng vô dụng. Đoán hần cần yên tĩnh, cô lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Vu Vĩnh nghe được tiếng bước chân của cô rời đi, tất cả bình tĩnh, kiên cường, thoáng chốc biến mất.

Khi biết Mạnh Đình, hẳn liền bị sự tự tin khôi hài của cô hấp dẫn, ngại vì cô đã kết hôn thân nên hẳn cũng chỉ có thể đứng ở một bên thương thức, yên lặng quan tâm.

Năm năm trước, cô đau xót chịu khổ để tang chồng, bên cạnh còn có hai đứa con, hẳn không thể, cũng không dám đường đột tỏ rõ cõi lòng.

Hắn đã từng tự hỏi, mình xứng với cô sao? Bước vào giang hồ, chỉ sợ cả đời đều là người giang hồ, mình có thể cho cô bao nhiêu bảo đảm?

Dật Yên tiết lộ, mỗi lần hắn đi Mĩ, Mạnh Đình cũng biết. Cô hiểu nỗi khổ tâm riêng, cũng không bức bách mình và cô gấp mặt. Mà nay cô cần người làm bạn, mình nên đi sao?

Vu Vĩnh lần đầu tiên cảm thấy, "Người trong giang hồ, thân bất do kỷ." Là một việc khổ sở đường nào, "Nam nhi lệ không dễ rơi!" Càng thêm bi ai.

Dật Yên định dùng thời gian chờ đợi kiểm tra báo cáo mấy ngày nay, tìm cơ hội nghiên cứu "Hắc thiên sứ" một chút. Cô muốn tìm ra phương pháp tốt nhất tiến vào trung tin xã.

Cô phát hiện mỗi khi có người tới, tiếp tân cũng sẽ cẩn thận ghi chép thời gian. Hơn nữa cô quan sát hệ thống an ninh của bọn họ, quả thật không có một giọt nước nào có thể lọt vào.

Cô dùng 3 ngày, cẩn thận suy tư, rốt cuộc tìm ra một phương pháp có thể thực hiện được.

Hệ thống an ninh một khi khởi động, nếu muốn phá hư, cơ hội thành công sẽ cực kỳ bé nhỏ.

Nếu có thể không thông qua hệ thống an ninh, cơ hội thành công sẽ lớn hơn.

Cẩn cứ quan sát, thành viên trung tin xã sẽ toàn bộ tan ca lúc bảy giờ, chỉ còn lại vòng cảnh vệ ngoài công ty. Công ty nội bộ trừ khởi động hệ thống an ninh, cũng không có người ở lại giữ. Cô hiểu đây là phòng người "Biến thủ", sợ nếu có người bị mua chuộc thì trong một đêm tất cả tài liệu sẽ bị đánh cắp.

Cho nên, trừ phi hệ thống an ninh bị xâm nhập, chuông báo vang lớn, nếu không cảnh vệ đều không thể đi vào. Nhưng có ba người là ngoại lệ, chỉ có ba người bọn họ mới có thể điện tử, tự do ra vào, nếu không chỉ cần có người mạnh mẽ phá hư hệ thống, chỉ sợ sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ, bị điện giật.

Gần tới 7h đúng, nhân viên làm việc lục tục rời đi. Bảy giờ rưỡi cảnh vệ giao ban, xác định tất cả nhân viên làm việc và khách hàng cũng đã rời đi, thẩm tra đối chiếu sổ ghi chép không có lầm lẫn gì liên khởi động hệ thống. Vốn là cảnh vệ tan việc, trong lúc nhất thời cũng quên Dật Yên có hay rời đi không.

Thật ra thì, cảnh vệ sẽ khinh thường như thế, một mặt người tan ca quá nhiều, hơn nữa hệ thống an ninh quá chặt chẽ, dù sao sau khi khởi động hệ thống an ninh, bất kể người nào đi vào hoặc ra ngoài, nếu không thể, cũng sẽ bị điện giật.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Hạo Kiệt có chút dở khóc dở cười nhìn cô.

"Em là đi vào như vậy, không có làm gì hệ thống an ninh của anh. Đơn giản chỉ bởi vì sơ sót!" Dật Yên nhún nhún vai buông lỏng trả lời.

"Anh nên báo với mấy cảnh vệ kia một chút!" Hạo Kiệt mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vì vậy khiến cho anh càng thêm không vui, xem ra cần tăng cường cảnh giác.

"Đừng quá chú quan! !"

Cô biết nếu không răn dạy một phen, chỉ sợ có người ả lên vào giống cô thì danh dự "Hắc thiên sứ" sẽ bị hủy trong chốc lát.

"Trước khi khởi động hệ thống an ninh, bọn họ đã kiểm tra kỹ lưỡng. Vì sao em không bị phát hiện?" Hạo Kiệt cau mày hỏi, chẳng lẽ là cảnh vệ sơ sót?

"Bọn họ kiểm tra, chỉ dùng máy rà soát ở bên ngoài, em tạm thời núp ở nhà vệ sinh nữ, chờ hệ thống khởi động, em lại ra ngoài là được."

"Là em quá thông minh, hay là bọn hắn quá chú quan?" Hạo Kiệt khổ não nói.

"Đều có đi!"

Dật Yên lần nữa giúp anh châm trà, sau đó đứng lên nói: "Em có thể đi ngủ chứ?"

Anh bất đắc dĩ gạt đầu, nói: "Về chuyện của cậu, em thật sự muốn bước chân vào giang hồ sao?" Anh hướng về phía bóng lưng của cô hỏi.

"Chỉ cần là vì mẹ, em đều nguyện ý. Hơn nữa, em cũng không có cơ hội bước con đường nhấp nhô này. Chú Vĩnh chết cũng sẽ không đồng ý!"

"Nhưng là."

Cô xoay người đối mặt anh nói: "Yên tâm, tất cả đều đang âm thầm tiến hành. Huống chi Hoàn ca sớm muốn em thế, tuyệt không nhúng tay trông nom chuyện bang phái. Em cũng không làm, không phải sao?" Cô trấn an cười một tiếng, mới xoay người vào phòng khách.

Nghe Dật Yên nói cậu cố ý,飄白 ——trở về chánh đạo, anh thay cậu mà vui mừng, giang hồ là đường hiểm, xã hội bây giờ phức tạp hơn so trước kia.

Vì Dật Yên, trong 24h này, anh không biết lặp lại bao nhiêu phản ứng.

Cô rất biết thay người khác suy nghĩ, là cô gái một thiện lương, tuy nhiên có lúc bướng bỉnh, nhưng vẫn không mất cái vẻ đáng yêu kia.

Vì cô, cũng vì mình, anh hi vọng mẹ nuôi, có thể an toàn vượt qua lần này.

Nằm ở trên giường, Dật Yên nhìn chằm chằm trần nhà. Ai! Lại đổi giường, xem ra tối nay cô không ngủ. Cô nặng nề thở dài, xoay người tiện tay ôm gối vào trong ngực. Ba tháng này, cô đã âm thầm quan sát qua Hạo Kiệt rất nhiều lần, anh vẫn như trong trí nhớ cô, vẫn anh tuấn khôi ngô như thế.

Cô cũng phát hiện, anh cũng không có xã giao gì. Giao tình với phái nữ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vì điểm này cô từng kích động không dứt, cô an ủi mình, ít nhất anh sẽ không có cô gái khác trong lòng.

Mặc dù cô mới tường thuật chuyện ba tháng trước nhưng thật chặt có nhiều việc cô cũng không nói.

Cô học tâm lý là chính, nhưng mà trên mặt tình cảm của mình thì cô không có lực, pháp cũng không có, cô chỉ biết mình thích anh, thương anh, thậm chí tình cảm mê luyến từ nhỏ đã trưởng thành thành yêu. Cô không sợ mình nhận sai phần yêu này, chỉ sợ anh không có loại cảm giác này đối với cô.

Cô nên như thế nào?

Cô có một ý tưởng kích động, cho dù không thể cùng anh cả đời, cũng phải có thứ để cho cô hoài niệm——đứa bé.

Cô trong trầm tư, từ từ ngủ. Trong mộng, nhìn thấy trong tay mình ôm một phiên bản của Hạo Kiệt, thật đáng yêu, thật đáng yêu.

Tại một gian phòng khác, Hạo Kiệt lại cẩn thận hồi tưởng tất cả tuổi thơ.

Tuổi thơ, đối với anh chỉ là một mảnh màu xám tro, kể từ biết Dật Yên, mới bắt đầu phong phú, tăng thêm sắc thái.

Anh giống như thấy cô gái nhỏ trước mắt, khuôn mặt tươi cười, tràn đầy tự tin nói cho anh biết: "Trong lớp phái có ai dám khi dễ em, em sẽ lấy chìa khóa nhốt anh lại!"

Khi đó cô tựa như gà mẹ bảo vệ gà con, hung hãn như thế. Nhưng theo ý anh, anh lại cảm thấy cô vô cùng khả ái.

Anh nhớ nếu mẹ nuôi tới trường học đón cô chậm một chút, cô đợi không được, sẽ núp một mình khóc thút thút nhưng đều không khóc thành tiếng, làm cho người ta thấy sẽ rất đau lòng. Lần này cô biết được bệnh tình mẹ nuôi, không biết có một mình đau lòng ngồi khóc hay không?

Nghĩ tới đây, tim của anh lại quặn thành một đoàn, lúc ấy nếu anh có thể ở bên cạnh ủng hộ cô thì tốt biết bao.

Cô vì thành toàn tình cảm giữa mẹ nuôi và cậu, phí hết tâm tư, mà mình đây? Chỉ vì bài xích bóng lưng xã hội của cậu, anh thậm chí rất ít đi thăm ông.

So với cô, anh cảm thấy thật xấu hổ. Anh không phải là quá ích kỷ chứ? Anh thậm chí cảm thấy được mình không xứng với cô.

Không xứng với? Đây chính là cảm giác của cậu đối với mẹ nuôi.

Có người nói hôn nhân là quan hệ hợp đồng! Khi hợp đồng kết thúc thì hai bên lại là thân thể độc lập. Nếu thật có thể giống như hợp đồng công việc, tất cả nghĩa vụ và trách nhiệm được lập rõ ràng thì mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.

Chỉ tiếc, điều này là không thể nào. Tình cảm không cách nào dùng bất kỳ công cụ gì để đo đếm, cũng không cách nào lập ra quy tắc được. Nếu có người có thể giao cho anh quyền lực, anh nhất định phải cùng Dật Yên ký hợp đồng cả đời. Từ khi hợp đồng bắt đầu, cho đến khi hai bên chết già, mới xem như hợp đồng chính thức kết thúc, kết thúc.

Trong đầu có một giọng nói thật nhỏ đang nhắc nhở anh. Khi giọng nói này càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng thì anh hiểu ý tứ trong đó, hôn nhân——chính là phương pháp này.

Dùng tình cảm làm cơ sở, lấy yêu làm công cụ, dùng nhu tình dẫn dắt cô, cảm động cô, kể từ đó, đây chính là một tờ hợp đồng cả đời.

Chìm vào giấc ngủ sau trong mộng, có cô, có kết tinh tình yêu đáng yêu của hai người.

Hôm qua mới đồng ý Dật Yên "Làm việc với nhau". Sáng sớm hôm nay mở mắt chuyện thứ nhất chính là hỏi hạn.

Hai mươi tuổi, không có kinh nghiệm xã hội, không biết tự bảo vệ mình. Ngộ nhỡ trong công việc có xung đột, vậy. Hạo Kiệt đã bắt đầu cảm thấy nhưc đầu. Cô nếu có sơ xuất cái gì, anh sẽ như thế nào?

"Ài! Đối mặt thực tế đi! Cô sẽ không để cho mình có cơ hội hối hận, nói không chừng cô có mục đích gì khác."

Hạo Kiệt nhanh chóng xuống giường rửa mặt thay quần áo, một bước ra khỏi phòng, thấy bữa ăn sáng trên bàn ăn, anh tạm thời bỏ phiền não trong đầu mình ra.

"Khởi động!"

Dật Yên ra lệnh một tiếng, hai người vui vẻ cùng nhau dùng cơm.

Oa! Càng lúc càng có cảm giác ở nhà. Hạo Kiệt trong lòng nụ cười lần nữa.

"Lão đại, anh điên ư?"

Dật Yên không nghĩ tới người phản đối lại là Hạo Luân, còn Phương Khải lại bình tĩnh tiếp nhận sự thật này.

"Tổng Hạo Luân, em tới ‘ Hắc thiên sứ ’ đi làm, điểm nào không tốt?" Dật Yên chống nạnh, căm tức nhìn Hạo Luân.

"Quá nguy hiểm!"

"Em sẽ cẩn thận! Lại nói, em có thể giúp các anh."

"Tiểu thư, mặc dù đáng người em cao lớn đủ tiêu chuẩn, nhưng cái này cũng không có nghĩa là em có năng lực tự bảo vệ mình."

"Anh."

"Được rồi!" Phương Khải bình tĩnh đứng ở giữa. "Chúng ta có thể để cho Dật Yên làm chút công việc văn phòng."

"Công việc văn phòng?" Dật Yên cau mày không vui muốn phản đối, "Em——" mới vừa mở miệng liền bị ba người cắt đứt.

"Không được!"

Dật Yên vừa thấy ba người trăm miệng một lời, cũng biết phản đối không có hiệu quả.

"Em chỉ là muốn nói, em không phản đối. Kích động như vậy làm cái gì?"

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Hạo Luân không cam lòng nói: "Một ngày nào đó, nhất định có người có thể trị được em!"

"Chẳng lẽ anh dám sao?" Dật Yên không chịu yếu thế phản kích.

"Hạo Luân, chớ nói." Hạo Kiệt ngăn lại miệng lưỡi sắc bén của hai người, "Câu phụ trách tiền bảo hiểm khi nào mới có đây?"

"Hiện giờ vẫn còn cùng tiểu Trần thay phiên nhau giám sát, đại khái ba ngày nữa là có thể!"

"Rất tốt, Phương Khải?"

"Ngày hôm qua có một vị tiểu thư, hẹn ba giờ chiều, muốn cùng chúng ta nói chuyện một chút, tựa hồ có gì đó." .

"Nói thế nào?"

"Bốn câu nói ngắn ngủn, cô ta dùng bốn loại ngữ điệu bất đồng nói."

"Có lẽ chỉ là vấn đề thói quen." Hạo Luân xem thường nói.

"Chờ xé chiều hôm nay gặp mặt, cậu sẽ biết." Phương Khải vô cùng có nắm chắc mà nói.

"Hiện tại chỗ nhận vụ án, còn có khó khăn xảy ra không?" Hạo Kiệt hỏi.

"Không có!" .

"Không có!"

Hạo Luân cùng Phương Khải đồng thời lắc đầu, năm năm nhận nhiệm vụ ở trung tâm xã này, đã làm cho bọn họ có đầy đủ kinh nghiệm ứng phó, nếu có

cái gì khó khăn, bọn họ đều có điều kiện giải quyết thuận lợi.

Cậu của Hạo Kiệt là Vũ Vinh, mười bốn năm trước chỉ là lão đại của một tổ chức nhỏ, mười bốn năm sau đã phát triển toàn Đài Loan, cơ hồ có thể coi như là nhân vật xã hội đen có tiếng nhất.

Hắn là người nghĩa khí, hơn nữa không dùng lực hoặc lợi thu phục người khác, cũng vì vậy người ở trong hắc đạo tương đối tôn sùng, tiếc nuối duy nhất là hắn đến nay vẫn còn độc thân.

Cha của Hạo Luân là Tổng Tư Hiến làm cảnh sát phục vụ 25 năm qua, sớm từ cảnh quan nhảy lên làm cục trưởng, còn có tin tức truyền ra nếu không phải bởi vì hắn cự tuyệt, cảnh chính sở sớm còn có một chức vị cao chờ hắn tiếp nhận !

Phương Khai có cha là người thừa kế tập đoàn "Vĩnh Tường", và đương nhiên người kế nhiệm chính là Phương Khai hân.

Ba giờ chiều, không biết là có ý hay là đúng dịp, Phương Khai và Hạo Luân đều chạy về công ty.

Trung tâm xã hội vì cần mà thiết lập rất nhiều phòng tiếp khách, mỗi gian phòng cũng cách âm tốt, chỉ có một gian khá là đặc biệt, nó có chức năng ghi âm, chụp ảnh. Ở mặt thất nhỏ sát vách có thể thấy rõ ràng tất cả trong phòng khách, cũng có thể từ nơi này nghe được cuộc đối thoại bên trong.

Chính xác ba giờ, nhân viên tiếp tân dựa theo Dật Yên trước đó giao phó, dẫn khách tới căn phòng đặc biệt này.

Bốn người bọn họ đứng ở cửa sổ mặt khác có thể nhìn thấy người đến là một người phụ nữ tràn đầy tự tin, xinh đẹp.

Nhìn cô ta xinh đẹp bề ngoài, tựa hồ tràn đầy tự tin, chỉ là khi cô cầm ly nước uống thì này khẽ run tay, tiết lộ nội tâm cô ta lo lắng nhưng cố làm bộ đáng bàng quang.

"Người nào đây?" Hạo Kiệt nhẹ giọng mà hỏi.

"Em!" Hạo Luân không đợi Hạo Kiệt đồng ý, đã vượt lên đầu đi ra khỏi mặt thất.

"Em hoài nghi anh ấy không chỉ hứng thú cái case này mà còn bao gồm người trong cuộc?" Dật Yên dùng âm điệu thú vị nói qua.

"Vậy còn phải hỏi sao?" Phương Khai cũng hiểu nói.

"Chú ý, kịch hay bắt đầu á!" Hạo Kiệt ánh mắt lộ ra một tia sắc bén.

"A! Động tác thật là nhanh." Dật Yên kinh ngạc nhìn .

"Tiểu tử này, làm cái gì đây!" Phương Khai cười.

Bước vào phòng khách là một người đàn ông tóc hoa râm thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, lúc đi lại có chút chậm chạp, nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

"Xin chào, tôi họ Tống, xin hỏi tiểu thư?"

"Tôi tên là Hàn Suối."

"Hàn tiểu thư có gì cần."

Hàn Suối nhìn lão nhân gia trước mắt, cô tin tưởng nói ra khó khăn của mình.

"Tôi là một tác giả." Nhìn thấy lão nhân gia gật đầu, Hàn Suối nói tiếp: "Viết là tiểu thuyết trinh sát, tôi phát hiện."

"Phát hiện cái gì?"

"Phát hiện có người bắt chước cách giết người trong sách của tôi!" Hàn Suối vốn là tự tin, lúc này hoàn toàn tan rã, vẻ mặt cô khiếp khiếp, giống như là người bị sát hại kẻ tiếp.

"Có lẽ là đúng dịp."

"Không thể nào!" Hàn Suối tức giận nói, ngay sau đó phát hiện mình luống cuống, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi! Tôi quá kích động."

"Không sao, cô có thể cho chúng tôi biết trước thời gian, địa điểm sẽ xảy ra vụ án?"

"Không phải, chuyện đó đã xảy ra rồi!" Hàn Suối tăng thêm giọng nói, thấy cái trán cô đều đã thấm mồ hôi.

"Tốt! Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chính ông nhìn!" Hàn Suối lấy ra một quyển sách đưa cho Hạo Luân. "Sau khi xem xong, đối chiếu một số vụ án xảy ra gần nửa năm nay ông sẽ tin tôi." Hàn Suối khôi phục tự tin vốn có.

Hạo Luân nhận lấy kia cuốn tiểu thuyết "Nửa đêm kỳ án", tác giả là Hàn Suối.

"Thứ Tư tuần sau ba giờ chiều, tôi sẽ trở lại, hyu vọng các người nhận vụ án này."

Đang lúc Hàn Suối định mở cửa thì Hạo Luân như có điều suy nghĩ nói: "Hàn tiểu thư, tại sao cô không báo cảnh sát, mà muốn tìm chúng tôi đây?"

"Tôi có lẽ có thể tin tưởng các ông, nếu như mà tôi cáo tố việc này cho cảnh sát, ông cho rằng bọn họ sẽ tin tưởng ôi sao? Nói không chừng người ta nói tôi đánh bóng tên tuổi!" Hàn Suối châm chọc nói.

"Cô hoàn toàn tin tưởng chúng tôi sao?"

"Cô chẳng lẽ không cất giấu bất kỳ bí mật gì?"

Hàn Suối mới nói xong, lập tức mở cửa, đi ra ngoài, đầu cũng không quay lại.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sau đó bốn người bọn họ tụ tập thảo luận trong văn phòng của Hạo Kiệt

"Mọi người nghĩ sao?" Hạo Luân hỏi ba người trước mắt, chỉ thấy Dật Yên vui đầu vào trong bản tiểu thuyết kia, đang nhanh chóng lật xem.

"Chuyện này nên hỏi cậu mới đúng, cậu là người trực tiếp tiếp xúc với cô ta mà." Phuong Khải hỏi ngược lại em họ.

Hạo Luân không đếm xỉa đến mặt ửng hồng, trấn tĩnh nói: "Cá nhân em thấy cô ta rất biết cách đề phòng người khác, yếu ớt nhưng cũng rất kiên cường!"

Biết cách đề phòng người khác, yếu ớt nhưng cũng rất kiên cường là cảm nhận của bọn họ về Hàn Suối.

"Nửa năm qua này, có bao nhiêu vụ án vừa giống như mưu sát vừa giống như tự sát?" Dật Yên khép lại quyển sách trên tay hỏi.

"Ví dụ như?" Phuong Khải hỏi.

"Mổ bụng tự sát giống Nhật Bản; trên tầng của mấy tòa nhà cao ốc có người bị rấn cán chết." Dật Yên nhún nhún vai mà nói.

"Anh đi tra!" Hạo Luân lập tức cảm giác đi tới thú hướng phòng tài liệu.

"Mổ bụng? Loại phương thức tự sát ngược lại này."

"Phuong Khải, nếu như người mổ bụng là một cô gái?"

"Em gái nhỏ." Hạo Luân vui mừng đi vào phòng làm việc. "Mổ bụng có ba vụ, một vụ bị rấn độc cắn chết."

"Cách cảnh sát xử l?" Hạo Kiệt lần đầu mở miệng hỏi.

"Ba vụ mổ bụng tự sát kia giống như đam mê cuồng nhiệt với văn hóa Nhật Bản. Cảnh sát hoài nghi là tự sát, nhưng vẫn không loại trừ khả năng bị giết."

"Ba người chết trong vụ án kia có phải đều là phụ nữ Nhật Kiều không?" Dật Yên hỏi Hạo Luân.

"Phái nữ?" Phuong Khải kinh ngạc hỏi.

"Không rõ ràng lắm! Vẫn còn điều tra, ba người phụ nữ này đều chênh nhau ba tuổi.

"30, 33, 36." Hạo Luân báo cáo thông tin mới tra được.

"Này, nguyên nhân thì sao ?"

"Trong vòng điều tra."

"Hạo Luân, người bị rắn độc cắn bị thương."

"Không cần hỏi." Dật Yên nhìn Phương Khải nói: "Bị rắn độc cắn bị thương đến chết chính là ba người đàn ông, số tuổi cũng chênh lệch ba tuổi!"

"Em gái nhỏ?" Hạo Luân kinh dị nhìn Dật Yên.

"Là trên sách viết đấy!"

"Em xem xong rồi? Trong vòng nửa tiếng?"

"Hạo Luân cậu quên cô gái nhỏ này học rất nhanh sao. Còn nữa, có thể đột nhập hệ thống an ninh của chúng ta thì những chuyện này rất dễ dàng."

"Được rồi! Không có gì đáng ngạc nhiên!" Dật Yên tròn mắt nhìn Hạo Luân một cái, cũng ném cuốn sách trong tay cho hắn. "Anh Phương Khải còn thông minh hơn."

"Mâu thuẫn!" Hạo Kiệt lắc đầu một cái nói.

"Các anh quyết định nhận case này sao?" Dật Yên có chút lo lắng hỏi.

"Em cho là thế nào?" Hạo Kiệt muốn nghe một chút.

"Em chỉ là hy vọng các anh nhận vụ án này nhưng vẫn là coi chừng thì tốt hơn. Đối với Hàn Suối, em cuối cùng có loại. Dù sao em cảm thấy được cô ta rất quái dị." Dật Yên cau mày mà nói.

"Tôi vừa mới cảm thấy hứng thú với cô ta!" Hạo Luân đáng tiếc nói.

"Thay vì hứng thú với cô ta, chúng ta còn không bằng tập trung vào trong hồ sơ!" Hạo Kiệt nói.

"Hạo Luân, Kiệt ca có cho là cử chỉ và hành động của Hàn Suối rất mâu thuẫn; anh xem, nếu như sáu cái mạng người này, dùng hai phương thức tự sát hoặc mưu sát hoàn toàn giống nhau cũng tốt, nhất định cảnh sát sẽ chú ý. Huống chi mổ bụng và bị rắn độc cắn bị thương tới chết, nếu như chỉ xảy ra ở hai người, có lẽ là ngoài ý muốn hoặc tự sát, nhưng."

"Nhưng nếu như có tới sáu người như thế, vậy khẳng định là mưu sát! Có đúng hay không, em gái?" Phương Khải tranh công nói.

"Không sai!"

"Vụ án này liền giao cho cậu phụ trách, nói không chừng còn có thể tìm ra một chút dấu vết. Cho dù chúng ta quyết định không nhận vụ án này nhưng có thể giúp cho chú một chút ít!" Hạo Kiệt nói với Phương Khải.

"Dạ, lão đại."

"Được rồi! Chuyện này thảo luận xong! Tôi quyết định đi nghỉ phép mấy ngày." Hạo Kiệt bắt đầu tuyên bố.

Hạo Luân và Phương Khải kinh dị nhìn anh. Hạo Kiệt năm năm này, không ngừng làm việc nên trung tín xã mới có bộ mặt như ngày hôm nay. Hai người bọn họ từng khuyên anh thả chậm bước chân, buông lỏng một chút, đều không được. Mà nay chính anh lại muốn đi nghỉ phép, điều đó cũng đủ để bọn họ thất kinh.

"Phản đối?"

"Không có! Dĩ nhiên không có!" Phương Khải cùng Hạo Luân trăm miệng một lời mà nói.

Nhìn ở trong mắt bọn họ, anh đương nhiên biết họ đang suy nghĩ gì.

"Em vừa mới tới làm anh lại nghỉ phép sao?" Dật Yên bất mãn nhìn Hạo Kiệt.

"Không, em đi với anh!"

"Không được! Cô nam quả nữ! Không được!"

Dật Yên đang vui mừng khi nghe được quyết định của Hạo Kiệt, lại nghe được làn sóng phản đối của Hạo Luân.

"Tổng Hạo Luân, anh là mẹ em? Hay là người giám hộ? Em đã hơn hai mươi tuổi, hoàn toàn có năng lực tự chủ, anh dám quản em?"

"Anh chỉ phải."

Không đợi hấn giải thích, Dật Yên lại tiếp tục đánh hấn.

"Chỉ là cái gì? Anh nhất định hoài nghi nhân cách của em?"

"Câu ấy chỉ là lo lắng cho sự trong sạch của em!" Hạo Kiệt thấy Hạo Luân bị Dật Yên rống đến mặt đỏ lên, không cách nào hiểu nói ra ý của mình, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Trong sạch của em?" Nhìn Hạo Luân vội vàng gạt đầu, Dật Yên rút cuộc hòa hoãn sắc mặt, thật ra thì cô cũng biết Hạo Luân là vì tốt cho cô, cô chòe chính là những lời này.

"Cám ơn anh quan tâm, chỉ là anh hình như quên em tối ngày hôm qua còn nói hy vọng trong ba tháng có thể gả đi không phải sao?"

Những lời này của Dật Yên làm cho Hạo Kiệt bị dọa đến mặt trắng bệch, vốn là làn da đen nhưng lập tức rút đi huyết sắc.

"Anh nghĩ em có cơ hội hấp dẫn anh sao?" Cô bướng bỉnh nháy nháy mắt với Hạo Kiệt.

"Xem ra, chúng ta không cần lo lắng cho trinh tiết của cô gái nhỏ rồi!" Phươg Khải nói qua.

"Nói không chừng cô ấy sẽ giúp lão đại giúp một tay!" Hạo Luân trả lời.

"Tôi nghĩ chúng ta cần chuẩn bị vài thứ dự phòng cho lão đại?"

"Chỉ sợ cô gái kia không cho lão đại dùng tới. Anh quên à cô ấy muốn mang thai đấy?"

"Nói cũng phải!"

Hạo Luân và Phươg Khải có qua có lại nhạo báng Hạo Kiệt và Dật Yên. Mà hai người bọn họ đang dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau căn bản giống như không nghe thấy việc Hạo Luân nhạo báng bọn họ.

"Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?"

Dật Yên thích ngồi trong chiếc xe thể thao Romeo của Hạo Kiệt, nhìn anh buông lỏng tay lái, xe vững vàng nhanh chóng trượt về phía trước.

"Em tưởng rằng anh phải đi mấy loại xe thể thao hào nhoáng như Lincoln hoặc là Cadillac gì đó."

"Tại sao?"

"Chẳng chặc! Hơn nữa cũng thích hợp với anh. Em không ngờ mình có thể ngồi trong chiếc Romeo này, quả thật mở rộng tầm mắt!"

Nghe giọng của Dật Yên, Hạo Kiệt không nhịn được bật cười.

"Oa! Tốt hơn nhiều, rất lâu không có nghe được tiếng cười của anh."

"Anh cũng rất lâu không có nhẹ nhàng, vui vẻ như vậy."

"Tại sao? Trong cuộc sống nếu thiếu hụt nụ cười, chắc chắn có nhiều buồn bực a!" Dật Yên không dám nghĩ đến bộ dạng của mình nếu có một ngày không cười.

Hạo Kiệt không đáp, chỉ là khẽ cười một tiếng.

"Được rồi! Có lẽ có ít người có thể." Dật Yên nhún nhún vai, dáng vẻ không sao, trên thực tế cô rất rõ ràng, đó là bởi vì cả nhà bọn họ dời đến Mỹ nên mới như thế.

Dật Yên chưa từng thấy hình ảnh người nhà của Hạo Kiệt. Theo ý cô mỗi người đều có nhà, cũng đều có cha mẹ quan tâm, chỉ có rất ít người là ngoại lệ.

Hạo Kiệt có lẽ là bởi vì cha mẹ không có ở bên cạnh mình đi!

Cô biết cha anh là quân nhân chuyên nghiệp, thường xuyên đổi nơi đóng quân. Cũng vì vậy những đứa trẻ khác, bảy tuổi nhập học, anh mãi cho đến tám tuổi mới có thể nhập học. Mà trong lúc lại bởi vì bị bệnh một thời gian thật dài, anh lại nghỉ học một năm.

Dật Yên từng nghe cậu Vu Vinh của Hạo Kiệt đề cập tới; cha mẹ Hạo Kiệt qua đời bốn năm trước, cô cũng không biết Hạo Kiệt có gì ảnh hưởng không. Cô nhớ cha của anh trước kia còn tại thế thì Hạo Kiệt rất ở trong nhà, cùng cha mẹ cười đùa cùng nhau. Khi đó cô vẫn cho là bởi vì quan hệ của nhà anh rất tốt. Cô lại càng không hiểu tại sao sau khi mình di dân đến Mỹ thì không gặp được cha mẹ anh nữa.

Tạm thời vứt bỏ suy nghĩ phiền lòng, cô thấy Hạo Kiệt muốn lên xe lộ cao tốc mà linh hoạt vượt qua chiếc xe buýt, không nhịn được bật cười.

"Chuyện gì buồn cười như vậy?" Hạo Kiệt lái xe cao nhanh chóng hơn, quay đầu nhìn Dật Yên một cái.

"Không có gì! Em chỉ là nhớ đến một câu chuyện cười cũng liên quan đến xe buýt, anh có muốn nghe hay?"

"Được!"

"Có một ngày, có hai người sau khi chết đi tới trước mặt Thượng Đế, để cho Thượng Đế quyết định bọn họ nên lên Thiên hay là xuống Địa ngục."

"Người đầu tiên đi tới trước mặt Thượng Đế. Thượng Đế hỏi hắn: 'Nghề nghiệp của ngươi khi còn sống?'"

"Người kia trả lời: 'Mục sư. '"

"Thượng Đế nghe xong, lập tức quyết định, ' xuống Địa ngục! '"

"Vị mục sư kia vừa nghe, sợ hết hồn, nhưng là hắn vẫn thuận theo trước đứng ở một bên."

"Vị thứ hai đi tới trước mặt Thượng Đế, Thượng Đế cũng hỏi hắn nghề nghiệp khi còn sống là gì thì hắn trả lời: 'tài xế xe buýt! '"

"Thượng Đế lập tức chỉ thị, ' lên Thiên đường. '"

"Thấy tài xế xe buýt vui mừng, mục sư đứng ở một bên vô cùng nghi ngờ không vui hỏi: "Tôi cả đời làm người, truyền đạo, giảng đạo, tại sao tôi xuống địa ngục? Mà hắn chỉ là một tài xế xe buýt yêu tốc độ, vượt đèn đỏ, nhưng sao có thể lên thiên đường?"

Thượng Đế về mặt ôn hòa như cũ giải thích: "Ngươi ở đây mỗi lần giảng đạo thì cũng nói được nhiều lời dài dòng, khó hiểu khiến bao nhiêu người ngủ gà ngủ gật. Cho nên, công lao của ngươi cũng không lớn, mà hắn, mặc dù chỉ là một tài xế xe buýt, nhưng là mỗi khi hắn siêu tốc, vượt đèn đỏ thì trên xe mỗi một vị hành khách đều ở đây khấn cầu !"

Chuyện cười này, Hạo Kiệt mấy ngày trước từng nghe qua trên TV, chỉ là khi Dật Yên nói đi, có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nghe được tiếng cười sảng lảng của Hạo Kiệt, Dật Yên không khỏi tươi cười.

"Còn có một chuyện cười cũng đầy thú vị, em nói cho anh nghe."Dật Yên lại không kịp chờ đợi nói.

"Lần này chuyện xảy ra ở bệnh viện. Có một cô gái 16 tuổi chưa kết hôn hạ sinh một bé trai bụ bẫm. Mặc dù trẻ con hoạt bát khỏe mạnh, nhưng mẹ của cô gái kia lại u sầu đầy mặt, bác sĩ không hiểu hỏi: 'Cô bình an thuận lợi sinh con tại sao cô. '"

"Bác sĩ ông không phải biết con gái tôi mới 16 tuổi, lại không kết hôn, cũng không còn công việc. Gia cảnh nhà tôi cũng không phải là rất tốt làm sao nuôi đứa bé kia đây?"

Bác sĩ nghe xong không thể làm gì khác hơn là nói, "Cứ giao cho tôi, nếu trong ba ngày này có bệnh nhân cần phẫu thuật tôi liền nói dối là người đó đã mang thai, khi giải phẫu xong sẽ giao đứa bé cho người ta nuôi dưỡng!"

"Vậy là bà mẹ vui mừng chạy đi nói cho con gái, hai người cũng quyết định như vậy, đến lúc đó người nọ nhất định sẽ nhận nuôi đứa bé. Họ cảm ơn bác sĩ xong, vui mừng xuất viện."

"Ba ngày sau, cuối cùng có một bệnh nhân bởi vì có khối u ở bụng cần cắt bỏ, bác sĩ vui mừng phẫu thuật. Nhưng khi bác sĩ vừa nhìn thấy hồ sơ, hắn lại do dự. Nhưng vì đứa bé, hắn chỉ cố làm theo kế hoạch ban đầu."

"Hắn ôm đứa trẻ đi tới phòng bệnh đối mặt với bệnh nhân kia nói: 'Thật vui mừng nói cho ông biết, ông cũng không phải bị bệnh, ông chỉ là mang thai. ' Vừa nói hắn vừa giao đứa trẻ cho bệnh nhân kia."

"Bệnh nhân kia nhận lấy đứa bé, trên mặt có chút không tự nhiên. Nhưng là hắn nghĩ đây có lẽ là Thượng Đế ban tặng thế là hắn hớn hờ tiếp nhận. Khi ông ta ôm đứa bé xuất viện thì bác sĩ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là người bệnh nhân kia, là một vị cha xứ!"

"Hai mươi năm sau, cha xứ ngã bệnh, hắn gọi con gái đến trước mặt nói: 'Con gái, ta có một bí mật giấu ở trong lòng hai mươi năm rồi, hiện tại ta nhất định muốn đăng hoàng nói cho con biết. Thật ra thì ta cũng không phải là cha con, mà là mẹ của con. Cha của con là cha xứ đứng ở sát vách tường kia.'"

Hạo Kiệt nghe Dật Yên bắt chước tiếng nói của người già, tiếng cười của anh một lần nữa vang lên trong xe.

Anh đương nhiên cũng nghe qua chuyện cười này, hơn nữa còn là ở trong cùng một cái tiết mục. Là đúng dịp? Cô đã sớm ở Đài Loan? Nếu như cô thật sự là ở Đài Loan, vậy. Anh mẫu thuẫn không biết nên như thế nào? Làm sao để điều tra hành tung của cô đây? Nếu điều tra, đại biểu là anh không tin tưởng cô, đây là điều anh không muốn; không tra, nếu như cô đang tiến hành một kế hoạch khác liệu sẽ nguy hiểm đến tính mạng của cô không đây?

"Anh nghĩ cái gì thế?"

"Nghĩ nên đi đường nào."

"Aya, mấy năm qua này anh có bạn gái hay không?" Dật Yên lộp bộp hỏi.

"Thế nào không thấy chữ ‘anh’ rồi?"

"Nếu hi vọng anh trở thành chồng em, em mới không cần thêm cái chữ kia, không thì anh xem em là em gái mất!" Dật Yên nói. "Sao anh còn chưa trả lời?"

Hạo Kiệt nhếch mày thật cao, nghi hoặc nhìn cô.

Cô nhắc nhở.

"Đó. Không có."

"Tại sao? Em thấy trong công ty có mấy người không tệ, chẳng lẽ anh không thích họ?"

"Mọi người đều là bạn bè."

"Chỉ là như vậy? Không có người đặc biệt tốt hay sao?"

"Có một!" Thấy Dật Yên chu miệng lên, anh không thể làm gì khác hơn là lần nữa giải thích. "Một người có thể coi là nói chuyện rất hợp."

Dật Yên chỉ là nhún nhún vai là không nữa hỏi tới.

"Anh thì sao? Sao không theo đuổi người ta luôn đi!"

"Theo đuổi? Cũng phải nhìn người ta điểm không gặt đầu a!" Cô khinh thường nhìn Hạo Kiệt, giống như anh hỏi một vấn đề ngu ngốc.

"Vậy em hiểu hàm ý trong truyện cười em vừa nói sao?" Hạo Kiệt cau mày hỏi.

"Dĩ nhiên hiểu a!" Thấy Hạo Kiệt xem thường vẻ mặt, Dật Yên có loại thất bại cảm giác. "Làm ơn anh đừng quên em năm năm trước ở Mi học tập, cũng không phải là vào viện tu đạo ở Pháp."

Hạo Kiệt cố ý nhạo báng cô nói: "Vậy cũng rất khó nói, một là mục sư, một là cha xứ, anh thật sự hoài nghi em thật sự thích những người thần thánh đó!"

"Hay! Anh giữu cọt em!"

Thấy vẻ mặt nũng nịu của cô, anh không nhịn được ôm lấy đầu vai cô. "Nghỉ ngơi một chút."

Hạo Kiệt không đợi Dật Yên, một mình đi xuống xe trước, anh sợ mình đợi tiếp nữa sẽ "Hôn sâu" cô mất. Họ làm xong ghi danh dừng chân, mang theo hành lý đi tới nhà gỗ nhỏ mà hai người đã lựa chọn.

Trong nhà gỗ nhỏ trừ bên ngoài phòng khách còn có hai phòng ngủ, mỗi người bọn họ chiếm cứ một gian. Sau khi sửa sang hành lý xong, họ mới cùng nhau đi ăn bữa ăn tối.

"Ngồi bốn giờ xe anh mệt không?"

"Không mệt! Em thích tới nơi này sao?"

"Thật thích. Lúc em học trung học thi ba đã từng đưa cả nhà đến đây. Em còn nhớ ngày đó lên đường lúc ba giờ sáng, đi tới nơi này đúng thời điểm năm giờ sáng đẹp nhất."

Hạo Kiệt vừa ăn bữa ăn tối, vừa nghe cô tán gẫu tất cả dĩ vãng.

"Một lần kia em còn muốn về sau nếu có cơ hội, nhất định phải trở lại, hôm nay rốt cuộc cũng như ý nguyện." Dật Yên thỏa mãn ăn bữa nói.

"Anh vẫn rất hâm mộ nhà em!"

"Em nhìn ra được, có lẽ là bởi vì cha mẹ của anh không ở bên cạnh anh!" Dật Yên mỉm cười mà nói.

Chỉ thấy Hạo Kiệt thần sắc thản nhiên nói nhỏ, "Có lẽ vậy!"

Dật Yên coi như chú ý tới Hạo Kiệt, cô cũng không có biểu hiện ra. Cô chỉ nhẹ nhàng mà nói: "Ăn xong chúng ta đi tản bộ được không?"

Thấy cô không kịp chờ đợi muốn đi chơi, anh chỉ có thể mỉm cười gật đầu đồng ý.

Tính tiền xong, hai người rất tự nhiên tay trong tay, chậm rãi tản bộ dưới ánh trăng. Bọn họ yên lặng không nói chính là đi, có lúc chỉ là có ăn ý nhìn nhau.

Loại bình thân, yên tĩnh này, làm người ta không đành lòng mở miệng, sợ sẽ phá hư tất cả trước mắt.

Gần mười giờ, Hạo Kiệt thúc giục Dật Yên về nhà gỗ nhỏ, anh muốn cô nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai họ còn phải dậy sớm hơn, đi xem cái khe nước có giống trong trí nhớ của cô không.

Đứng trước phòng của Dật Yên, cô dí dỏm hỏi: "Nếu như mà em nói, em sợ nửa đêm sẽ có quái vật chạy đến phòng ta. Vì giúp em anh có đồng chung phòng với em sao?"

"Tiểu Yên! Trùng hợp là anh đã nghe nói qua em là người biết tự bảo vệ bản thân mình!"

"Em nào có?" Cô bĩu môi không thuận theo nói.

"Vậy là ai nói, nếu là trong lớp có nam sinh dám khi dễ, ai đó liền nhốt người ta!"

"Hắc —— ha." Nhớ tới quá khứ mình làm cộc mẹ của mình, cô không khỏi nở nụ cười. "Trước kia thật sự rất vui vẻ, không ưu không có gì lo lắng."

Thấy khuôn mặt tươi cười của Dật Yên trở nên chán nản, anh không khỏi vỗ nhẹ đầu vai của cô an ủi cô nói: "Yên tâm, mẹ nuôi không có việc gì."

"Em hiểu rõ!" Dật Yên cố giả bộ tươi cười mà nói: "Thật không theo em? Em bảo đảm tuyệt không bỏ rơi anh!"

"Em a! Còn là như vậy da."

"Đêm đó anh hôn!" Dật Yên chưa từ bỏ ý định yêu cầu.

"Này."

"Cũng chỉ cũng chỉ là dùng môi của anh sờ nhẹ một cái không được sao!" Dật Yên làm nũng nhìn của anh.

Hạo Kiệt thấy trong mắt tràn đầy hi vọng cùng hài hước, mà trong ánh mắt hài hước ấy còn có chút lo sợ, sợ anh sẽ cự tuyệt.

Nội tâm anh quấy người một cái, nếu khiến Hạo Luân và Phương Khải biết anh muốn cho cô một cái hôn ngủ ngon cũng cần suy tính lâu như vậy, không cười roi răng hàm mới là lạ.

"Được rồi!" Hạo Kiệt kết thúc giãy giụa, dùng môi sờ nhẹ cái trán của cô, "Ngủ ngon!"

Dật Yên còn không kịp cảm thụ nhiệt độ trên môi anh, anh đã lui về sau một bước, xoay người rời đi.

Cô cũng chỉ có thể cười khổ, hướng về phía lưng của anh nói: "Ngủ ngon."

Anh đi vào gian phòng, đóng cửa, mới thở nhẹ một hơi.

Anh thừa nhận mình không tự chủ cho đến loại trình độ này, cho nên không dám nghĩ nếu như mình dừng lại thêm một giây nữa sẽ làm ra chuyện gì. Anh tự nói với mình, lần này nghỉ phép là để cả hai có nhận thức sâu hơn, để cho bọn họ có thể nhảy vọt từ thanh mai trúc mã trở thành tình cảm nam nữ, để cho bọn họ thích ứng với đối phương hơn, sau đó mới. Kết hôn?

Kết hôn là mục tiêu cuối cùng nhất, anh hi vọng Dật Yên có thể xem anh từ "anh trai" thành "Người yêu" sau đó là "Cả đời bầu bạn"

Kế hoạch ban đầu của anh là để cho mình lần nữa làm quen Dật Yên, theo đuổi cô. Nhưng là, theo trước mắt thì chỉ sợ anh mới là người bị theo đuổi. Anh lắc đầu một cái, cô gái nhỏ vẫn là cô gái nhỏ, chỉ đi theo trái tim chứ không theo lẽ thường.

Sáng sớm năm giờ. Hạo Kiệt rửa mặt xong vốn nghĩ đến phòng khách chờ Dật Yên rời giường, không nghĩ tới mới vừa ra cửa phòng, liền nhìn đến cô đứng ở phía trước cửa sổ ngưng mắt nhìn bên ngoài.

"Rời giường đã bao lâu?" Hạo Kiệt đi tới phía sau của cô, nhẹ giọng hỏi.

"Chào buổi sáng!" Dật Yên lược qua này vấn đề, chỉ chào anh.

Hạo Kiệt đã nhìn ra cô cả đêm không ngủ, chỉ là tinh thần vẫn còn rất tốt; chẳng lẽ cô thật sự sợ nửa đêm có quái vật đến? Không thể nào! Hạo Kiệt khẳng định tự nói với mình, nhất định còn có chuyện khác quấy nhiễu cô!

"Em muốn tản bộ hay ăn điểm tâm"

"Tản bộ!"

Hạo Kiệt tạm thời quyết định bỏ qua vấn đề này trước. Hôm nay mới bắt đầu, anh còn có một cả ngày thời gian đi đào móc đáp án."

Thấy Dật Yên đưa tay ngọc thon thon ra, anh cũng đưa bàn tay dày rộng của mình nắm chặt tay cô. Trở về cho cô tin tưởng, vui cười thỏa thích; anh nghĩ đây cứ như là lần đầu tiên nắm tay cô.

Cùng với các cô gái khác tới lui hầu hết họ đều kéo tay anh, hoặc là anh ôm vai, ôm eo các cô ấy. Dắt tay tản bộ như thế này hình như anh chỉ làm với mỗi Dật Yên!"

Bước ra nhà gỗ nhỏ thì anh đột nhiên nhớ đến một câu nói rất lưu hành trước kia -- dắt tay ngày ra mắt.

Dắt tay không phải có ý là vợ chồng sao?
ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sư Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Dật Yên nắm tay Hạo Kiệt trực tiếp đi tới rừng trúc Mạnh Tông. Khu rừng được bao phủ trong gió, núi và sương vẫn như trong trí nhớ của cô.

"Oa! Thật là đẹp, thật thoải mái! Thật mới mẻ." Dật Yên không nhịn được hít sâu vài hơi.

"Anh thật không biết không khí lại có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung! Hay là anh nghe lầm? Em nói là cảnh sắc nơi này? Chỉ là dùng từ mới mẻ hình dung cảnh sắc này, tựa hồ có chút."

Dật Yên thấy Hạo Kiệt thay đổi thần sắc nghiêm túc thường ngày, hài hước nhạo báng cô. Cô cũng chỉ hi vọng anh có thể vẫn tiếp tục giữ vững như thế.

Cô cười cười, không thuận theo trả lời: "Anh biết rõ là em nói cảnh sắc nơi đây thật đẹp, thoải mái và mới mẻ là chỉ không khí yên tĩnh nơi này."

"Anh phải biết sao?"

Dật Yên không để ý tới anh, tự mình nói: "Không biết ánh mặt trời xuất hiện, gió núi rút đi, cảnh có còn đẹp. như vậy không?"

Hạo Kiệt nắm chặt tay cô nói: "Có một số việc, truy cứu quá mức, có lúc đối với mình ngược lại là một loại tổn thương. Đã như vậy, sao không duy trì hiện trạng?"

"Tỷ như?"

"Mỗi người có hoàn cảnh sinh hoạt bất đồng, tạo ra cá tính mỗi người cũng không giống nhau, nếu muốn truy cứu nguyên nhân kia, có lúc sẽ tạo thành tổn thương cho chính mình hoặc cho đối phương."

Trực giác Dật Yên tự nói với mình, người đang ví dụ chính là bản thân anh .

Cô có thể tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân kia? Hay là giống hy vọng, bảo vệ thực trạng bây giờ của nó? Lần này cô trở về nước, không phải là vì hiểu rõ anh hơn sao"

Cô quyết định có kỹ xảo hỏi thăm, dịu dàng cười nói: "Xem ra trong số bạn bè của anh, nhất định từng có người giống như thế, có chuyện gì sao?"

Hạo Kiệt nhìn ánh mắt dịu dàng khích lệ của cô, chần chờ một chút, liệu có nên nói ra hay không.

"Nếu phải nói, chúng ta ngồi xuống trước." Hạo Kiệt và cô tìm một, mới còn nói: "Đây chính là một câu chuyện vừa dài vừa xưa !"

"Có một cậu nhóc, cậu là con trai độc nhất trong nhà, hoạt bát, hiếu động, nhất là lúc đi học rất thích hỏi tại sao? Ở trong mắt người bình thường, cậu chắc hẳn là tâm can bảo bối của cha mẹ, không phải vì cậu là con trai độc nhất sao?"

"Chỉ là, sự thật cũng không phải như thế, cha của cậu bé là quân nhân chuyên nghiệp, mẹ thì xuất thân từ một nhà quyền thế xã hội đen. Cha cậu không hiểu cái gì gọi ' yêu giáo dục ', mẹ cậu cũng không muốn quản. Vì vậy, chuyện gì cha cậu cũng tự quyết."

Ánh mắt của Hạo Kiệt xa vời trong không trung, tựa hồ hồi tưởng lại tình cảnh khi còn bé. Dật Yên không dám hỏi, cũng không dám động, cô hy vọng có thể để cho anh nói thoải mái, cô chỉ cầm chặt tay của anh.

"Nghề nghiệp như thế khiến cha cậu bé không thể thường xuyên về nhà, tuy có sắp xếp nhưng cũng không có biện pháp để về nhà mỗi ngày. Có lẽ cũng vì vậy mà ông sinh ra cảm giác xa lạ với cậu."

"Mỗi lần cha trở về, cậu bé luôn run run rẩy rẩy. Cậu nhóc ngoan ngoãn bình thường, nhưng là mỗi một lần cha trở về lại làm mẹ luôn là oán trách cậu

luôn hỏi này hỏi kia, chọc giận bà.

Lần thứ nhất, lần hai, về sau cha cậu nghe chán rồi, mắng không được, sẽ đánh thôi."

"Có một lần, người cha kia đã làm cậu bị thương. Năm ấy, cậu mới học lớp 3, bị cha đánh, đầu đập vào tường, cậu chỉ cảm thấy muốn bất tỉnh, sau đó bụng lại truyền tới cơn đau đớn do cha cậu đá vào."

"Cậu không có biện pháp đứng lên, ngay cả sức lực giữ tay bảo vệ mình cũng không có. Thật vất vả lắm chờ cha đánh mệt xong, cậu khôi phục một chút hơi sức, vội vàng đứng lên, chạy cách xa cha."

"Cậu bị hành động của cha dọa sợ, trước dù cha có đánh cậu nhưng cũng không mạnh tay giống như hôm nay. Cậu muốn bảo vệ mình, dựa vào chút hơi sức cuối cùng vọt đến phòng bếp lấy dao."

Thật ra thì cậu cũng không tính giết cha, cậu chỉ hy vọng cha không đánh cậu nữa."

"Cha của cậu thấy cậu lấy dao, lớn tiếng la hét: ‘Phản, phản, thằng con này lại dám giết tôi.’ cha cậu chỉ vào cửa, muốn cậu cắt đi ngay lập tức."

"Hai tay cậu cầm dao, nhìn cha, mẹ, đối mặt với bọn họ, tập tễnh đi ra cửa chính."

Dật Yên chịu đựng không khóc, cô có thể cảm nhận được tình cảnh lúc ấy của anh. Anh bị chính cha mẹ của mình tổn thương thật sâu, không chỉ về thể xác mà còn về tinh thần.

"Sau đó thì sao?" Dật Yên không nhịn được hỏi.

"Vừa ra cửa chính, cậu liền vứt bỏ dao, không biết đi bao lâu rồi, rốt cuộc thể lực cạn kiệt té ở bên đường, may mắn được cô Nhâm mang về nhà đi chữa thương."

"Cô giáo hỏi, cậu chỉ cúi đầu không nói, thật ra thì thầy nhìn thấy vết thương trên người cậu cũng phần nào hiểu ra mọi chuyện. Tình hình này, từ khi mẹ đưa cậu đến học với cô Nhâm là đã xảy ra rồi, một hai tháng, chuyện này tái diễn một lần."

"A!" Dật Yên không nhịn được thở nhẹ một tiếng, cô không biết khi còn bé Hạo Kiệt lại bị đánh nhiều như thế.

"Cô giáo rất hiểu rõ tính cách cậu nhóc kia. Trừ hoạt bát, hiếu động, ở trường cậu lúc nào cũng vô cùng tôn kính thầy cô, đối với bạn bè cũng rất tốt, cô không tin cậu lại hư tới bị cha mẹ đánh như vậy."

"Ai cũng không có chú ý tới đứa bé kia đi theo sau lưng cậu và cô giáo, trở về nhà núp ở ngoài cửa nghe lén."

"Tổng Hạo Kiệt không thể nào vô cớ lấy dao ra như thế!" Cô giáo hỏi.

Cha mẹ của Tổng Hạo Kiệt, Tổng Từ Khánh và Vu Vĩnh Bình hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó Vu Vĩnh Bình mới nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là nó không nghe lời cha dạy dỗ nên ông ấy mới đánh nó mấy cái. Nó thể nhưng còn cố tình muốn tránh, ba nó nhất thời nóng nảy mới xuống tay có thể nặng chút. Thật ra thì nếu nó ngoan ngoãn đứng bị đánh đánh mấy cái, chờ ba nó hết giận thì cũng không xảy ra chuyện gì!"

Vu Vĩnh Bình trả lời câu hỏi, khiến cô giáo không dám gạt bừa, nhưng cô cũng chỉ có thể nhẫn nại. "Được rồi! Đã xảy ra chuyện gì đến nỗi Tổng tiên sinh tức giận như thế?"

Vu Vĩnh Bình xấu hổ nói: "Điều này cũng cũng nên trách tôi! Thứ Hai tuần sau có buổi giao du, tôi không muốn cho A Kiệt đi. Nhưng nó cứ đòi đi, thế là khi ba nó trở về tôi liền mắng."

"Sau đó?" Cô giáo thấy Vu Vĩnh Bình ấp úng như thế, tâm tình bất ổn đột nhiên dâng lên.

"Tôi nói cho nó biết là nó không thể đi. Tổng Từ Khánh cường ngạnh trả lời. "Nó cứ nhiên hỏi tôi tại sao."

Vu Vĩnh nghe, không phục: "Đây là phản ứng bình thường của một đứa trẻ, hơn nữa nó đã mười một tuổi rồi, đã bắt đầu hiểu chuyện, nó đương nhiên muốn biết nguyên nhân cậu không cho nó đi."

"Đây chính là nguyên nhân khiến nó bị đánh?"

Thấy Tổng Từ Khánh lặng yên không lên tiếng, ông biết mình không có đoán sai. Vu Vĩnh không kịp nói gì, cô giáo đã tức giận nói: "Việc đứa trẻ thích hỏi tại sao là chuyện rất bình thường, nó làm gì có lỗi? Lại nói, tôi nghĩ cháu bị dọa sợ nên mới làm ra hành vi như thế!"

"Tôi đang quản dạy con tôi!" Tổng Từ Khánh không thừa nhận lỗi, vẫn cường ngạnh trả lời.

"Quản giáo đứa bé mà lại đánh lại đấy? Hơn nữa đầu cậu bé sưng to như cái bánh bao thì sao đây?" Cô giáo kinh ngạc nhìn Tổng Từ Khánh. "Ông giống như bọn lưu manh bên ngoài mà đánh con như vậy sao!"

"Tôi. . . ." Tổng Từ Khánh á khẩu không trả lời được, ngẩn người tại đó.

"Không trách được A Kiệt muốn cầm dao tự vệ! Tổng phụ nhân, bà cứ nhiên trở mặt nhìn con trai của mình" Cô giáo hoảng sợ nhìn đôi vợ chồng trước mắt. "Tôi làm giáo viên của Hạo Kiệt cũng hai năm rồi, mỗi một, hai tháng tôi đều dấu vết bị đánh trên người cậu bé. Tôi hỏi cháu, cháu luôn không chịu nói, chỉ tự trách mình không nghe lời, chọc cha mẹ mất hứng. Các người sao có thể nhẫn tâm vậy chứ!"

Tổng Từ Khánh nghe lời cô giáo vừa nói, thẹn quá thành giận nói: "Tôi đang quản dạy đứa nhỏ, mắc mớ gì tới cô? Cái thằng con bất hiếu này tôi đã sớm không muốn rồi. Nó biến thành như vậy, cái người làm giáo viên như cô mới cần tỉnh lại, tỉnh lại đi, cô thế nào thì sẽ dạy học sinh thế đấy!"

"Tổng tiên sinh! Ông." Cô giáo giận đến nói không ra lời.

"Còn anh nữa!" Tổng Từ Khánh chỉ vào Vu Vĩnh nói rõ: " Có loại người cậu xã hội đen như anh nên nó mới có những hành động lưu manh như thế!"

"Cậu nói cái gì vậy? !"

Vu Vĩnh tức giận muốn đánh Tổng Từ Khánh, nhưng tay chưa kịp giơ lên thì đã nghe một tiếng "Phanh" ở ngoài cửa. Hắn chạy ra ngoài, lại thấy đến Tổng Hạo Kiệt té ở ngoài cửa, trong miệng còn có máu chảy ra.

"Nhanh lên đưa nó đi bệnh viện!" Cô giáo nóng nảy nói.

Vu Vĩnh ôm lấy Hạo Kiệt, lập tức đưa cậu tới bệnh viện.

"Không nghĩ tới trận đòn này lại hại cậu nằm viện hai tuần lễ. Sau đó bởi vì sức khỏe suy yếu, cậu phải nghỉ học một năm ở nhà dưỡng bệnh !" Hạo Kiệt lắc đầu mà thở dài . Chuyện này bây giờ anh kể ra cũng như là chuyện của người khác vậy, hoàn toàn không liên quan đến anh.

"Từ lúc đó trở đi, cậu bé vẫn luôn ở nhà của cậu đúng không?" Dật Yên nén lệ hỏi.

"Cậu ở cùng cậu hai năm, sau lại nương nhờ nhà chú." Hạo Kiệt đưa mắt nhìn phương xa nói.

"Vậy cha mẹ anh. Thật xin lỗi!" Dật Yên vội vàng nói xin lỗi.

"Không sao! Đứa bé kia chính là anh." Hạo Kiệt thu hồi tầm mắt nhìn Dật Yên bên cạnh.

Cô không nhịn được rơi nước mắt, bật khóc ở trong ngực anh, ôm chặt lấy anh. Cô vì tuổi thơ của anh mà khóc, vì cha mẹ đối xử như thế với anh mà đau lòng.

"Nha đầu ngọc, đều đã qua rồi, còn khóc làm gì?" Hạo Kiệt vỗ nhẹ lưng của cô an ủi.

"Bọn họ tại sao có thể đối đãi với anh như vậy! Tại sao có thể?" Dật Yên buồn bực nói.

Theo tiếng khóc của cô, cảm giác chết lặng trong lòng anh giờ biến mất, thay thế vào đó chính là đau lòng. Bởi vì cô khóc thút thít mà cả người run rẩy làm anh có chút đau xót nhưng vết thương trong anh dường như có cảm giác được cô vuốt ve, an ủi.

Dật Yên cảm giác mình bình tĩnh hơn, thút tha thút thít mà nói: "Chẳng lẽ từ lần đó về sau, bọn họ cũng không tới thăm anh nữa?"

"Không có!"

"Bọn họ."

"Có lẽ là đau lòng đi!" Hạo Kiệt trải qua mới vừa một đoạn chuyện cũ, muốn nhìn nó theo một góc độ khác.

"Đau lòng?" Dật Yên ngẩng đầu lên nhìn anh, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hiểu rõ nói:"Bởi vì một lần kia, bọn họ hại anh nằm viện hai tuần lễ, sau đó suy nghĩ một chút cảm giác mình có lỗi sao!"

"Chắc là vậy! Nếu không ông ấy đại khái sẽ đem tài sản quyền cho quốc gia, mà không phải để lại cho anh gây dựng sự nghiệp." Anh cảm thấy Dật Yên run run, kéo cô nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói đi!"

"Không đi mau thì em cũng bắt đầu phát run đó!"

Hạo Kiệt khoác vai cô, cô trở về ôm hông của anh. Anh là vì cung cấp thân nhiệt mình để sưởi ấm cho cô, cô là vì đến gần anh hơn.

Đi một đoạn đường dài, Dật Yên đã không cảm thấy lạnh, nhưng cô vẫn rời khỏi bên cạnh anh, anh cũng không thu tay về.

Hai người yên lặng đi hồi lâu, cô mới mở miệng nói: "Thật ra thì, em nghĩ bác trai đối đãi với anh như thế, có lẽ ảnh hưởng bởi giáo dục ngày xưa! Ở thời bác trai, đề ý chính là tuyệt đối phục tùng, cho nên ông mới nghiêm nghị như vậy."

"Những thứ này anh cũng có nghĩ tới, chẳng qua là anh vẫn có chút không có thể quên được." Hạo Kiệt thở dài mà nói.

"Thật ra thì, em đang suy nghĩ thêm một điều nữa, cũng là bởi vì bác trai thường nằm điều ở trong bộ đội, mỗi lần về nhà là một lần anh lại lớn hơn rất nhiều. Ông sẽ cảm thấy mình bỏ qua thời kỳ lớn lên của anh, hơn nữa bác gái ‘ nói xấu việc nhà ’." Thấy Hạo Kiệt thú vị, nhướn cao lông mày nhìn cô, Dật Yên cười cười: "Chỉ là bác gái nói chuyện không có kỹ xảo, khiến bác trai tưởng rằng bà đang oán trách."

"Sau đó."

"Sau đó ông cảm thấy nuôi dạy con cái là trách nhiệm quan trọng của người cha. Mà ông lại không làm được, ông cảm thấy thật có lỗi với bác gái. Lại nói, không phải cha anh rất yêu vợ sao!" Dật Yên hài lòng cực kỳ với giải thích của mình.

"Là thế! Cộng thêm đánh là tình, mắng là yêu!" Hạo Kiệt đùa giỡn nhìn cô.

"Đây có lẽ là. Có chút quá mức!" Dật Yên lườm bâu mà nói.

"Được rồi! Những thứ này anh đều biết, cũng đều đã hiểu."

"Nhìn! nhà trúc kia."

Dật Yên mừng rỡ khác thường leo lên bậc thang, thấy hai chữ lớn, nhà trúc.

"Khi còn bé em từng xem qua một bộ phim, tên là Thần Vụ. Khi đó phòng của nam chính, chính là lấy nhà trúc làm bối cảnh. Từ lúc đó trở đi, em thật hy vọng có một ngày mình cũng có thể ở tại nơi giống vậy."

Hạo Kiệt nhìn phong cảnh chung quanh đây, trừ nhà trúc, còn có một khu rừng trúc rộng lớn. Bất kể là gió núi vậy lượn, hoàng hôn bao phủ hay giữa trưa ban ngày, nó vẫn hoàn mỹ như cũ, làm người ta đắm chìm, ở mãi không rời.

"Nếu như em nói sớm, nói không chừng anh có thể sắp xếp một chút!"

"Không biết ngoài kia còn taxi không nữa? Thôi, nói không chừng bên trong cũng không giống như vẻ hoàn mỹ bên ngoài của nó!" Dật Yên tự an ủi nói: "Vẫn là như vậy là tốt rồi!"

Dật Yên lôi kéo Hạo Kiệt đến thềm đá trước nhà trúc ngồi xuống, dựa vào bờ vai của anh tưởng tượng mình hạnh phúc ở nơi này.

"Nghĩ cái gì?"

"Có phải mơ ước nào cũng có thể thực hiện được không?"

"Cái đó phải xem bản thân nỗ lực bao nhiêu!"

"Nếu như. Đã hết sức thì sao?" Dật Yên mê mẩn ánh mắt của Hạo Kiệt.

"Nếu như là em, anh tin tưởng em sẽ thành công."

"Thật sao?"

"Thật." Hạo Kiệt khẳng định, thành khẩn trả lời: "Chỉ cần em mở miệng, anh nhất định sẽ giúp em."

"Bất cứ chuyện gì?"

"Bất cứ chuyện gì!"

Ánh mắt dí dỏm lại xuất hiện trong mắt Dật Yên. Cô hỏi: "Này, nếu là chuyện hôn nhân, nói dối tông đường thì sao đây?"

Hạo Kiệt bình tĩnh nói: "Chỉ cần em mở miệng yêu cầu, anh nhất định giúp một tay!"

"Nếu như, đối tượng là."

"Không nói hai lời! Thành toàn."

Nghe được cam kết son sắt của Hạo Kiệt, cô ngược lại một chút vui sướng cũng không có. Chỉ là cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Cô quyết định trước hết để cho anh yêu, để cho anh cưới cô, nếu không thể thực hiện được.

"Em nhớ kỹ rồi, đến lúc đó anh cũng đừng đổi ý."

Hạo Kiệt chỉ là cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì nhiều.

"Đi lâu như vậy, chúng ta nên nghỉ ngơi trước. Ăn bữa trưa xong, ngủ một chút, chờ gần tối xem hoàng hôn hoàn mỹ ở nơi này."

Hạo Kiệt nghĩ Dật Yên có lẽ cả đêm chưa ngủ thật, mới hoạt động một buổi sáng mà cả người đã mệt mỏi như thế.

Sau buổi trưa thì Dật Yên rốt cuộc đã nghỉ ngơi hai tiếng rồi. Nằm ở trên giường nghe động tĩnh bên ngoài, cô khẳng định có thể Hạo Kiệt cũng chưa rời giường —— ít nhất cũng không có ra ngoài.

Nghỉ đến sáng sớm tuổi thơ của Hạo Kiệt, mặc dù không là tự nguyện, nhưng anh vẫn còn nói cho cô biết.

Điều này cũng giải thích tại sao cô biết anh thì anh đã trưởng thành như thế rồi. Thì ra là thái độ đối xử của cha mẹ với anh như thế làm anh trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa. Anh nhất định có đoạn thời gian không cách nào đối mặt mình, thậm chí tự trách do chính mình tạo ra như thế, để cho anh không cách nào như một đứa bé có cha mẹ làm bạn lớn lên.

Điều này cũng nói rõ Hạo Kiệt mỗi ngày luôn hy vọng về mái ấm gia đình như thế nào. Mỗi lần chỉ cần cha, mẹ đối anh tốt một chút. Thậm chí coi như một đứa con trong nhà, thường phạt phân minh cũng đủ khiến anh vui mừng rồi.

Có lúc anh sẽ vội vàng muốn hòa nhập với gia đình, có khi lại lui về một bên yên lặng nhìn. Hiện tại, cô cũng biết vì sao mẹ cô quan sát thái độ của anh. Thì ra là, mẹ đã sớm hiểu rõ tất cả, trừ để mặc cho anh lựa chọn gia nhập hoặc thờ ơ lạnh nhạt bên ngoài, thì mẹ cô luôn cho anh cảm giác được tôn trọng và coi trọng.

Mặc dù cô an ủi anh an ủi hẳn, thậm chí tìm một lời giải thích "hợp lý" cho hành động của cha anh, nhưng điều này cũng chẳng thật sự hợp lý.

Hiện nay, bất kỳ một hành động nào của cha anh đối với một đứa trẻ đều có thể được xem là ngược đãi trẻ em. Ông ấy lại có thể đánh anh nằm viện, việc này thật sự làm cho người ta rất không thể tưởng tượng nổi. Cha anh được thừa hưởng giáo dục nghiêm khắc trong quân đội cũng là một nguyên nhân, nhưng là bất kỳ người đàn ông trưởng thành nào, nhất là quân nhân, không phải có tự chủ hơn người khác sao?"

Cô chỉ có thể may mắn thay cho anh là mặc dù không có cha mẹ bên cạnh, nhưng anh vẫn có thể lớn lên, nhân cách không "vạn vẹo" như thế. Cô chỉ có thể cho là, trời cao đại khái đối với anh cũng không tệ lắm!

Chỉ là cái này cũng không biểu hiện là anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhớ mới quen anh thì thái độ của anh có thể dùng "Lạnh nhạt" để hình dung. Anh luôn giữ khoảng cách với người khác, có lúc còn lơ người ta luôn —— dĩ nhiên là ngoại trừ cô, mà cô cũng cho là đó là chuyện đương nhiên, nghĩ đến nay, anh luôn đối xử đặc biệt với cô.

Ngoài cửa tiếng của Hạo Kiệt truyền vào.

"Cô gái nhỏ! Tỉnh chưa?"

Dật Yên xoay người xuống giường mở cửa ra, liền nhìn thấy ánh mắt quan sát của Hạo Kiệt.

"Em không ngủ một chút à?"

"Có a! Hai giờ, em ngủ hai giờ rồi."

Thấy ánh mắt Hạo Kiệt không hài lòng lắm, cô mới biết, thì ra là anh nghĩ bản thân cả đêm không ngủ nên mới có thể đề nghị ngủ trưa. Cô rất cảm động, biết rõ anh từ trước đến giờ luôn quan tâm mình. Chỉ là lấy một người đàn ông bình thường khác mà nói, chăm sóc nàng tỉ mỉ chu đáo như thế đã có chút không dễ dàng gì, cho dù anh là một người xuất sắc.

"Được rồi! Đã mau sáu giờ rồi! Chúng ta đi tản bộ trước, gia tăng sự thèm ăn. Em nha! Thật sự quá gầy."

Nghe được cô chỉ ngủ hai giờ, đối với người cả đêm không chợp mắt lại hoạt động nguyên cả buổi sáng thì đó thật sự là quá ít, mà cũng chỉ có anh mới có thể ngủ ít như thế. Mặc dù không hài lòng, nhưng còn có thể tiếp nhận, có ngủ còn tốt hơn không ngủ.

"Nhanh một chút, mặt trời sắp xuống núi rồi!"

Hạo Kiệt thúc giục đẩy đẩy cô, nàng vội vã mang giày."Đi thôi!"

Dật Yên kéo Hạo Kiệt đi tới cửa chính, cảm giác giống như là đôi vợ chồng già, có chút không được tự nhiên.

"Thật là đẹp!"

Xuyên qua phòng ăn, do ánh đèn chiếu vào, không khí bên trong phòng ăn tràn đầy dịu dàng, yên tĩnh. Cảnh vật bên ngoài qua ô cửa kính, hiển hiện ra không giống với cảm giác buổi sáng.

Lãng mạn, là từ chính xác nhất mà cô dùng để hình dung.

"Hiện tại em đã thấy được nhiều loại phong cách khác nhau, em tin chắc đây là nơi tốt nhất để hưởng tuần trăng mật. Thật đẹp, quá lãng mạn rồi!" Dật Yên dùng ánh mắt hơn hớn nhìn tất cả cảnh vật nơi đây.

"Nơi này rất đẹp, chỉ là, không nhất định là chỗ tốt nhất hưởng tuần trăng mật!" Hạo Kiệt nhún nhún vai cầu thả nói.

"Tại sao?" Cái thái độ cầu thả kia làm cô có chút không vui, ngay cả có thể dùng từ tức giận để hình dung.

"Đừng nóng vội, đừng nóng giận!"

"Em mới không tức giận!" .

Thấy Dật Yên tức giận nói, anh cũng không nói thêm gì, biết nhau nhiều năm như vậy, anh hiểu rất rõ cô.

Cô dĩ nhiên biết suy nghĩ của mình bị anh đoán trúng, này ít nhiều gì cũng là một trong những lý do khiến cô tức giận.

"Anh nói nó không phải là nơi tốt để hưởng tuần trăng mật, là bởi vì vợ chồng mới cưới trong mắt chỉ có đối phương, đâu còn có dư thừa thời gian để chú ý đến chuyện khác. Về phần lãng mạn, chỉ cần hai người yêu nhau ở chung một chỗ, bất kể thời gian, địa điểm, cũng rất lãng mạn, không cần đặc biệt đi tạo không khí!"

Lời của anh, cô dĩ nhiên đồng ý 100%, cô cũng cho là như thế. Nhưng mà điều này cũng để cho cô nghĩ đến một vấn đề khác.

"Làm sao anh biết? Chẳng lẽ anh từng trải nghiệm qua?" Biết rõ anh đã hai mươi bảy tuổi rồi, không thể nào không có qua bạn gái, chỉ là nghĩ đến đây khả năng này, cả người cô liền không không thoải mái.

Ghen tỵ, đây là cô lần đầu tiên hiểu loại cảm giác này. Tư vị này thật là "Chua" a.

Anh cố tình trả lời: "Em cho là thế nào?"

Bộ dáng nổi đóa của Dật Yên, làm anh buồn cười lại không dám cười, anh sợ nụ cười này sẽ làm cô tức giận mà khóc, hơn nữa sẽ giận dữ anh, đây mới là điều anh lo lắng. Dật Yên bấu môi làm anh muốn cúi người chộp lấy đôi môi cô, nhưng mà anh cố kìm chế mình không thể có hành động như thế.

Hạo Kiệt trong nội tâm cười khở, anh sao có thể nói cho cô biết, đó là bởi vì khi cô ở bên cạnh, anh mới có cảm giác!

"Thôi! Em hiện tại cũng muốn biết, ban đầu tại sao anh lại muốn mở trung tín xã?" Dật Yên cảm thấy mình đang lãng phí thời gian cùng anh tức giận, không bằng lợi dụng thời gian này hiểu rõ anh hơn!

"Em có biết thời gian anh nhập ngũ, anh chỉ là một binh nhì. Khoảng thời gian ở đó anh được tiếp xúc với việc huấn luyện, cũng bắt đầu sinh ra hứng thú với phương diện này. Còn nữa, anh cũng không thích công việc của chín năm trước, lúc đó anh mới học tới cao trung, muốn tìm một công việc thích hợp mà mình yêu thích, hoàn toàn không có khả năng."

"Cho nên, anh mới mở ‘ Hắc thiên sứ ’?"

"Không sai!" .

Người hầu bàn đưa bữa ăn tối, bọn họ vừa dùng cơm, vừa tiếp tục trò chuyện.

"Tại sao gọi là gọi ‘ Hắc thiên sứ ’?" "Nghe thật hay!"

Thấy một mảng hồng hồng trên mặt anh thì cô biết cũng không phải "nghe thật hay" .

"Để cho em đoán một chút!" Dật Yên theo thói quen nghiêng đầu suy tư, chốc lát nữa cô nói: "Người bình thường cho là thiên sứ là sứ giả của thượng đế, là thiện lương, lấy giúp người làm niềm vui, cũng đại biểu ánh sáng."

"Gọi là gọi Hắc thiên sứ, trừ hy vọng có thể giống như thiên sứ, hơn nữa ở trong bóng tối cũng có thể tự do như thế. Ở trong bóng đêm cũng cần thiên sứ quản thúc tất cả, có đúng hay không?"

"Chẳng qua là cá tên thôi! Thuần túy là vì hấp dẫn người ta, dễ nhớ. Anh cũng là muốn làm ăn thôi!"

Dật Yên nghe anh nói hời hợt như thế , có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân. Chỉ là từ ánh mắt né tránh và khuôn mặt ửng hồng của anh, cô tin tưởng những lời mình nói hoàn toàn chính xác.

Cô còn từ cậu Vu Vinh biết, có lúc anh cũng không thu phí vì hoàn cảnh kinh tế của khách hàng khó khăn, thậm chí còn tự móc tiền túi ra giúp đỡ.

để hòa tan bầu không khí không được tự nhiên, cô đổi đề tài nói: "Ồ Mĩ, một trong những thu hoạch lớn nhất là hiểu rõ về xe. Ở nơi nào, bất kể nam hay nữ đều biết một chút về xe."

"Em cũng là?" Hạo Kiệt rất khó tưởng tượng được cảnh Dật Yên chui vào gầm xe.

"Dĩ nhiên!" Thấy ánh mắt không dám tin của Hạo Kiệt, cô biết anh nhất định cho là cô chỉ biết sửa xe.

Trời ạ! Sửa xe? Chỉ sợ ngay cả máy móc chiếc xe này nằm ở chỗ nào, cô còn không biết rõ nữa kìa! Ngay cả việc đổi lốp cơ bản nhất cô còn chưa từng làm qua nói chi đến sửa xe! Đến cô cũng khó mà tưởng tượng ra được tình cảnh đó.

"Em ngay cả những điều cơ bản còn không biết." Dật Yên tự giễu cười cười, mới nói: "Em ngay cả thay lốp xe, cái kích nên mở đâu cũng không biết." Dật Yên cười cười tự giễu rồi mới nói: "Anh nói là Aidaemwo chính là hãng xe hơi số một Italy, giống như Ferrari, Porsche, người thành lập đều từ Alfa tách ra tự lập nên, vì thế nó cũng có thể coi là mẫu xe thể thao." Dật Yên có chút đắc ý nói.

Dật Yên nói là những thứ này, thật ra thì anh đã sớm biết, chỉ là khi nghe cô nói thì hay hơn so với xem tập chí nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ cảm thấy hứng thú của Hạo Kiệt, cô hưng trí bừng bừng nói tiếp: "Những năm 1930s, cũng là thời kì chiến tranh thế giới thứ 2, rất nhiều người mua Benz, BMW, thậm chí Rolls-Royce, nhưng lại không mua nổi Alfa, cũng giống như nhà độc tài Benito Mussolini của Italy lúc đó, dùng nó làm phương tiện di chuyển, là có thể hiểu được địa vị của nó trên thị trường xe rồi."

"Anh đại khái không biết còn có một loại Lamborghini, cũng là một trong năm xe nổi tiếng nhất thế giới. Nó đặc biệt là bởi vì cửa có thể kéo lên, hơn nữa sườn xe phía sau song song như đôi cánh."

"Người thành lập Lamborghini là một nông dân kiêm sửa chữa máy móc. Có một ngày, ông ta chạy đi tìm ngài Ferrari nói cần hộp số bị lỗi, trả về đề nghị của hắn." Dật Yên tạm dừng một chút, uống miếng nước.

"Ferrari tiên sinh nhất định không để ý tới ông ta!" Hạo Kiệt hiểu, cười.

"Đúng vậy! Làm sao anh biết?"

"Bản tính con người thôi! Bản thân ông ta là nhà chế tạo cũng như sản xuất xe thể thao, lúc đó đã có chút danh tiếng rồi, ông ta làm sao chịu nghe một người không phải là công nhân nói? Huống hồ ông ta chỉ là "kiêm" sửa chữa máy móc!

"Đúng thế! Ngài Ferrari đúng là như thế. Ông ta khinh thường nói với hắn: "Một kẻ sửa máy móc nông nghiệp như anh mà phải tới dạy tôi sản xuất xe thể thao thế nào à?!" Lại còn rất không khách khí đuổi hắn, ngài Lamborghini rồi đi với nhục nhả vô cùng to lớn, không lâu sau đó thành lập hãng Lamborghini, trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Ferrari, hơn nữa tạo hình của nó so với của ông ta càng kiên cố hơn, phong cách hơn, càng có hơi hướng của xe thể thao hạng sang, giá trị ước khoảng một ngàn hai trăm vạn đài tệ trở lên.

"Xem ra về phương diện xe cộ, em còn hiểu biết hơn anh nhiều!" Hạo Kiệt mỉm cười nhìn cô.

Ban đầu Dật Yên nghiên cứu xe, trừ bởi vì ở Mĩ rất thịnh hành, chủ yếu nhất là lúc ấy Hạo Kiệt cũng rất mê xe thể thao. Cả nhà sau khi di dân qua Mĩ xong, vì tịch mịch và cần tăng cường khả năng nói tiếng Anh, cô mới bắt đầu nghiên cứu xe với hi vọng có một ngày có thể cùng thảo luận về các loại xe với Hạo Kiệt.
ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sư Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Không Không Không"

Hạo Kiệt đang ngủ, mơ hồ nghe được Dật Yên khổ sở mê sảng, lập tức lật người xuống giường đi tới phòng cô.

Tối nay hai người vui vẻ dùng xong bữa ăn tối xong, lại đáp ứng yêu cầu của Dật Yên đi tản bộ, tiêu hao hết một chút sức lực. Cả hai trở lại nhà gỗ nhỏ đã hơn mười một giờ đêm, lại theo cô xem TV một chút. Có lẽ ở độ cao hơn 1.150m so với mực nước biển, sóng TV cũng không tốt lắm, miễn cưỡng xem hơn một tiếng đồng hồ, cô mới gắng gượng nói ngủ ngon.

Hạo Kiệt sớm chú ý tới lo lắng của Dật Yên, cô tri hoãn thời gian ngủ làm anh muốn hỏi nguyên nhân nhưng lại sợ xâm phạm quyền riêng tư của cô. Cho đến khi cô khép cửa phòng lại, anh cũng chỉ biết đứng sững sờ, bất động trước cửa phòng. Đợi đến tỉnh táo lại, anh mới nhấc chân lên đi về phòng ngủ của mình. Trước khi ngủ anh lại có cảm giác không ổn, mở cửa phòng ra, đề phòng có động tĩnh gì anh cũng nghe thấy được.

Động tĩnh? Hạo Kiệt còn cười mình dùng từ không đúng lắm. Dật Yên là người bình thường, đương nhiên có thể động, mà mình lại dùng hai chữ "Động tĩnh" để hình dung, có lẽ là mình lo lắng quá mức rồi.

Anh vẫn cẩn thận lắng nghe, hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Nhiều năm qua dưỡng thành tính cảnh giác, mơ mơ hồ hồ nghe được Dật Yên khổ sở mê sảng một tiếng, anh lập tức thức tỉnh, ngay cả gỗ cửa cũng tiết kiệm, trực tiếp mở cửa phòng. Chỉ thấy cô trần trọc trở mình, thần sắc trên mặt khổ sở, trong miệng vẫn lẩm bẩm nói "Không" .

"Tiểu Yên? !" Hạo Kiệt vỗ nhẹ gương mặt của cô.

Dật Yên trong mộng khổ sở giùng giằng, giống như nghe được Hạo Kiệt nóng nảy gọi cô, rồi cuộc cũng mở to mắt ra, đập vào mắt chính là vẻ mặt đầy quan tâm của Hạo Kiệt.

"Em mơ thấy ác mộng rồi !" .

"Anh đánh thức em!"

"Không sao!" Thấy Dật Yên xấu hổ tựa đầu lệch một bên, ngượng ngùng nhìn anh. Anh có cảm giác mình bị xa lánh, cự tuyệt. "Nằm mơ thấy cái gì? Có thể kể cho anh nghe không?"

Cô vẫn cố ý nghiêng mặt không nhìn anh, Hạo Kiệt quay mặt cô lại, nhẹ nhàng đối mặt với mình.

"Đừng quên, anh là người đáng tin cậy nhất của em, đây chính là do em tự nói!"

Cô nhìn thấy dịu dàng kiên trì trong mắt anh, không thể làm gì khác hơn là cứ nói: "Em nghĩ là em quá lo lắng về tỷ lệ phẫu thuật thành công của mẹ rồi. Hiện tại lúc này, mẹ đang ở trong phòng phẫu thuật!"

Dật Yên lã chã chực khóc, một mặt yếu ớt, làm lòng anh loạn cả lên. Ban đầu anh còn tưởng rằng cô đang gạt anh? Nghĩ, cô có thể sử dụng bất kỳ lý do nào, nhưng tuyệt sẽ không đem sức khỏe của mẹ nuôi ra đùa giỡn.

"Tiểu Yên!"

"Trong mộng em thấy mặt mẹ tái nhợt, yếu đuối nằm ở trên giường, trong mắt tràn đầy bi thương, thất vọng. Giống như đang nói..., bà vô duyên không thể nhìn thấy em kết hôn."

Dật Yên đau lòng chảy nước mắt, làm ướt cả tay Hạo Kiệt đang vuốt má cô. Cảm giác ướt át này, so dùng dao cắt còn làm anh khổ sở hơn.

"Có phải em đang suy nghĩ lung tung hay không?" Dật Yên hít sâu một hơi, nín khóc. "Từ nhỏ, mẹ đã không bao giờ ép em làm việc mình không thích, nhưng là. Nhưng là."

"Anh hiểu!" Hạo Kiệt cố nén rung động trong lòng. "Em muốn hoàn thành ước nguyện của mẹ nuôi."

"Em làm được sao?"

Thấy ánh mắt bất lực của cô, anh cường bách mình mỉm cười khích lệ.

"Có thể, nhất định có thể."

"Cám ơn!"

Dật Yên tựa đầu nghiêng nghiêng, nhẹ nhàng hôn tay anh đặt trên mặt cô.

Mặc dù chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng, nhưng mềm mại, ấm áp làm sao. Cô vừa nhẹ nhàng chạm vào làm anh cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua toàn thân.

Thấy đôi môi cô nấp nấp, anh mới giật mình biết cô đang nói chuyện, chờ phục hồi tinh thần lại lắng nghe là đã bỏ sót một chút. Anh chỉ hi vọng mình chỉ bỏ mất vài chỗ râu ria nhỏ nhưng mà anh sai lầm rồi!

"Đều tại em quen giường, lại không có người hay đồ dùng quen thuộc bên cạnh nên mới như vậy."

"Cho nên em hi vọng anh cùng em!."

"Đã như vậy, anh ngủ cùng em!"

"Thật?"

"Dạ!" Thấy vẻ mặt vui mừng Dật Yên, anh cũng vui mừng. "Chỉ là, anh chỉ cho em nắm tay thôi!" Anh đặc biệt thanh minh.

Đêm ở vùng núi lúc nào cũng khá lạnh, hơn nữa lúc này còn là thời điểm chuyển sang mùa đông, hôm nay lại có gió lạnh thổi qua, do nóng lòng thăm hỏi Dật Yên nên cũng không khoác thêm một cái áo khoác. Giờ nhìn thấy cô không có việc gì, tâm tình được thả lỏng, xúc cảm trở nên nhạy hơn, làm giờ anh cũng thấy có chút lạnh.

"Em chờ một chút, anh lập tức trở về!"

Nếu đồng ý với cô, cho dù chỉ là nắm tay, anh vẫn cảm giác cần có thêm nhiều tầng ngăn cách thì mới an toàn. Anh trở lại phòng mình, mang chăn bông đến phòng cô. Một người một cái giường đầy chăn bông, như vậy chắc cũng đủ ngăn cách đi!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cô nằm ở bên cạnh anh, bên cạnh hai người bốn phía đều là chăn bông, căn bản đụng vào không tới người của

đối phương, cũng không cảm thấy đối phương. Mặc dù chỉ duỗi một cánh tay ra nắm chặt tay cô nhưng anh vẫn có thể cảm thấy thấp thòm, nhịp tim tựa hồ tăng nhanh rất nhiều, biết rõ bây giờ là khuya khoắt, chỉ có anh và cô ở chung một phòng, loại không khí này.

Loại này không khí, phản nhận thức này, anh có thể rõ ràng cảm thấy bộ phận nào đó trên cơ thể anh đang dừng dừng đứng lên.

"Ngủ trần trướng!"

"Không nên cử động!" Hạo Kiệt cẩn thận hít sâu một hơi. Tựa hồ liền trong không khí đều có mùi thơm nhạt nhạt của cô. Anh trước cẩn thận lui về phía sau, tận lực kéo dài cự ly."Đại khái là anh mới vừa phân tâm, không nghe thấy em nói cái gì, nhưng là ngủ trần trướng? Em có thể nhắc lại không?"

Cô nín cười, dùng giọng điệu vô tội nói: "Em nói là thỉnh thoảng khi em mất ngủ, hoặc không quen giường, em liền ngủ trần trướng. Em phải cởi bỏ toàn bộ trói buộc trên người rồi mới có thể ngủ được."

"Anh cũng đã đồng ý ngủ cùng với em, em nghĩ bây giờ em sẽ dễ ngủ hơn sao?" Anh hít vào thật sâu rồi thở ra, cô sẽ không nhận ra tiếng thở hổn hển của anh.

"Cũng có thể."

"Em không nghĩ đến chuyện mặc lại vào sao?"

Giọng nói chuyện vô cùng cẩn thận đó của anh, cô nghe thấy vô cùng thú vị. Anh thực sự không hề chú ý mình đang nói cái gì. Cô sớm đã mặc lại áo ngủ lên người, nhưng nhìn anh khẩn trương như vậy, cô không nhìn được muốn trêu chọc anh.

"Nhưng mà, nói không chừng... nói không chừng dễ dàng hơn..."

"Mặc vào!"

Anh không hề lưỡng lự, giọng cương quyết bắt cô phải nghe theo.

Cô không thông báo trước mà đã bước xuống giường. Vào lúc cái chăn bị vén lên, anh muốn tôn trọng cô, nhưng ngay cả cơ hội nhắm mắt lại cũng không có. Anh đã thấy đường cong nhu mỹ của cô.

Gầy. Cô rất gầy, nhưng những đường cong cần có vẫn có, chỉ sợ là so với các cô gái khác còn đầy đủ hơn! Áo ngủ của cô mặc dù là bảo thủ, nhưng vẫn ôm sát lấy thân hình, hiển lộ đầy đủ đường cong của cô, không bỏ sót chút nào.

Áo ngủ!

"Em có mặc đồ ngủ!" Hạo Kiệt lên án, ánh mắt mờ lớn, nhìn chằm chằm vào áo ngủ của cô.

"Đương nhiên là em có mặc." Cô giả hoạt hướng anh cười.

"Nhưng mà, em mới vừa..."

"Em nói là 'trước kia', dĩ nhiên là em vốn có chút dự định, chẳng qua là còn chưa làm mà thôi."

"Em cố ý nói gạt, để anh cho là em không có mặc..." Mỗi lần nhắc tới hai chữ "áo ngủ" này, anh đều cảm thấy nặng nề.

"Em có sao?"

Nghe thấy cô giả bộ vô tội hỏi ngược lại, Hạo Kiệt chỉ có thể nặng nề thở dài, là mình "sơ sót" không nghe rõ.

"Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Cô hài lòng nói câu ngủ ngon. Câu trả lời của anh thì tràn đầy khổ não và cảm giác toàn thân ướt đầm.

Sáu ngày nghỉ cuối cùng cũng kết thúc. Cuối cùng thì anh không cần phải ôm Dật Yên ngủ nữa.

Đây đối với Hạo Kiệt mà nói chính là được xử án treo.

Ngoại trừ ngày đó cô không mặc gì, trần trướng mà đi ngủ. Còn lại mấy buổi tối, quần áo cô lúc nào cũng chỉnh tề, phù hợp. Nhưng Hạo Kiệt chỉ cần cầm tay cô, vẫn có thể phác thảo rõ ràng... đường cong đó của cô. Mặc dù cô có áo ngủ, nó đã sớm khắc sâu vào trong đầu anh.

Không cần ôm cô ngủ nữa, dĩ nhiên là cũng sẽ không phải tắm nước lạnh vào lúc nửa đêm. Mấy ngày nay anh đã tắm nước lạnh vô số lần, vậy mà không bị cảm cũng thật là kỳ tích.

Đã như vậy, sao trong lòng lại có cảm giác mất mát nặng nề như vậy đây?

“Hajz!”

“Sao vậy em?” Nghe tiếng thở dài tiếc hận của cô, Hạo Kiệt không nhịn được mở miệng hỏi.

“Ngày nghỉ phải kết thúc rồi!”

“Bất cứ chuyện gì có bắt đầu, nhất định sẽ có kết thúc!”

“Em biết, bắt quá em mong là không.” Dật Yên chăm chú nhìn căn nhà gỗ nhỏ, nhẹ cười nói.

“Đến lúc em kết hôn có thể đi cùng chồng mình.”

“Có lẽ.” Dật Yên cụt hứng nói.

Cô nào có thể nói cho anh biết, cô không bỏ được bởi vì người bồi cô chính là Hạo Kiệt. Làm sao có thể nói, cô hoài niệm lòng ngực ấm áp của anh. Điều cô quan tâm chính là ký ức của hai người, chính là thế giới mà chỉ có hai người với nhau? Cô nào có thể!

“Nếu có một ngày anh kết hôn, anh sẽ mang vợ mới cưới đến đây chơi sao?” Dật Yên cố gắng nén cảm giác hoảng sợ trong lòng hỏi.

“Không nhất định, phải xem đối tượng là ai.”

Trong lòng Dật Yên thoáng qua một chút thất vọng. Cô hi vọng câu trả lời của anh sẽ là “Không”. Xem ra anh cũng quý trọng đoạn ký ức này. Nhưng không giống cô, anh không quan tâm đến mức như thế.

Trên đường đến khe suối, Hạo Kiệt suy nghĩ lại lần nữa. Trừ phi người kết bạn là Dật Yên, nếu không anh sẽ không thể thăm lại chốn xưa. Nơi này bọn họ có quá nhiều ký ức tốt đẹp.

Từ nhà gỗ nhỏ dẫn đến cánh rừng trúc mà Dật Yên cực kì yêu thích. Thần mộc đã đứng sừng sững ở đây hơn hai ngàn tám trăm năm. Cây cầu bằng trúc vắt ngang qua hồ. Nước hồ trong vắt ánh lên một màu xanh biếc. Người đi bộ có thể hưởng thụ không khí tươi mát của rừng rậm, tiếng chim hót nhẹ nhàng bình yên, còn có cây cối xanh tươi, rậm rạp. Bọn họ đã dùng thời gian sáu ngày để đi thưởng thức cảnh sắc của con suối. Bọn họ không chỉ đi đến những địa điểm du lịch mà dấu chân của bọn họ đã trải rộng khắp rừng núi.

“Chúng ta sẽ về thẳng Đài Bắc?”

“Chúng ta sẽ tạm dừng ở Lộc cốc một chút.” Hạo Kiệt hướng Dật Yên nói.

“Tốt, chúng ta đi Lộc cốc mua trà Ô long.” Dật Yên hưng phấn nói.

“Không sai.”

“Bây giờ là tháng mười một, chúng ta mua cái bắc thảo hay trà xuân?” Dật Yên nghiêng đầu hỏi.

“Chỉ cần cảm thấy thích, thì trà xuân hay là cái bắc thảo lại có vấn đề gì?” Hạo Kiệt cười hỏi ngược lại.

“Đúng rồi, chỉ cần thấy hợp là được rồi.” Dật Yên đồng ý.

Trong suốt sáu ngày sáu đêm cùng chung sống, không có người ngoài quấy nhiễu, ngay cả điện thoại cũng không có. Bọn họ ngủ ở cùng một gian phòng vậy mà không phát sinh bất kì một hành động bất chính nào. Dật Yên tự hỏi mị lực của bản thân, lực ảnh hưởng có lẽ chưa đủ, nên anh không có một chút hứng thú nào đối với mình? Đừng nói phát sinh quan hệ, ngay cả hôn cũng không có, bọn họ chỉ ngủ đơn thuần mà thôi.

“Dáng dấp em nhất định là rất xấu!”

“Nha đầu ngốc, em rất đẹp. Ai dám nói em xấu xí? Anh đi tìm hán lý luận.”

Nghe được câu trả lời của Hạo Kiệt, cô mới biết là mình đem lời nói trong suy nghĩ bật thốt lên.

Nha đầu ngốc? Xem ra mình ở trong mắt anh ấy chỉ vĩnh viễn chỉ là “cô gái nhỏ nhà bên cạnh..”, là em gái, là nha đầu ngốc.

“Sao lại buồn bực không vui? Người nào chọc em mất hứng? Là người nói em xấu xí ư?”

Dật Yên dựa cả người vào ghế dựa, nghiêng mặt nhìn Hạo Kiệt. Ngũ quan của anh cân đối, sâu sắc, thân thể to lớn, khí phách. Mỗi lần thấy anh, cô cũng đều liên tưởng đến thần Hy Lạp.

Nếu bây giờ dùng từ để hình dung, anh có sự hấp dẫn của Bruce Willis, có thân thể, khí phách cùng hơi thở chính nghĩa của Arnold Schwarzenegger. Cô thậm chí còn thấy anh giống như Elvis, làm cho người ta có cảm giác không thể thoát khỏi mị lực hấp dẫn của anh.

“Tiểu Yên? Sao không nói chuyện?”

“Không có sao.”

“Anh vừa hỏi em một vấn đề, em vẫn chưa trả lời đâu đấy.”

“Vấn đề?” Dật Yên hồi tưởng một cái, mới nói “Anh hỏi là ai nói em xấu xí ư?”

Hạo Kiệt vừa lái xe, vừa gật đầu.

“Không ai nói em xấu xí, đó là em tự cảm thấy.” Dật Yên tức giận nói.

“Tại sao vậy? Em người cũng như tên, yêu kiều khả ái. Bây giờ lại càng thêm nét mềm mại của thiếu nữ.”

Dật Yên kinh ngạc nhìn Hạo Kiệt. Cô biết anh từ trước đến giờ đều che chở cho cô, thương yêu cô, cưng chiều cô, nhưng chưa bao giờ ca ngợi cô như vậy. Cô không biết nên diễn tả cảm giác kinh ngạc của bản thân như thế nào.

“Làm sao rồi? Miệng mở lớn như vậy?” Hạo Kiệt có chút trợn mắt há mồm nhìn cô.

“Á.” Cô im lặng “Có vài người không biết giải thích chữ ‘Yên’.”

“Cái ngày anh biết em, anh đặc biệt đi tra cứu tên em.”

Anh ấy vẫn có tâm, hơn nữa lại quan tâm cô. Dật Yên có chút cao hứng, ngay sau đó lại nghĩ tới, chuyện đó đã cách đây ít nhất là mười bốn năm. Trong mười bốn năm này có thể bồi dưỡng tình cảm càng thêm kiên định, cũng có thể làm thay đổi tình cảm của người đối với người.

“Suy nghĩ một chút, chúng ta cũng đã biết nhau mười bốn năm.” Dật Yên cảm thán nói.

“Sai, anh biết em đã mười lăm năm.”

“Làm sao có thể, em lúc sáu tuổi nhập học, năm nay hai mươi tuổi, không có sai.” Dật Yên tính thế nào cũng thấy chỉ có mười bốn năm thôi.

“Lúc em học lớp mầm, anh đã nhìn thấy em.”

“Thật?”

Hạo Kiệt mỉm cười, hồi tưởng lại “Anh nhớ lúc đó tóc em dài đến thắt lưng, có lúc tết hai bên, có lúc lại buộc đuôi ngựa, có lúc lại làm hai búi nhỏ trên đầu.”

Dật Yên nhớ tới trước kia, cũng cười nói “Em xem thấy phần nửa chú ý của anh là lên kiết tác trên đầu em.”

“Không sai, khi đó anh cảm thấy em nhất định có người yêu thương, mẹ của em phải rất yêu thương em mới nguyện ý mỗi ngày làm một kiểu tóc khác nhau như vậy.”

Cô vừa nghe thấy ngữ điệu của Hạo Kiệt, biết anh lại nghĩ đến mẹ mình, hơn nữa giọng điệu so sánh rất rõ ràng. Nhưng cô không thích cái giọng nói vừa ảm đạm lại vừa hâm mộ của anh. Quyết định thay đổi không khí, cô nhẹ nhàng nói “Anh phải nói cảm ơn bà ngoại em mới đúng, bởi vì trước kia là bà ngoại em làm tóc cho em”

“Em rất may mắn.”

“Anh cũng vậy mà.”

“Anh?”

“Anh có em, có mẹ, có ba thương anh, em trai em cũng rất sùng bái anh.”

Hạo Kiệt suy nghĩ một chút, mình đích xác rất may mắn, mình từ nhà Dật Yên lấy được rất nhiều tình thương yêu, cũng đền bù không ít thiếu sót của cha mẹ.

“Anh xác thực rất may mắn. Anh còn nhớ em rất thích khóc!” Hạo Kiệt hài hước nói.

“Em?” Dật Yên chỉ chỉ vào mình “Anh nhất định là nhớ nhầm rồi, em tuyệt đối không thích khóc.”

“Vậy sao? Vậy là ai len lén rơi nước mắt khi không thấy ba mẹ tới đón?”

Nghĩ đến lần “chú ý” đầu tiên đến Hạo Kiệt, cũng là cảnh tượng như thế, cô muốn chối bỏ cũng không được, chỉ có thể xấu hổ nói “Thỉnh thoảng.” Vì để tránh Hạo Kiệt nhạo báng cô lần nữa, cô chuyển đề tài, nói “Lúc đến Đài Bắc, chúng ta đi thăm chú Vĩnh đi.”

“Được thôi! Lâu rồi anh cũng không thấy cậu!”

Trở lại Đài Bắc, bọn họ đi tới một biệt thự bên hồ, xây dựng theo phong cách Châu Âu được canh giữ nghiêm ngặt.

Biệt thự này diện tích ước chừng một ngàn thước, phòng ốc chỉ chiếm tầm ba trăm mét, còn lại là vườn hoa, hồ bơi, nhà để xe. Người ngoài nhìn vào, chỉ nghĩ đây là chỗ ở của một phú thương giàu có, không thể nghĩ tới chủ nhân nơi này lại có thể hiệu lệnh toàn bộ xã hội đen Đài Loan – là lão đại đầu rồng.

Lần đầu tiên Dật Yên đến đây, còn cười nói “Chú Vĩnh, may rằng chú là xã hội đen, nhiều huynh đệ, chứ nếu không, người bảo vệ, nhân viên, trang bị cho hệ thống an toàn, cũng không biết là giá lên tới tận bao nhiêu.”

Khi đó Vu Vĩnh minh, mặc dù còn chưa được xưng là đầu rồng, nhưng cũng đã là nhân vật kiệt suất của xã hội đen, bị một cô gái mười ba tuổi đàm luận như thế, thật có chút dở khóc dở cười. Hắn chỉ có thể cười khổ, hắn vừa yêu lại vừa sợ Dật Yên.

Hắn không chỉ thích cá tính thẳng thắn, quả quyết của cô, mà cô còn có bà mẹ trẻ tuổi hài hước. Mỗi lần sờ tới vết cắn ở bắp đùi, hắn lại nhớ tới Dật Yên. Bởi vì đây chính là kí hiệu cô để lại trên người hắn. Vì thế, hắn sợ cô, nhưng cũng lại thương yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Tiểu thư, biểu thiếu gia.”

“Chú Vĩnh đâu?”

Dật Yên và Hạo Kiệt được mời vào trong nhà, nhưng trong phòng khách lớn như vậy lại không thấy tung tích của Vu Vĩnh minh.

“Trong thư phòng.” Quân gia cung kính trả lời.

“Một mình? Hay là...?” Hạo Kiệt cau mày hỏi.

“Một mình.”

“Tốt, chúng ta sẽ tự đi tìm chú.”

Dật Yên lôi kéo Hạo Kiệt đi tới thư phòng. Hai người bọn họ là một trong số ít những người có thể tự do hoạt động trong nhà của Vĩnh minh, vì vậy quân gia cũng không ngăn cản họ.

Nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng, Dật Yên cũng không đợi Vĩnh minh trả lời, liền đẩy cửa mà vào. Vừa đứng lúc nhìn thấy Vu Vĩnh minh đang ngồi trước bàn đọc sách, bộ mặt đầy tịch tịch, bi thương nhìn bầu trời xanh. Bọn họ vào gấp quá, hắn không kịp che giấu.

“Chú Vĩnh.”

“Cậu!”

Suy nghĩ của Vu Vĩnh minh bị cắt đứt, sững sốt một chút rồi mới nhìn đến người mới tới. Khi nhận ra đó là người nào, hắn thu hồi tịch tịch cùng đau thương, lấy nụ cười vui vẻ đón chào bọn họ.

“Là các cháu.” Vu Vũ minh từ ái nói “Tiểu nha đầu này, sao lại không có qui củ, không gõ cửa bèn đi vào.”

“Chú Vĩnh” Dật Yên không thuận kêu lên “Làm sao chú biết nhất định là con, tại sao không phải là anh Kiệt tự mình đi vào?”

“Là nó sao?” Vu Vũ minh buồn cười hỏi ngược lại.

“Được rồi, con thừa nhận là con.” Thấy vẻ mặt sáng tỏ của Vu Vũ minh, Dật Yên muốn đồ thừa cũng không được.

“Bất quá con có gõ cửa, là chú không nghe thấy thôi, anh Kiệt, có đúng không?”

Hạo Kiệt chỉ vỗ vỗ đầu cô cũng không bày tỏ nhiều.

“Chú hiểu, nhất định là con chỉ gõ cửa trên hình thức, nhưng là cũng không có...”

“Cái gì gọi là hình thức, có gõ là có gõ!” Dật Yên không đợi chú Vĩnh nói hết, lập tức ngắt lời.

“Được rồi, chú tin tưởng con cố ý nhẹ nhàng gõ, hơn nữa lại không đợi chú trả lời liền mở cửa đi vào.” Vu Vũ minh nhạo báng Dật Yên.

Cô có chút không tự nhiên nói “Đúng như vậy đấy.”

“Vậy chú nhất định là già rồi, tai nghe không rõ nữa rồi.” Vu Vũ minh nhướn mi nhìn cô.

“Con muốn xem chú đang suy nghĩ chuyện gì mà ngơ ngẩn quá đi!” Dật Yên kéo Vu Vũ minh đến ngồi xuống ghế salon trong thư phòng. “Hoặc là nghĩ đến người nào?”

“Tiểu nha đầu, con ám hiệu cái gì đây?”

“Mẹ con giải phẫu thành công chứ?”

“Mẹ con hiện tại rất tốt.” Vu Vũ minh hậm hực nói.

“Cậu không vui vì mẹ nuôi giải phẫu thành công sao?” Hạo Kiệt không hiểu nhìn cậu mình.

“Giải phẫu thành công, chú Vĩnh tất nhiên là cao hứng thay cho mẹ em. Chú chỉ là ghét mấy con ruồi lượn quanh mẹ em thôi.”

“Con ruồi?” Liếc thấy Dật Yên trừng mắt nhìn mình, Hạo Kiệt hiểu rõ nói “Người theo đuổi?”

“Đúng vậy, căn cứ ‘tình báo’ gần đây, trong đó có thể có một người theo đuổi, chính là bác sĩ phụ trách.”

“Hừ!” Vu Vũ minh không vui hừ lạnh lên tiếng.

Hạo Kiệt lúc đó mới biết cậu của hắn nhiều năm chưa lập gia đình, nguyên nhân là vì mẹ nuôi, mà Dật Yên đã sớm phát hiện sự thật này.

“Hajz.” Dật Yên nặng nề thở dài “Có người nói, nếu phát sinh sự cố trọng đại, tình cảm sẽ trở nên rất yếu ớt. Ày, lần phẫu thuật này của mẹ có tính hay không đây?”

“Dĩ nhiên là tính, anh còn nghe nói có vài người – nhất là phái nữ, rất coi trọng từ cung” Hạo Kiệt phụ họa nói.

“Dù sao thì bà ấy cũng không sinh con nữa.” Vu Vũ minh còn mạnh miệng nói, cổ giả vờ bình thản.

“Từ cung không chỉ là vì sinh con. Nó còn làm cho người phụ nữ cảm thấy đầy đủ. Chủ yếu nhất, nó luôn là bộ phận quan trọng trên người phụ nữ, nếu bỏ đi, có vài người sẽ cảm thấy mình không phải phụ nữ nữa...”

“Nói vậy, bà ấy luôn hoàn mĩ!” Vu Vũ minh nắm chặt hai tay, bật thốt lên câu nói từ nội tâm.

“Đã như vậy, đương nhiên phải do người mà mẹ coi trọng nói cho mẹ biết nha.” Dật Yên khích lệ nhìn Vu Vũ minh.

“Nhưng là...” Vu Vũ minh vẫn còn điều cố kị.

“Làm ơn, ba con qua đời cũng đã năm năm, vậy là đủ rồi.” Dật Yên thành khẩn nói “Con cũng không hi vọng nửa đời về sau của mẹ tiếp tục cô đơn, cố sống cố chết giữ lấy hai phần tình cảm này.”

“Hai phần tình cảm?” Hạo Kiệt không hiểu hỏi.

“Một phần là đối với ba của em. Một phần khác thì lúc này còn là ngây ngô nha!” Dật Yên nhìn Vu Vũ minh.

“Con nha! Không lớn không nhỏ.” Vu Vũ minh tránh né ánh mắt của cô.

“Chú Vĩnh, những ngày cô đơn tịch mịch này, chú muốn mẹ con chịu bao lâu nữa?” Dật Yên lại đột phá tâm của Vu Vũ minh lần nữa.

“Mẹ mới bốn mươi hai tuổi, đối với người phụ nữ mà nói thì cũng không phải là quá già, nhưng là người sống ở trên cõi đời này, nhiều lắm thì còn vài cái hai mươi năm thôi.”

“Mẹ con...”

“Mẹ con không thể nào dài mệnh trăm tuổi. Đây không phải là con gái bất hiếu, mà đó chính là sự thật.”

Thấy Vu Vũ mình không chống đỡ nữa, Dật Yên thừa thắng xông lên nói “Hon nữa, nhiều nghiên cứu đã chỉ ra, tuổi thọ của những người mất vợ hay mất chồng đều hơi ngắn hơn so với những người còn phối ngẫu. Nguyên nhân chính là thiếu người nâng đỡ, không có dự vọng cầu sinh, bọn họ...”

“Chú biết, chú sẽ suy nghĩ thật tốt một chút.”

“Đừng để cho mẹ chờ quá lâu, con cùng anh Kiệt đi trước. Đến nước Mỹ phải nhớ nói cho con biết tình trạng của mẹ như thế nào.” Trong mắt Vu Vũ mình ánh lên tia yếu ớt, ngăn cản Dật Yên tiếp tục nói.

Dật Yên lời kéo Hạo Kiệt đi tới cửa, trước khi ra khỏi thư phòng còn nói “Con sợ đi cùng Dật Tuyên giấu giếm gì đó đối với con.” Thấy Vu Vũ mình chán nản ngồi trên ghế salon, Dật Yên mới hài lòng ra khỏi thư phòng. Nói vậy mình đã một phen đột phá phòng bị của trái tim chú Vĩnh.

“Bộ dạng như vậy liệu có được không?” Hạo Kiệt dịu dàng hỏi.

“Tất cả đều là tốt cho bọn họ. Tất cả điều em nói đều là sự thật.”

“Đại khái đi, cậu cần người khác đẩy cho một nhát.”

“Anh biết không, hàng năm chú Vĩnh đến nước Mỹ chừng hai, ba lần, chính là muốn biết chúng ta ở đó tốt hay không tốt.” Cô dừng lại một chút rồi nói: “Có thật nhiều chuyện của các anh, chú đều thuật lại cho chúng em biết. Chú Vĩnh không có con cái, chú coi chúng ta như con cái của mình, âm thầm chú ý tới chúng ta.”

“Tiểu Yên, em là chỉ...”

“Không sai.” Dật Yên khẽ cười lên tiếng.

“Thì ra là vậy, thời sơ kì khởi nghiệp của trung tin xã đúng là có rất nhiều khó khăn, hoàn hảo là mỗi lần đều có thể giải quyết dễ dàng.”

“Anh nghĩ rằng chú Vĩnh sẽ vứt bỏ hết thảy, đi đối mặt với mẹ của em sao?” Dật Yên nghĩ đến một chút cổ kị của Vu Vũ mình.

“Anh chỉ có thể nói rằng cậu sẽ tìm một phương thức không làm thương tổn đến mẹ nuôi.”

“Tôn thương? Có lúc chờ đợi cũng là một loại tôn thương.”

Dật Yên âm thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức Hạo Kiệt cho là cô căn bản không có nói gì. Nếu không phải anh vẫn chú ý nhìn cô, anh không thể tin được là cô đã nói.

Chờ đợi cũng là một loại tôn thương. Cô đang đợi cái gì?

Hạo Kiệt cứ mỗi lần thấy mình hiểu rõ cô hơn một chút thì một mặt khác của Dật Yên mà anh chưa bao giờ nhìn thấy lại hiện ra.

Năm năm! Đối với bọn họ mà nói, là trưởng thành hay là ngăn cách?

“Oa! Ông trời ơi! Rốt cục hai người đã ‘muốn’ trở lại!”

Dật yên hoàn hảo tránh thoát khỏi cái ôm của Hạo Luân.

“Cái gì gọi là ‘muốn’ trở lại? Ngữ pháp thật kém!” Tuy tránh né khỏi cái ôm, nhưng đầu lưỡi của cô không tránh khỏi muốn nhạo báng Hạo Luân một phen.

“Này, cô gái nhỏ, nước ngoài không phải rất hay dùng cái ôm để hoan nghênh người khác? Sao em lại có thể né tránh đây?” Hạo Luân kháng nghị nói, trong mắt có chút tình quái.

“Ôm cái gì mà ôm a! Em xem anh sao lại không nói thẳng là hôn đi! Mà nói, nếu muốn hoan nghênh, muốn ôm, thì cũng phải là ôm Hạo Kiệt trước a! Tại sao lại có thể nhảy qua như vậy.” Cô hiểu rõ hành động của Hạo Luân.

“Đúng vậy a! Em họ thân ái, anh đang chờ đây!” Hạo Kiệt phối hợp với Dật Yên, nhìn Hạo Luân.

Lời của Hạo Kiệt làm cho Hạo Luân cùng Phương Khải ngạc nhiên, hai mắt nhìn nhau. Bọn họ biết Tống Hạo Kiệt, chưa bao giờ cùng bọn họ “nói giỡn” qua, cũng chưa bao giờ dùng từ “thân ái” thân mật này.

Xem ra, tình yêu quả thật có thể thay đổi một người.

“Lão đại, anh đã thay đổi.” Hạo Luân cá tính dứt khoát, thẳng thắn, không có chút vòng vèo nào mà nói thẳng ra.

“Phải không?”

“Trở nên nhẹ nhõm, hương vị phong phú.”

Hạo Luân thấy Hạo Kiệt thay đổi, không nhận được mà nói giỡn với Hạo Kiệt. Hắn thích Tổng Hạo Kiệt trước mặt.

“Em nói, tiểu Luân, thành tựu quốc văn của anh quá kém. Cái gì gọi là ‘hương vị phong phú’! Có thể nói, làm cho người ta cảm thấy thân cận, thân thiết!” Dật Yên về mặt khinh thường “ta thực sự bại cho người”.

“Cô em xinh đẹp, vậy là em nói lão đại trước kia làm cho người khác cảm thấy khó thân cận, thích từ chối người khác từ ngoài ngàn dặm?” Phương Khải nhận được ánh mắt cầu cứu của Hạo Luân, mở miệng phụ họa.

“Em chỉ nói là: dĩ vãng anh Kiệt che giấu tình cảm, bây giờ thì khai mở ra.”

Dật Yên nháy mắt với Hạo Kiệt mấy cái, Hạo Kiệt biết cô lại muốn nhân cơ hội này giễu cợt Hạo Luân cùng Phương Khải.

Phương Khải thấy Dật Yên truyền ánh mắt cho anh họ, thông minh không mở miệng nói tiếp. Nhiều năm biết nhau như vậy, hắn biết trong lời nói của cô nhất định có huyền cơ gì khác, hết lần này tới lần khác Hạo Luân còn...

“Vì sao bây giờ lão đại lại mở ra?” Hạo Luân biết rõ giọng của Dật Yên có quỷ dị, vẫn hỏi.

“Đã không thể nào thay đổi mối quan hệ thân thích với các anh, cho nên không có cách nào khác, đành phải mở ra.” Dật Yên cố ý nhún nhún vai, dùng ngôn ngữ tay chân để cường điệu bất đắc dĩ của Hạo Kiệt – mặc dù Hạo Kiệt một câu cũng chưa nói.

“Anh cũng biết, anh mà hỏi thì nhất định sẽ hối hận!”

“Vậy sao anh còn hỏi?” Dật Yên đáp Hạo Luân.

“Em không phải là chờ nó hỏi câu này sao?” Hạo Kiệt mở miệng cứu Hạo Luân.

“Chính là như vậy!”

“Ủy khuất cho anh!” Dật Yên đi tới vỗ vỗ lưng của Hạo Luân.

“Không có sao, chỉ cần em nấu bữa ăn thật ngon để bồi bổ lại là tốt rồi.”

“Không thành vấn đề, Phương Khải, anh cũng có một phần.” Cô cũng vỗ vỗ vai của hắn.

“Cảm ơn nha!”

“Được rồi, quay trở lại chuyện chính, chuyện phải điều tra thế nào?” Hạo Kiệt trực tiếp hỏi Hạo Luân.

Hắn lập tức hiểu là Hạo Kiệt nói đến case của “Hàn Suối”.

“Điểm chung của ba người phụ nữ này là họ đều là thành viên của hội leo núi, mà ba người đàn ông thì cùng làm ở phòng ăn Friday*...”

(*phòng ăn Friday: editor: mình đoán dựa theo mạch truyện thì đó là kiểu trai bao)

“Anh hiểu!” Hạo Kiệt gật đầu một cái, hiểu được ý tứ trong lời nói của Hạo Luân.

“Hội leo núi? Như vậy tỉ lệ đụng phải rắn độc ở thâm sơn là rất cao nha.” Dật Yên cảm thấy hứng thú bèn hỏi.

“Cao? Giống như xác suất mà tất cả các quan chức cấp cao ở hai bên bờ sông* cùng tham dự hoạt động đàm phán quốc tế vậy.”

(*hai bên bờ sông: hai bên bờ biển Đài Loan, ranh giới giữa Đài Loan và Trung Quốc)

“Phương Khải!”

“Ý tứ của cậu ta là, số lượng rắn độc ở Đài Loan ít hơn nhiều so với trước đây, hơn nữa cũng đã biến mất ở Hoa Tây*.” Hạo Kiệt một tay vuốt huyệt thái dương, một bên luận sự nói: “Hơn nữa thích đi lên núi không có nghĩa là sẽ đi bắt rắn, huống chi lại là phái nữ.”

(*Hoa Tây: bao gồm vùng Tứ Xuyên, thượng du Trường Giang, Trung Quốc)

“Sáu người này có quen biết lẫn nhau không?” Dật Yên trầm tư hỏi.

“Vừa mới bắt đầu là như vậy.” Hạo Luân thu hồi tâm tình hài hước, nghiêm chỉnh nói.

“Anh vừa bảo, ba người phụ nữ cùng ba người đàn ông kia, một là cùng hội leo núi, một là vì địa điểm công việc.” Dật Yên suy luận nhìn Hạo Luân, muốn biết mình có nói sai hay không.

“Đúng, vừa mới bắt đầu là như thế. Chúng ta từ trong nhật kí của một người phụ nữ phát hiện, cách đây một năm trước, bọn họ ước định dùng một loại phương thức đặc biệt để ăn mừng sinh nhật. Bọn họ đã đến phòng ăn Friday tuyển chọn nam nhân một đêm.”

“Cho nên từng người bọn họ đều biết ba người nam nhân này?”

“Hắn là như vậy, trong quyển nhật kí cô ta cũng không đặc biệt miêu tả. Cho nên, chúng ta chỉ có thể giả thuyết là như vậy.” Hạo Luân trả lời vấn đề của Dật Yên.

“Hạo Luân, không phải em đang ám hiệu là ba người phụ nữ kia có thể vì bị ‘lừa gạt’ tiền bạc, nên mới có ý niệm trả thù?” Hạo Kiệt nhìn Hạo Luân hỏi.

“Cảnh sát không loại bỏ khả năng này.”

“Chờ một chút.” Dật Yên đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Quyển sách của Hàn Suối xuất bản đã bao lâu?”

“Một năm!”

“Một năm? Đây không phải là kì quái sao? Không thể nào có chuyện đúng dịp như vậy. Hàn Suối có thể biết trước, em nghĩ đây là một vụ giết người liên tục.” Dật Yên không nhận được khe khẽ run khi nhớ tới Hàn Suối.

“Anh cũng cho là vậy, nhưng hung thủ là người nào?” Hạo Luân nhìn ba người hỏi.

“Chỉ có hai khả năng.” Hạo Kiệt mỉm cười nói: “Thứ nhất, là độc giả trung thành của Hàn Suối, mê mẩn đến độ thực hiện theo từng chương mà cô ta viết - tuy nhiên phạm vi này quá rộng.”

“Chỉ cần là người xem qua quyển sách này, đều có khả năng, vậy thì số người bị hiềm nghi sẽ đánh vỡ kỉ lục thế giới.” Phương Khải nói tiếp “Thứ hai chính là tác giả.”

“Không sai, tôi cũng đoán như vậy!” Hạo Kiệt gật đầu nói.

“A Luân, em nhớ trong sách còn có một nhân vật máu chốt, là người bị hại kế tiếp, có đúng hay không?”

“Không sai, cô em xinh đẹp!”

“Ồ trong cuốn sách, ba cặp nam nữ thông qua hoạt động hữu nghị của mỗi giới hôn nhân mà quen biết. Vậy người máu chốt thúc đẩy bọn họ quen biết nhau chính là nhân viên môi giới. Vậy bây giờ sao?”

“Người máu chốt là người bị hại, vậy là ai đây?” Phương Khải nhìn bọn họ, ai cũng trầm tư.

“Người phụ trách phòng ăn Friday?” Hạo Luân đoán.

“Cũng có thể là quản lý phòng ăn, hoặc nên nói là người quản lý trực tiếp.” Phương Khải cũng nói lên ý kiến.

“Có lẽ là tác giả, nếu không phải Hàn Suối viết quyển sách này, có thể sẽ không phát sinh những chuyện này?” Dật Yên nói.

“Có lẽ còn có một người khác cũng có thể được tính là người máu chốt!” Hạo Kiệt nghe xong danh sách thí sinh của bọn họ, cũng tự mình nêu ra một người.

“Chúng ta ‘có thể tính’ đó là người máu chốt, có lẽ người đó cũng không tồn tại, bất quá rất khó nói. Có lẽ đó chính là người ban đầu đề nghị bọn họ dùng loại phương thức này để ăn mừng sinh nhật.” Hạo Kiệt tỉnh táo phát biểu, ba người bọn họ nhất trí gật đầu phụ họa.

“Không sai, nếu người đó đã đề nghị như thế, nói không chừng bản thân đã đi qua phòng ăn, cũng biết bên trong...” Dật Yên nhún nhún vai, lược bớt lời nói.

“Tôi nghĩ, trong cuốn nhật kí của người bị hại cũng không ghi lại là ai đã đề nghị phương thức kia đâu nhỉ?” Phương Khải nhìn về phía Hạo Luân.

“Có lẽ vốn là có!” Thấy mọi người đều hứng thú nhìn hắn, Hạo Luân nói “Trong cuốn nhật kí gốc, có vài trang bị xé mất.”

“Xé mất?” Dật Yên kinh ngạc nói.

“Xem ra người máu chốt này, thật sự tồn tại.” Hạo Kiệt lại xoa huyệt thái dương một lần nữa.

“A Kiệt, anh lại tái phát chứng đau nửa đầu phải không?” Dật Yên sớm chú ý tới động tác của Hạo Kiệt.

“Anh nghĩ là anh ngủ chưa đủ giấc.”

Hạo Luân hướng Phương Khải nháy mắt mấy cái.

“Lão Đại, cậu không thể nào để cho cô em xinh đẹp được như ý đi?” Phương Khải cố tình trêu chọc.

“Cái gì gọi là được như ý, đó gọi là lưỡng tình tương duyệt!” Dật Yên tức giận nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

“Được rồi, thành công không?” Phuong Khải kiểm chế tính tình hỏi.

“Không liên quan các anh!”

“Ái chà! Có người then quá hóa giận!” Hạo Luân đắc ý ở một bên kêu lên.

“Được rồi, đó là chuyện của tôi cùng Tiểu Yên. Ngày hôm qua tôi chạy xe hơi cả ngày, hôm nay lại chạy ngay tới công ty, nên có mệt một chút.” Hạo Kiệt không dành lòng để cho Dật Yên bới rối, mở miệng giải thích.

“Hai người các anh còn muốn một bữa tối ngon lành, liền im miệng lại cho em!”

“Vâng, chị dâu.”

Hạo Luân cùng Phuong Khải trầm miệng một lời, Dật Yên nghe vào trong tai liền thấy trong lòng vui vẻ.

“A Kiệt, em thấy chuyện bữa nay cũng xử lý tạm tạm rồi, chúng ta về trước đi. Anh nghỉ ngơi, em đi chọn nguyên liệu cho bữa ăn tối nay.”

“Cũng tốt, Hạo Luân, Phuong Khải, buổi tối gặp lại.” Hạo Kiệt kéo Dật Yên ra khỏi phòng làm việc.

“Bây giờ. Quá giờ liền không thèm chờ đâu nhé.” Dật Yên quay đầu nhắc nhở bọn họ.

Thấy bọn họ đã ra khỏi phòng làm việc, Hạo Luân hỏi: “Anh xem, em gái xinh đẹp vừa rồi mặt đỏ hồng? Hay là đỏ bừng?”

“Đều có.” Phuong Khải nhún nhún vai trả lời.

“Vậy quan hệ của bọn họ, tiến triển đến trình độ nào rồi?”

“Giậm chân tại chỗ.”

“Anh xác định?” Hạo Luân từ trước đến nay đều thần phục khả năng nhìn thấu suốt của Phuong Khải, nhưng lần này hẳn có chút không dám tin.

“Nếu không em gái xinh đẹp ngày hôm nay sẽ càng khác nhiều hơn nữa.”

“Tại sao?”

“Cô ta quá nóng nảy, lại thiếu một chút ‘dịu dàng’.” Phuong Khải lấy giọng chuyên gia nói.

“Phải không?” Hạo Luân nghi ngờ nói.

Dịu dàng? Dật Yên? Hẳn khó mà có thể đem nó để cạnh Dật Yên. Cô từ trước đến nay đều dữ tợn với hắn, có lẽ thật là ứng với câu “chỉ có anh xem thấy dịu dàng của em”.

Dịu dàng, cũng bởi vì người mà thi triển, bởi vì người mà khác nhau.

Thật vất vả mới đưa hai thùng com – Hạo Luân cùng Phuong Khải đi, Dật Yên dọn dẹp xong mới lấy đồ uống ra ngồi tán gẫu.

Hạo Kiệt đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên ghế salon. Dật Yên đi tới hỏi: “Sao, đầu có còn đau không?”

“Tốt rồi, buổi chiều lúc trở về anh đã uống một viên thuốc giảm đau, ngủ một giấc, hiện tại tốt hơn nhiều.” Hạo Kiệt mở mắt nhìn Dật Yên đáp. Hắn thích loại không khí hiện tại, vừa được ăn bữa com gia đình, lại có người làm bạn, đúng là có “không khí gia đình”.

“Em giúp anh xoa bóp, có được hay không?”

Không đợi Hạo Kiệt trả lời, cô đã tới bên cạnh anh. Trước tiên, cô nhẹ bóp vai, ngang cổ, cổ, diện tùy, để cho các cơ ở cổ và vai thư giãn. Sau đó cô lại kéo lên tới ngay giữa đầu, bấm huyết từ mép tóc lên đến đỉnh đầu. Mỗi lần bấm đều ấn năm lần bằng ba ngón tay của cả hai bàn tay.

Lúc mới bắt đầu Hạo Kiệt còn có thể chú ý động tác của cô. Không tới một phút, toàn thân anh buông lỏng, đầu cùng bắp thịt ở cổ không còn cứng ngắt co rút nữa. Anh từ từ đắm chìm vào trong thoải mái.

Qua các xúc cảm của ngón tay, Dật Yên có thể cảm giác được Hạo Kiệt đã buông lỏng. Cô tin tưởng cũng như hi vọng là nó thật sự có giúp đỡ với anh.

Ba tháng trước, ở tại Đài Loan, nhà của chú Vĩnh, một lần vô tình cô phát hiện trong thư phòng của chú Vĩnh có bản gốc quyền sách trị liệu vì vậy đã tò mò lật xem. Cô còn đặc biệt ghi nhớ mấy liệu pháp cô thích. Hôm nay là lần đầu tiên cô thực hành, không biết có hữu hiệu hay không?

Qua chừng mười lăm phút, Dật Yên dùng ngón tay lại, ngồi vào cạnh Hạo Kiệt, thấy anh mờ mắt, liền vội vàng hỏi: “Cảm giác như thế nào?”

“Rất thoải mái, cảm ơn em!”

Dật Yên một mình nói thầm: “Thoải mái trên cho biết là có hữu hiệu, hữu hiệu kia... Đi, chúng ta thử một loại khác!” Cô hăng hái bồng bồng lôi kéo Hạo Kiệt hướng tới phòng ngủ.

“Đó là trị liệu cái gì?”

“Nâng cao tính dục!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sư Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Lão đại, anh lại một đêm không ngủ có phải không? Sắc mặt khó nhìn như vậy.” Lời nói của Hạo Luân đổi lấy ánh mắt lạnh lùng của Hạo Kiệt.

“Oa, mùa đông năm nay đến sớm.” Phương Khải ở một bên quan sát Hạo Kiệt cùng Dật Yên.

Hạo Kiệt trầm mặt, đi vào phòng làm việc riêng, sau lưng truyền tới tiếng Hạo Luân chất vấn Dật Yên.

“Em gái xinh đẹp, em rốt cục là đã làm gì với lão đại vậy?”

“Nào có, em chỉ giúp anh ý xoa bóp thôi!”

Trong khoảnh khắc đóng cửa lại, Hạo Kiệt nghe được Dật Yên vô tội trả lời.

Xoa bóp thì đúng rất tốt, đối với bệnh nhức đầu đúng là đại giúp đỡ, nhưng nâng cao tính dục? Hạo Kiệt ngồi vào ghế làm việc, vừa nghĩ tới bốn chữ “nâng cao tính dục” này lại làm cho anh rên rỉ ra tiếng. Tạm thời không hỏi có hiệu nghiệm hay không, nhưng nếu thật hữu hiệu thì sao?

Trời ạ! Anh thật không biết nên đem Dật Yên nhốt vào chỗ nào cách anh xa nhất. Chỗ nào an toàn nhất đây?

Hay là lôi kéo cô đến tòa án, lập tức công chứng kết hôn.

Nghĩ lại tối hôm qua lúc Dật Yên nói ra bốn chữ này, anh vốn đang mặc cho Dật Yên lôi kéo đến gian phòng, bỗng nhiên dừng lại cước bộ...

“Làm sao rồi?” Dật Yên hỏi vì Hạo Kiệt dừng lại không báo trước, suýt ngã nhào trên đất.

“Anh nhất định là vừa rồi nghe nhầm, điều em nói cùng với điều anh nghe thấy không giống nhau!” Hạo Kiệt mong đợi nói.

“Em nói là nâng cao...”

“Đủ rồi!” Hạo Kiệt không đợi cô nói xong, lập tức cắt đứt.

Anh hiện tại cảm thấy con nhức đầu lúc này đã lại gõ huyết Thái dương. Anh thậm chí còn cảm giác buồn tim của mình càng lúc càng già yếu.

“A Kiệt, sao vậy? Đầu lại đau? Có muốn em xoa bóp nữa hay không?” Dật Yên mới xoay người đưa ra hai tay, Hạo Kiệt đã bị dọa cho sợ, bước lui về sau từng bước.

“Không cần!” Thấy thần sắc thất vọng, bị thương tổn của Dật Yên. Anh không đành lòng, bèn khuyên giải: “Chớ nghi ngờ, anh chỉ là muốn đi ngủ một giấc ngon, tin tưởng ngày mai nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Hạo Kiệt thật nhanh trốn vào phòng mình, thống khoái tắm nước nóng, cởi bỏ thật tốt áp lực khẩn trương. Mấy ngày liên tiếp tắm nước lạnh, số lần đó còn nhiều hơn so với hai mươi bảy năm qua.

Tắm nước lạnh chỉ là có thể làm nguội bớt chứ không phải là một giải pháp tốt. Ngày hôm nay điều anh không cần nhất chính là “nâng cao tính dục”. Vừa nghĩ đến đây, anh thấy mình lại cần phải dùng nước lạnh để tắm. Cũng vì vậy, anh cả một đêm không chợp mắt.

Vạn nhất....

Hạo Kiệt vốn đang trầm tư nhắm chặt hai mắt, đột nhiên nhớ tới cá tính của Dật Yên và Hạo Luân, chỉ sợ... nhất định sẽ. Anh nhanh chóng hướng cửa phòng làm việc, dùng sức mở cửa, quả nhiên bọn họ còn đang ở đó.

“Dật Yên, ‘không cho phép’ em xoa bóp giúp bọn họ.”

Hạo Kiệt giọng nghiêm trọng ra qui định, lập tức nghe được kháng nghị: “Lão đại, đó thật không công bằng, em đang...”

“Không được, nghe được không?”

“Được rồi!” Dật Yên cười trộm trong lòng, cô biết Hạo Kiệt sợ cô lấy bọn họ làm vật thí nghiệm.

Hạo Kiệt lấy được đáp án hài lòng xong, mới hớn hờ xoay người quay trở về phòng làm việc.

“Vừa ý chưa?”

“Anh nói cái gì em không hiểu?”

Phương Khải hiểu ý tứ của cô, anh biết cô chơi thủ đoạn nhỏ.

“Không hiểu mới là lạ.” Hạo Luân hướng về Dật Yên làm mặt quỷ, vừa cười vừa hỏi: “Sau này chúng ta phải gọi một tiếng chị dâu à nha...”

“Các anh cũng biết kế hoạch của em?” Thấy Hạo Luân cùng Phương Khải gật đầu, Dật Yên hào phóng nói: “Thuận theo tự nhiên đi. Bất quá chậm nhất là ‘ba tháng’.”

“Ba tháng? Không quá nhanh chứ?”

“Quá nhanh? Em biết anh ý đã mười bốn năm, hơn nữa em cũng cho anh ấy tự do lựa chọn mà.”

“Tự do lựa chọn? Lúc nào? Sao bọn anh không biết?” Lời nói của Hạo Luân đạt được sự đồng ý của Phương Khải.

“Em mười lăm tuổi đã sang Mỹ, suốt năm năm, anh ấy có thật nhiều cơ hội lựa chọn.”

“Em nói năm năm này?” Phương Khải buồn cười nhìn Dật Yên.

“Dĩ nhiên!” Dật Yên hùng hồn nói.

“Em đại khái quên mất, trong năm năm này, lão đại vừa học đại học tại chức, lại vừa gây dựng sự nghiệp, thế nào...?” Phương Khải cố ý nhìn Dật Yên nói.

“Ai nói không có cơ hội?” Dật Yên không đợi Phương Khải nói xong, kích động phản bác nói: “Học đại học tại chức năm năm, có bao nhiêu cô gái cùng trường? Hơn nữa, gây dựng sự nghiệp cũng là gia tăng cơ hội tiếp xúc, đối ngoại, trong đó có bao gồm cả phái nữ!”

Phương Khải cùng Hạo Luân lấy được đáp án mình muốn, hài lòng mỉm cười, sau đó cầm tài liệu lên, bắt đầu làm việc.

Dật Yên còn tưởng sẽ có một cuộc đại biện luận chờ cô, không nghĩ bọn họ cứ như vậy mà giải tán.

Cô chợt lĩnh ngộ, bọn họ chỉ là muốn chính miệng cô nói ra tình cảm đối với Hạo Kiệt.

Không sao, đến lúc bọn họ đụng phải cô gái Tâm Nghi, hừ! Dật Yên vì mình hứa hẹn, chỉ cần cô chờ được cơ hội, đến lúc đó bọn họ thế nào cũng không thể không hối hận!

“Cô ấy không hối hận rồi chứ? Đã quá hẹn.” Hạo Luân gấp gấp đi đi lại lại.

Dật Yên lần này không thể cười Hạo Luân gấp gấp, bởi vì Hàn Suối đã chậm nửa giờ so với giao hẹn.

“A Luân, trấn định một chút, đừng quên thân phận của em. Còn nữa, có thể cô ta đã thay đổi chủ ý. Nhưng cái này cũng không gọi là ‘hối hận’, biết không?” Hạo Kiệt dùng giọng nói răn dạy như dạy bé trai với Hạo Luân.

“Lão đại, em không còn là đứa trẻ nữa.”

Hạo Kiệt không nói, chỉ đùa cợt nhìn Hạo Luân.

“Thật ra, em chỉ là... có lẽ...” Hạo Luân nhún nhún vai, không biết nên nói gì tiếp.

“A Luân, anh chỉ gặp qua Hàn Suối có một lần, tựa hồ quá mức... dễ ý.” Đây là từ hình dung mà miễn cưỡng Dật Yên mới có thể nghĩ đến “Thuần túy nhằm vào vụ án này, hay là vì bản thân cô ta?”

“Em gái xinh đẹp!” Thấy cặp mắt thông minh của Dật Yên mở lớn nhìn hấn, lại thấy anh họ cũng vô cùng hứng thú nhìn hấn, Hạo Luân thoáng chốc đỏ mặt lên, có chút không biết làm sao.

May mà nữ tiếp tân thông báo Hàn Suối đã tới.

“Đưa cô ấy tới đây.”

Lời nói của Hạo Kiệt làm Hạo Luân đang vội vàng đi ra phòng làm việc ngạc nhiên mà dừng cước bộ lại.

“Lão đại!”

Hạo Luân nhìn Hạo Kiệt không động đậy, cũng chỉ có thể dùng khẩu khí than thở thất bại. Trong chớp lát, Hàn Suối đã được nữ tiếp tân mang tới phòng làm việc của Hạo Kiệt.

“Hàn tiểu thư!”

Tất cả mọi người tại chỗ đều kinh ngạc không dứt với thay đổi của Hàn Suối. Kiểu tóc vốn là kiểu tóc thời thượng của Pháp, giờ lại được xõa thẳng trên vai của cô. Tâm tình của cô, từ trước đến nay đều là tự tin và thành thực, giờ lại thành nao núng, khiếp đảm như một cô gái nhỏ.

“Tổng tiên sinh!” Hàn Suối khiếp nhược kêu, ngồi xuống ghế salon theo dấu tay mời ngồi của Hạo Luân.

“Tôi giới thiệu với cô, hai vị đồng nghiệp của tôi, một vị là Tổng Hạo Kiệt – là người sáng lập của trung tin xã, cũng là người phụ trách. Vị khác là Trần Dật Yên, ngoại hiệu là cô gái xinh đẹp.”

“Các vị đồng ý phụ trách vụ án này sao?” Âm thanh của Hàn Suối lí nhí không nghe được.

“Hàn tiểu thư...”

“Hoặc là các vị nguyên ý phái người... coi như là... coi như là tôi muốn xin vệ sĩ, có thể được không?” Hàn Suối hốt hoảng cắt đứt lời của Hạo Luân. Hấn thấy thân sắc kinh hãi trong mắt của cô.

“Hàn tiểu thư, chúng tôi không nói muốn từ chối, không muốn tiếp vụ án này.”

Lời của Hạo Luân hiển nhiên đã trấn an Hàn Suối, chỉ thấy cô nhè nhẹ thở ra.

“Có lẽ cô nên nói cho chúng tôi biết, cô gặp phải khó khăn gì? Tại sao cần phải có người bảo vệ cô?” Hạo Kiệt trầm tĩnh mở miệng hỏi.

“Tôi không muốn chết!”

“Ai muốn giết cô?”

“Tên hung thủ - tên hung thủ đã cướp lấy sáu mạng người.” Ánh mắt của Hàn Suối tan rã, nhìn chung quanh như sợ có người một bên dòm ngó. “Hấn muốn giết tôi, hấn muốn giết tôi!”

Hạo Luân, Dật Yên, Hạo Kiệt đều nhìn nhau, bọn họ an tĩnh chờ Hàn Suối nói cho bọn họ nguyên nhân vì sao có người muốn giết cô.

Hàn Suối ánh mắt không chắc nhìn bọn họ, nói: “Tôi nhận được... nhận được tin hấn gửi cho tôi, hấn nói... hấn là độc giả của tôi, hấn muốn cho tôi nổi danh.”

Hàn Suối nói đến đây, dừng lại thật lâu, cô hít sâu mấy cái để bình tĩnh lại. Khi cô mở miệng nói lại, ngữ điệu đã vững vàng lên nhiều, nhưng tay vẫn xoắn lấy cọng tóc.

“Thật xin lỗi, tôi quá...” Cô lại hít sâu thêm một hơi, mới nói “Lúc tôi ra cửa, nhận được một phong thư khác, mới có thể...”

“Hàn tiểu thư, cô có thể đem chuyện nói rõ ràng hơn một chút được không?” Hạo Luân dùng ngữ điệu bình tĩnh cố trấn an Hàn Suối.

Có lẽ là vì ánh mắt bình tĩnh cùng ủng hộ của bọn họ đã ảnh hưởng tới Hàn Suối. Hàn Suối sửa sang lại suy nghĩ lần nữa, rồi mới nói: “Một ngày sau khi tôi từ đây trở về, có nhận được một phong thư, nội dung trong đó không khác nhiều so với nội dung của các phong thư từ độc giả khác. Chỉ bất quá, phong thư này không phải được chuyển giao từ nhà xuất bản, mà là trực tiếp đến hộp thư nhà tôi. Tôi vốn không chú ý, chỉ cho là của độc giả. Nhưng ba ngày sau, tôi lại nhận được một phong thư bút tích hoàn toàn giống như phong thư đầu. Trong đó chỉ nhắc tới mấy tình tiết trong sách, còn nói, hấn sẽ viết thư tới nữa. Mà vừa rồi lúc tôi ra cửa, lại nhận được tin.” Trong mắt Hàn Suối tràn đầy kinh hoàng.

Hạo Kiệt hỏi thăm trọng điểm: “Cô vừa nhắc tới ba phong thư, là gửi trực tiếp đến nhà cô, như vậy là gửi qua bưu điện, còn là người chuyên trách đưa đến?”

“Người chuyên trách, trên phong thư không có tem cũng không có dấu bưu điện.”

“Cô có mang theo người không?” Hạo Kiệt lại hỏi một lần nữa.

“Chỉ mang theo phong thư nhận được khi ra cửa thôi.” Hàn Suối lấy phong thư từ trong ví da ra, giao cho Hạo Luân.

Hạo Luân sao khi xem xong truyền cho Hạo Kiệt cùng Dật Yên. Chân mày hấn cau lại trong khi chờ bọn họ đọc xong phong thư.

“Trong thư có nhắc tới, trong vòng một tuần lễ hấn sẽ tới tìm cô, cùng cô thảo luận nghệ thuật từ vong.” Hạo Kiệt đọc xong thư nói.

“Nghệ thuật từ vong, chính là quyển sách kế tiếp của tôi.” Hàn Suối bất đắc dĩ nói.

“Cho nên, cô mới nói, người hấn muốn giết tiếp theo chính là cô?” Hạo Luân hiểu rõ nói, Hàn Suối mãnh liệt gật đầu phụ họa.

“Độc giả có thể dễ dàng lấy địa chỉ của cô từ nhà xuất bản không?” Hạo Kiệt trầm tư hỏi.

“Không, nhà xuất bản sẽ duy trì sự riêng tư cho tác giả.”

“Nói như vậy, chỉ có nhân viên của nhà xuất bản và bạn bè của cô biết cô.” Hạo Kiệt lại hỏi một lần nữa.

“Hấn là như thế.”

“Như vậy trong những bạn bè của cô, có ai biết cô đang viết sách không?”

“Không biết!”

“Không biết?” Hạo Kiệt có chút kinh ngạc hỏi.

“Ý của tôi là, tôi không nói cho bạn bè biết. Nhưng tôi dùng tên thật phát biểu, bìa sách lại có hình của tôi, mặc dù không rõ lắm, nhưng đối với người biết tôi, thì đủ rõ ràng.” Hàn Suối nghiêng đầu chuyên chú nhìn Hạo Kiệt.

“Còn có hình? Xem ra phạm vi lại mở rộng.” Hạo Luân lấy tay vuốt ấn đường.

“Anh nghĩ là người hàng xóm cũng có thể sao?” Hàn Suối kinh ngạc nói.

“Hoặc chỉ là người đã gặp qua cô, lại cũng đọc qua sách của cô.” Hạo Luân nói tiếp.

“Vậy tôi nên làm gì bây giờ?”

“Đồng nghiệp của tôi sẽ cùng cô trở về nhà sửa soạn đồ đạc, thuận tiện cầm theo hai phong thư kia. Cô phải tạm rời khỏi nhà một thời gian.”

“Nhưng là, tôi sẽ ở đâu?”

“Cô có thể tạm thời ở cùng một chỗ với vị nữ đồng nghiệp của tôi đây, như thế nào?” Hạo Kiệt linh quang chợt lóe, nghĩ tới cái chủ ý này.

“Thật?” Hàn Suối mừng rỡ nói: “Phí tổn bao nhiêu, tôi nhất định sẽ trả.”

Từ sau khi Hàn Suối vào phòng làm việc, Dật Yên vẫn không nói một lời, lúc này nghe thấy lời của Hạo Kiệt, cũng chỉ nhướn mày nhìn anh. Cô dĩ nhiên hiểu ý đồ của anh. Cô hiện tại đang ở tạm nhà của anh, anh lại cho Hàn Suối tá túc ở đó, như thế Hàn Suối có thể được dùng để làm làm hòa hoãn lực hút giữa cô và anh.

Hạo Kiệt thấy Dật Yên mỉm cười tỏ vẻ hiểu rõ, như vậy chắc cô biết dụng ý sau lưng quyết định của mình.

“Hàn tiểu thư, chúng ta bây giờ lên đường đi.” Dật Yên lần đầu mở miệng đề nghị.

“Dĩ nhiên, chúng ta đi thôi!” Hàn Suối mang theo Hạo Luân cùng Dật Yên rời đi.

Chờ đến lúc bọn họ ra ngoài, Hạo Kiệt đem vụ án của Hàn Suối, lật lại từ đầu đến cuối một lần nữa.

“Dàn xếp xong chưa?” Hạo Kiệt thấy Hạo Luân vừa vào phòng làm việc liền cất lời hỏi.

“Đã xong, em còn an bài một vị ‘quản gia’, chính là Ngô tẩu.”

“Như vậy là tốt nhất, nếu như chúng ta không có ở bên cạnh cô ấy, có Ngô tẩu thì anh an tâm”

Hạo Kiệt gật đầu khen.

Chồng của Ngô tẩu là một cảnh sát, mười năm trước hi sinh vì nhiệm vụ. Bà vẫn ở nhà Hạo Luân, giúp mẹ hắn quản lý việc nhà.

Năm năm trước, lúc Hạo Kiệt muốn gây dựng sự nghiệp, thím đem Ngô tẩu tới đây giúp hắn. Hạo Kiệt chú ý thấy Ngô tẩu có lực quan sát nhạy bén và có năng lực ứng biến. Nếu được huấn luyện lập tức có thể trở thành một người nguy trang tốt, đúng là người anh cần.

“Em gái xinh đẹp đâu?”

“Đang sửa sang lại đồ.” Ánh mắt của Hạo Kiệt qui dị.

“Sửa sang lại đồ?” Hạo Kiệt thấy vẻ mặt khác thường của em họ, lại không muốn trực tiếp hỏi hắn, chỉ hỏi: “Có phát hiện gì trong nhà Hàn Suối không?”

“Em muốn sáng mai tái thảo luận, Phương Khải cũng có chút tài liệu cho chúng ta, Dật Yên cũng có.”

“Vậy thì sáng mai mười giờ.”

“Không thành vấn đề.” Hạo Luân mỉm cười mỉm rồi đi.

Sửa sang lại đồ? Ngay từ một tuần lễ trước, Dật Yên đã sửa sang thỏa đáng lại rồi. Tại sao... trời ạ! Không thể nào đâu? Hạo Kiệt đã đoán được Dật Yên tại sao cần sửa sang lại đồ.

Nhà của anh, trừ phòng khách, phòng ăn thì chỉ còn lại ba gian phòng: một phòng ngủ chính của anh, còn lại là hai gian phòng cho khách. Nếu như Hàn Suối và Ngô tẩu mỗi người dùng một gian, vậy thì Dật Yên... Hạo Kiệt thống khổ rên rỉ lên tiếng, xem ra anh là gây ông đập lưng ông. Anh đem mình vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, trừ phi anh không trở về nhà, nếu không anh chỉ có thể cùng cô xài chung một gian phòng ngủ.

“Anh không thích như vậy!”

“Chớ khấn trương!” Dật Yên thấy Hạo Kiệt liền thông thả bước lại gần. “Dù sao chúng ta cũng không phải không có cùng giường cộng chăn qua.”

“Đó là chuyện cần phải thế.”

“Hiện tại không giống vậy sao?”

Hạo Kiệt vừa hỏi vừa sai bước đi đi lại lại, cước bộ không dừng lại dù chỉ trong chốc lát.

“Em lại không quen giường, em chỉ không nói cho anh biết. Anh xem, tối qua em ngủ không ngon, hốc mắt cũng đã xuất hiện quầng đen.”

Hạo Kiệt nhìn Dật Yên đang tẩy trang. Ở xung quanh mắt, nhất là chỗ bông mắt có màu thâm đen nhàn nhạt, xem ra cô nói sự thật. Nhưng lần nữa lại ngủ cùng cô, chỉ sợ...

“Chỉ có một tuần lễ, em đảm bảo tuyệt sẽ không ngủ trần trướng.” Dật Yên còn thận trọng giơ tay phải lên làm ra bộ đáng tuyên thệ.

Hạo Kiệt bỏ qua hết thảy chống cự, quyết định đi theo trái tim, dù sao điều nên tới cũng sẽ tới.

“Ngủ đi! Ngày mai còn phải bận rộn đây!”

Dật Yên mặc bộ đồ ngủ màu trắng kiểu truyền thống. Cổ áo ba phân, váy dài chừng đến mắt cá chân, đem cô bao kín lại. Cho dù là áo ngủ bảo thủ, khi mặc ở trên người cô vẫn xinh đẹp đến chết người. Anh thậm chí có thể tưởng tượng được đường cong quanh ngực cô. Cho nên chờ Dật Yên ngủ say, anh mới nằm xuống mé giường. Chỉ sợ anh rất nhanh sẽ ngã xuống dưới đất.

Anh rốt cục cũng ngủ thiếp đi giữa những bất an.

Hôm sau bốn người bọn họ tụ tập ở phòng làm việc, thảo luận vụ án của Hàn Suối.

“Các cậu hôm qua đi vào phòng của cô ta, có chỗ nào khác thường không?” Hạo Kiệt hỏi.

“Em thấy cô ấy là một người biến hóa, hay thay đổi. Phòng khách có một tủ rượu, không có rượu mà lại bày đầy sách. Ngược lại trong thư phòng thì tủ sách lại được trang bị đầy đủ nhiều loại rượu. Bên trong phòng trang hoàng từ phục cổ đến mới nhất, vật dụng trong nhà đều tân thời nhất, ngay cả sắc thái cũng phong phú làm cho họa sĩ xấu hổ.” Hạo Luân vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi.

“Dật Yên!” Hạo Kiệt quay đầu nhìn cô.

“Em còn chú ý tới tàng thư của cô ấy, phần lớn là các bộ sách tâm lý học, còn có trọn bộ ‘thuật thôi miên’. Gian phòng của cô có thể sánh ngang người làm đẹp chuyên nghiệp, có nhiều loại tóc giả cùng mắt giả.” Dật Yên nhìn bọn họ nói: “Căn cứ theo lời cô ta nói, lúc cô ta không viết bản thảo, thích thay đổi mình.”

“Thay đổi mình?” Phương Khải cảm thấy hứng thú hỏi.

“Cô ta nói, như vậy giúp cô ta tìm kiếm linh cảm, tạo nên nhân vật.” Dật Yên thuật lại lời nói của Hàn Suối.

“Nói như vậy cũng tựa hồ có lý.” Phương Khải gật đầu nói.

“Bất quá...” Dật Yên thấy ba người tập trung lực chú ý lên người cô, đặc ý nói “Căn cứ vào nhân viên quản lý cao ốc thì mỗi lần Hàn Suối thay đổi trang phục, thì bạn nam bên cạnh cũng đều khác nhau. Bởi vì cô ta vừa mới đến hai tháng, cho nên hẳn đặc biệt chú ý tới cô ta.”

“Xem ra hoạt động xã giao của cô ta tương đối linh hoạt.” Phương Khải hữu ý vô ý nhìn hướng Hạo Luân.

Vậy mà Hạo Luân cười nói: “Chỉ nghe qua có người vì ước hẹn với những người đàn ông khác nhau mà thay đổi nước hoa, cô ta thậm chí sửa lại cả trang phục, đó không phải là rất thú vị sao?”

Phương Khải làm bộ rên rỉ nhìn trần nhà.

“Các anh đừng làm rộn, em cảm thấy chuyện này rất quái lạ.” Dật Yên cắt đứt bọn họ.

“Trực giác phái nữ?” Hạo Luân nhạo báng nói.

“Không tín nhiệm em? Tại sao không đi điều tra chỗ cô ta ở trước kia một chút, nói không chừng lại có quan hệ với người chết.”

“Dật Yên nói đúng, bất kể là nhằm vào vụ án hay là vào người cô ta, chúng ta cũng cần biết những tài liệu này.”

Hạo Luân cùng Phương Khải lúc này mới thu hồi tâm tư hải hươc, đối với Hạo Kiệt, bọn họ thuần phục trăm phần trăm.

“Phương Khải?” Hạo Kiệt nhìn hần, muốn biết hần có phải có tài liệu muốn cung cấp.

“Thật ra thì lần này em gái xinh đẹp nói không sai, tôi điều tra địa chỉ của người chết. Trong đó có một người từng cùng Hàn Suối ở trong một tòa nhà lớn, hơn nữa giao tình tựa hồ rất tốt.” Phương Khải gật đầu bội phục với Dật Yên một cái.

“Xem ra Hàn Suối ‘thích thay đổi trang phục’, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Đi tới chỗ nào cũng làm cho người ta chú ý, điều này cũng giúp cho chúng ta dễ dàng thu góp tài liệu.” Hạo Luân nói.

“Phương diện nhà xuất bản thì sao?” Hạo Kiệt lại hỏi.

“Hoàn hảo là nhân viên lưu động của bọn họ không nhiều, tôi thu được một tin tức đầy thú vị, Hàn Suối từng nhận được hơn mười hai bức thư từ một độc giả.” Phương Khải nhướn mày nói “Một người duy nhất.”

“Tại sao lại xác định đó là cùng một người độc giả?” Hạo Luân thiếu kiểm chế hỏi: “Chẳng lẽ là cùng bút tích, cùng địa chỉ?”

“Không sai, lúc đó Hàn Suối chẳng qua là một tác giả mới, nếu có độc giả gửi thư, nhà xuất bản lập tức sẽ chú ý tới. Càng thú vị chính là, người phụ nữ chuyển phát thư, đuôi theo nói cho tôi biết, đó là chính Hàn Suối tự mình viết, tự mình gửi đến nhà xuất bản. Nếu không thì chính là người cô ta thuê viết.”

“Làm sao người chuyển phát lại chắc chắn như vậy?” Hạo Luân có lẽ vì ấn tượng tốt đối với Hàn Suối, nghe được có người nói xấu cô, luôn có chút không vui.

“Nhà xuất bản có thói quen là, nếu có độc giả gửi thư, họ sẽ thu thập thêm một vài bức thư nữa mới chuyển giao cho tác giả. Cũng vì vậy mà cô gái kia mới có thể dễ dàng so sánh bút tích. Mỗi lần cô ta vừa nhận được thư, thì Hàn Suối lại gọi điện thoại hỏi thăm xem có thư gửi cho mình hay không.”

Nghe xong lời của Phương Khải, trực giác của Hạo Kiệt bảo rằng, Hàn Suối nhất định có dính líu với hung thủ.

“Đem con mắt tập trung trên người Hàn Suối, nhất định sẽ có thu hoạch thú vị.” Đôi mắt Dật Yên linh hoạt xoay chuyển, dường như đã có tính toán.

“Dật Yên, em rất cơ trí, cũng rất cẩn thận, nhưng kinh nghiệm còn quá ít. Em phải theo ước định ban đầu của chúng ta, ngoan ngoan làm công việc bên trong công ty.” Hạo Kiệt phảng phất hiểu rõ chủ ý trong đầu cô, trước khi cô mở mồm, chủ động yêu cầu trước.

“Oh.” Dật Yên chỉ có thể bữu môi tiếp nhận.

Hạo Kiệt vừa tuyên bố tan họp, điện thoại riêng trên bàn liền vang lên, hóa ra là Vu Vũ minh điện tới.

“Vâng, cậu... tốt, tốt... xin chờ một chút.” Hạo Kiệt đem điện thoại chuyển cho Dật Yên.

“Vâng, chú Vĩnh, quyết định sao...tốt...biết, không thành vấn đề, bái bai!”

Dật Yên mừng rỡ ôm Hạo Kiệt, hí hửng nói “Chú Vĩnh quyết định đến nước Mĩ, thật tốt quá!”

“Đến nước Mĩ? Tại sao?” Hạo Luân một đầu mù mịt.

“Lấy vợ!”

Dật Yên cao hứng ra khỏi phòng làm việc, cô phải gọi điện cho đi ở Mĩ, hoặc giả có thể chuẩn bị hôn lễ luôn.

“Sao em ấy lại cao hứng như vậy? Không phải chú Vĩnh cưới em ấy đấy chứ?” Lời của Hạo Luân làm cho hắn nhận được một cú đấm từ Phương Khải. “Em nói sai sao? Chú Vĩnh đúng là không thể cưới em ấy được, chẳng lẽ là...”

“Mẹ nuôi!” Phương Khải tuyên bố đáp án, tránh cho Hạo Luân còn nói ra những câu nói kinh người gì nữa.

“Mẹ nuôi? Làm sao có thể?”

Hạo Luân sững sờ tại chỗ, chú Vĩnh là lão đại của xã hội đen, mặc dù đã gần năm năm chú không giao thiệp với quyền lực đấu tranh của bang phái, cũng không làm chuyện mua bán phi pháp nữa. Nhưng là, mẹ nuôi là tác giả hành văn a!

Xứng sao?

Dật Yên nghĩ tới ở chỗ ở của Hàn Suối có một bộ sách tâm lý học đầy đủ. cô đột nhiên liên tưởng đến một loại khả năng, vì vậy giao phó công việc cho một nữ tiếp tân khác, còn mình thì chuẩn em ra ngoài.

Một giờ sau, Hạo Kiệt muốn tìm cô để cùng đi ăn trưa. Hết lần này tới lần khác trong trung tâm xã đều không tìm thấy người. Nữ tiếp tân mới nói cho anh biết là một canh giờ trước Dật Yên đã ra ngoài. Hạo Kiệt cầm chìa khóa xe xông ra, anh đoán được cô đã đi đâu.

Dật Yên đi tới chỗ ở của Hàn Suối, dễ dàng lấy được tín nhiệm của nhân viên quản lý, trực tiếp đi vào cao ốc. Cô lợi dụng kĩ xảo đã được học ở chỗ Vũ Vũ mình, dễ dàng mở ra khóa cửa của Hàn Suối.

Đi vào bên trong nhà, Dật Yên trực tiếp đi tới thư phòng. Sau hơn nửa canh giờ, lại đi tới phòng Hàn Suối lục soát, cho đến khi tìm được thứ cô muốn mới hưng phấn rời đi. Trước khi đi còn kiểm tra lại một lần, xác nhận không để lại bất cứ chứng cứ gì mới rời đi. Vừa ra khỏi cao ốc, lập tức bị Hạo Kiệt kêu lên xe.

“A Kiệt, làm sao anh lại tới?” Dật Yên có chút chột dạ hỏi.

“VẬY còn em?”

“Nếu em nói là em tới tìm bạn, anh có tin hay không?” Dật Yên thấp thỏm bất an hỏi.

“Nếu như là thật, anh dĩ nhiên tin tưởng. Nhưng hết lần này đến lần khác, anh biết đó là gạt người.” Hạo Kiệt liếc Dật Yên một cái, xem xem cô còn muốn biện bạch hoặc phản bác không.

“Em là tới tìm bạn a!”

“Chỉ bất quá là bạn em không có ở nhà?” Hạo Kiệt đùa giỡn nói.

Dật Yên hình hình mũi, hơi dẩu miệng, lại nhún nhún vai, một bộ dáng dí dỏm.

“Đừng cao hứng quá sớm, nếu như chậm một phút, chỉ sợ em sẽ vừa vặn đụng Hàn Suối.”

“Cô ta cũng về tới?”

“Không sai, nếu không phải là Hoàn ca giúp em dò đi chú ý của Hàn Suối, chỉ sợ...” Hạo Kiệt bất đắc dĩ nhìn Dật Yên.

“Chú Vĩnh vẫn phái Hoàn ca theo dõi em?”

“Là bảo vệ.”

“Em không phải là tiểu hài từ ba tuổi.” Dật Yên bĩu môi không thuận theo nói.

“Đừng quên, Hoàn ca là con nuôi của cậu. Nếu cậu cùng mẹ nuôi kết hôn, em cùng anh ấy cũng coi là anh em nha!”

“Nhiều anh trai cũng không có sao, nếu có người khi dễ em, cũng có nhiều người giúp em hả giận.” Dật Yên lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Từ nhỏ đến lớn , Hoàn ca cưng chiều em còn hơn so với anh.”

Chấn Hoàn – con nuôi của cậu, năm nay hai mươi tám tuổi, lớn hơn anh một tuổi. Từ mười hai tuổi luôn đi theo bên người cậu, đến nay cũng đã được hơn mười sáu năm.

Với cậu, Chấn Hoàn là thí sinh nổi nghiệp thích đáng. Điều làm Hạo Kiệt yên tâm chính là sau này khi hắn tiếp nhận, tuyệt sẽ không dính vào các hành vi phạm tội liên quan tới ma túy.

“Nói đi, có phát hiện gì?”

“Hoàn ca dùng nữ nam kế sao?” Dật Yên cố ý tránh trả lời.

“Trần Dật Yên!”

“Được rồi! Em nói là được. Mỗi lần chỉ cần có người kêu cả tên họ em ra, giống như muốn tìm em gây gỗ.”

“Nói!”

Cô thờ dài, đem phát hiện cùng ý nghĩ của mình nói ra, vừa nói xong, cẩn thận nhìn phản ứng của Hạo Kiệt.

“Như thế nào?” Dật Yên mong đợi nhìn Hạo Kiệt.

“Xem ra chúng ta có thể đi tìm chú hân huyền một chút.”

“Em biết anh sẽ ủng hộ em.” Dật Yên cao hứng dựa vào vai Hạo Kiệt

Chỉ thấy chiếc BMW khẽ lượn một chút trên đường.

Bên trong xe truyền đến âm thanh khẽ cười của cô gái, cùng tiếng kêu “cẩn thận” của người đàn ông. Sau đó chiếc xe phục hồi lại và đi thẳng, mà bên trong xe, tiếng cười vẫn không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Di Bình, di vẫn xinh đẹp như vậy!”

“Dật Yên!” Lâm Bình mừng rỡ nhìn Dật Yên. “Con đã lớn thế này, càng lúc càng xinh đẹp, cái miệng thì vẫn ngọt ngào như vậy.”

“Thím.”

“A Kiệt, cháu cũng về rồi! Thật lâu rồi không thấy cháu, ta tưởng là cháu đã quên thím đây rồi chứ.” Lâm Bình vừa cười tiếp Dật Yên, vừa oán giận cười với Hạo Kiệt. Hạo Kiệt vẫn mỉm cười, không khác gì hồi xưa.

“Chú Hiền hôm nay được nghỉ, sao di và chú không đi ra ngoài một chút?” Dật Yên nhận thấy ám hiệu của Hạo Kiệt, dời đi chú ý của di Lâm Bình.

“Già rồi, phương thức tiêu khiển tốt nhất chính là ngồi ở nhà, mắt to trừng mắt bé.” Lâm Bình khẽ cười, dẫn Hạo Kiệt và Dật Yên tới phòng khách.

“Già? Di Bình, ai dám nói di đã già? Nếu chúng ta cùng đi ra ngoài, mọi người nhất định đều cho là chúng ta là chị em đó.”

Lâm Bình biết rõ Dật Yên chẳng qua là an ủi mình, nhưng vẫn mừng rỡ cười tươi, còn chụp lấy tay của Dật Yên.

Hạo Kiệt nghe Dật Yên nói, nhướng cao lông mày xem thường. Thấy Dật Yên nhìn anh thị uy, anh cũng chỉ có thể buông tay, không đưa ra ý kiến.

Người giúp việc mang thức uống ra, nói cho mọi người biết rằng ông chủ sẽ ra ngay lập tức. Trong chốc lát, Tổng Từ Hiền liền đi vào từ cửa hông.

“Chú Hiền!”

“Chú!”

“Dật Yên, Hạo Kiệt, các cháu tới rồi! Ngọn gió nào thổi các cháu tới nha?” Tổng Từ Hiên nhận lấy khăn lông từ người giúp việc, lau mặt rồi lau tay.

“Chú Hiên, sao mỗi lần nghỉ phép đều chỉ ở vùi trong phòng tập thể thao. Có rảnh rồi thì mang dì Bình đi ra ngoài mở rộng tầm mắt.”

“Chú sẽ mang.” Tổng Từ Hiên ở trong ngành cảnh sát nhiều năm. Thể năng cùng vóc dáng, tất cả mọi mặt đều ở trạng thái rất tốt cho nên bề ngoài không hề giống năm mươi tuổi mà chỉ như mới hơn bốn mươi tuổi mà thôi.

“Dì Bình, dì có rảnh rồi không? Để cho chú Hiên dẫn đi đi nước Mĩ chơi một chuyến có được không? Tham gia hôn lễ?” Dật Yên nhìn Lâm Bình bên cạnh, thừa nước đục thả câu nói.

“Hôn lễ? Thế nào? Ngày kết hôn của cháu cùng đứa nhỏ a Kiệt đã quyết định?” Lâm Bình kinh ngạc hết nhìn Dật Yên lại Hạo Kiệt.

“Ài!” Dật Yên nặng nề thở dài, oán giận nhìn Hạo Kiệt một cái. “Vẫn còn đang trong cố gắng.”

“Cố gắng? Ai cố gắng?” Lâm Bình không hiểu nhìn Hạo Kiệt.

“Là cháu!” Dật Yên lớn tiếng tuyên bố: “Là cháu cố gắng đem anh Kiệt dụ lên giường.”

“Dật Yên!” Lâm Bình kinh ngạc há miệng.

Tổng Từ Hiên ngồi một bên trên ghế salon cười haha. Dật Yên xúng Hạo Kiệt, đúng là cực đại phù hợp.

“Được rồi, bọn nhỏ! Có chuyện gì nói đi!” Sau khi ăn xong bữa tối, Tổng Từ Hiên đem Hạo Kiệt và Dật Yên đến thư phòng.

“Chú Hiên, chú đoán ra là cháu và anh Kiệt không phải chỉ thuần túy đến thăm hai người?” Dật Yên không thuận theo cười hỏi.

“Hai người các cháu, có thể coi như là chú biết từ bé đến lớn, chú còn không thừa biết các cháu sao!” Tổng Từ Hiên cưng chiều nhìn Dật Yên nói. Tình thương yêu của hắn dành bọn họ tuyệt không ít hơn so với dành cho con trai mình - Hạo Luân.

Dật Yên nhún nhún vai ngồi cạnh Hạo Kiệt, nháy mắt đem quyền phát ngôn để lại cho anh.

“Dè dặt quá sẽ đánh mất một nhân duyên tốt à nha!” Tổng Từ Hiên nháy mắt ý tứ nhìn Dật Yên.

“Hiên thúc!” Dật Yên thẹn thùng cúi đầu.

“Cháu biết!” Hạo Kiệt nhìn chú mình, lấy ánh mắt của nam nhân trao đổi quan điểm với Tổng Từ Hiên.

“Vậy chúng cháu về trước.”

“Tốt! Xem ra chú phải đi làm hộ chiếu cho thím của cháu, để chuẩn bị đến dự hôn lễ của mẹ nuôi và cậu của cháu.”

“Chỉ còn thiếu một chút.” Lâm Bình trùng hợp mở cửa thư phòng ra, vừa đúng lúc nghe được Tổng Từ Hiên nói, hài lòng nhìn chồng, rồi hướng sang phía bọn Hạo Kiệt nói: “Các cháu phải về sao? Thế nào không ngồi chơi thêm một lát nữa?” Sau đó luyến tiếc cùng Tổng Từ Hiên đưa Hạo Kiệt và Dật Yên tới cửa.

“Thanh niên còn có tiết mục, sao có thể đi theo hai ông bà già này chứ!” Tổng Từ Hiên ôm vai vợ nói.

“Dì Bình và chú Hiên vẫn chưa già đâu. Sau này rảnh rồi, cháu sẽ cùng anh Kiệt bồi hai người.”

Tổng Từ Hiên và Lâm Bình đợi đến khi chiếc xe Hạo Kiệt đi khuất mới trở lại bên trong nhà.

“Dì Bình và chú Hiên, hai người bọn họ vợ chồng còn rất ân ái.” Dật Yên hâm mộ nói.

“Yên tâm, chúng ta cũng sẽ!”

“Chúng ta? Anh vừa mới nói chúng ta cũng sẽ? Em không có nghe lầm? Em thật không có nghe lầm?”

Dật Yên không dám tin hỏi đi hỏi lại.

“Có lẽ em thật là nghe lầm!”

“Mới không, em mới không nghe lầm! Nếu đã nói liền không thể thu hồi!” Dật Yên dừng lại một lát, lại không xác định hỏi: “Là vì lời nói của chú Hiên sao?”

Hạo Kiệt nhìn Dật Yên một cái, đem xe dừng lại một bên, cũng không để ý số lượng xe tham gia giao thông, cũng không trông nom xem có người chú ý tới bọn họ hay không. Sau khi xe dừng lại, anh dùng tay nhẹ nâng lên cằm của cô, chậm rãi đem môi đến gần môi của Dật Yên.

“Hiện tại anh muốn em sao?” Dật Yên mở to đôi mắt, khăn trương hỏi, chỉ thấy trái tim đập nhanh trong ngực.

“Nhắm mắt lại, buông lỏng xuống, tín nhiệm anh!” Hạo Kiệt dịu dàng ra lệnh.

Dật Yên không chịu nổi áp lực khăn trương giữa hai người, vừa nghe thấy lệnh của Hạo Kiệt, liền nhắm mắt lại... Cô cảm thấy một luồng nhiệt khí phảng phất trên mặt, ấm áp, ôn nhu, xuyên thấu toàn thân. Trong chốc lát, rốt cục cũng cảm giác môi của Hạo Kiệt che ở trên môi của mình. Cô cảm thấy anh nhẹ chạm vào môi, rồi sau đó cái hôn đó mới từ từ sâu hơn. Khi cô cảm thấy anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm vành môi, cô không kiềm được liền hé mở đôi môi ra.

Hạo Kiệt thấy Dật Yên hai mắt nhắm chặt, lông mi khẽ run không ngừng. Anh biết cô rất khăn trương, mà anh cũng vậy.

Anh chậm rãi đem môi đặt lên, chủ yếu là muốn cho Dật Yên cơ hội cự tuyệt, không ngờ lại làm cho cô thêm khăn trương. Tốc độ của anh, chậm đến mức có thể cảm nhận thấy hơi thở nhẹ nhàng của cô thổi tới trên mặt anh, dịu dàng mềm mại. Môi của cô cũng rất mềm, anh chỉ sợ nếu tăng thêm một chút lực, sẽ làm tổn thương đến nó. Khi anh dùng lưỡi nhẹ liếm môi của cô, cô lại đem đôi môi mở ra. Anh không nhận được tiếng rên rỉ, đem lưỡi dò vào trong miệng cô, cùng với đầu lưỡi của cô quấn quít.

Anh có thể cảm giác được cô dò xét, tiếp xúc với anh. Rồi sau đó bắt chước anh, nhẹ tiếp xúc với đầu lưỡi của anh rồi khẽ mút nó.

Chợt điện thoại không thức thời vang lên. Bọn họ thật vất vả mới kết thúc nụ hôn này. Hạo Kiệt hít sâu một cái, sau đó mới nhận điện thoại.

“Ông trời của ta a! A Kiệt, chẳng qua là cái hôn mà thôi, vậy mà người cũng ý loạn tình mê đến vậy.”

Nhìn cặp mắt phủ đầy sương mù của Dật Yên, trong tai lại truyền tới âm thanh nhạo báng hài hước của Chấn Hoàn. Một lúc lâu, Hạo Kiệt mới hiểu rõ ý tứ lời nói của hắn.

“Hoàn ca!”

“Các người đã dừng ở đâu quá lâu. Đây chính là khu vực song hoàng tuyến, không cho phép dừng xe. Nếu không đi, cảnh sát giao thông sẽ đến đó!”

“Biết.”

Hạo Kiệt vừa mới cúp điện thoại, liền thấy ở đường xe đối diện, có chiếc xe đang chiếu đèn pha. Đến khi anh phát động xe, chiếc xe kia mới lái đi.

Hạo Kiệt lắc đầu cười một cái, may mắn là Chấn Hoàn không phải loại người nhiều lời, nếu không ngày mai ở chỗ cậu sẽ biết rõ hết mọi chuyện.

Dật Yên khẽ vuốt môi, không nghĩ tới môi của Hạo Kiệt, nhưng lại... Cô thật không biết phải hình dung thế nào. Mới vừa rồi trong lúc hoảng hốt, giống như nghe được tiếng điện thoại reo, lại thấy hình như Hạo Kiệt nghe điện thoại, lại giống như... Cô cảm thấy “say” – bị cái hôn với Hạo Kiệt mê hoặc, phảng phất như bị say.

“Mới vừa rồi anh có nghe điện thoại?” Dật Yên không xác định hỏi, cô còn đang ở trong trạng thái say mê trong nụ hôn. “Ừ! Là Hoàn ca.” Hạo Kiệt ôm lấy Dật Yên, đem tình cảm biểu lộ ra.

“Có chuyện gì sao?” Dật Yên tựa đầu vào bờ vai vững chắc của Hạo Kiệt.

Hạo Kiệt mỉm cười trả lời: “Hoàn ca nói anh dừng quá lâu, nơi này là khu song hoàng tuyến, nếu không đi ngay, thì cảnh sát giao thông sẽ đến.”

“Á!” Dật Yên cũng giống như Hạo Kiệt, phải mất một lúc mới hiểu hàm ý “Anh nói, mới vừa...”

Thấy Hạo Kiệt gạt đầu khẳng định, Dật Yên lấy tay vuốt hai gò má nóng bỏng.

“Ông trời của ta a! Sau này làm sao em dám gặp Hoàn ca.”

Bên trong xe truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng của Hạo Kiệt cùng tiếng oán giận ngượng ngùng của Dật Yên.

“Xem ra giữa hai người có tiến triển.”

Hạo Luân vừa mới đến trung tâm xã, liền thấy Hạo Kiệt và Dật Yên ôm nhau đi tới. Vẻ mặt dịu dàng của Hạo Kiệt là vẻ mặt mà nhiều năm qua hắn mới thấy – lần đầu.

“Ghen tị sao?” Dật Yên tâm trạng tốt đến mức có thể đầu võ mồm với Hạo Luân.

“Ghen tị? Đối với em? Làm ơn đi! Anh may mắn vì không bị em nhìn trúng. Nếu không ngày nào đó, em mất hứng, há mồm cắn một cái...” Hạo Luân

làm ra dáng vẻ lo lắng.

“Nếu là anh, tất nhiên là phải cần, còn nếu là anh Kiệt, tất nhiên không giống nhau.” Dật Yên đắc ý nói.

“Lão đại, anh không phải là đã thất thân với cô ấy đi!” Hạo Luân thấy anh họ thay đổi, vẫn không nhịn được mà nhạo báng bọn họ.

“Còn không có.” Hạo Kiệt dứt khoát trả lời. Tối hôm qua sau khi biểu lộ tình cảm, đến lúc đi ngủ, muốn khắc chế mình, càng thêm khó khăn.

Bất quá, trong thống khổ cũng có hạnh phúc. Hồi tưởng cái hôn hôm qua, anh biết kinh nghiệm hôn của Dật Yên coi như bằng không, dĩ nhiên, lại càng không tính là “có kinh nghiệm”.

Một mặt là tôn trọng Dật Yên, anh nguyện ý đem quyền không chế giao cho cô. Mặt khác, anh hi vọng có thời gian để cho Dật Yên quen với mối quan hệ mới giữa bọn họ. Anh không hi vọng tiến hành quá nhanh, để sau này hai người phải hối hận, nhất là Dật Yên.

“Sau khi Phương Khải tới, đến phòng làm việc của anh tập hợp.”

Thấy Hạo Kiệt cùng Dật Yên rời đi, Hạo Luân không khỏi lắc đầu than thở, tình yêu quả thật có thể thay đổi một người.

“Phương Khải, điều tra thế nào rồi?” Hạo Kiệt nhận lấy hồ sơ từ tay Phương Khải, thuận tay mở ra đọc nội dung bên trong. “Có cảm tưởng gì?” Sau khi xem xong, Hạo Kiệt truyền tài liệu cho Hạo Luân, cũng lấy ý kiến của Phương Khải.

“Em gái xinh đẹp nói không sai, một người phụ nữ đã chết từng là hàng xóm của Hàn Suối, mà một người nam nhân đã chết từng là bạn trai của Hàn Suối.” Phương Khải tóm tắt.

Hạo Kiệt còn chưa bày tỏ ý kiến, liền nghe Hạo Luân không phục oán giận.

“Tốc độ đọc của anh coi như là rất nhanh, nhưng hết lần này tới lần khác, anh mất tới ba phút nhìn tài liệu, còn em thì giải quyết liền trong một phút.”

Dật Yên lười nói lý với Hạo Luân, đem tài liệu trả lại cho Phương Khải, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Hạo Kiệt.

“Xem ra kế hoạch kia phải thử một lần.” Dật Yên nghiêng đầu dịu dàng nói với Hạo Kiệt.

“Ừ!” Hạo Kiệt cầm lấy tay Dật Yên. “Ngày hôm qua, tôi và Dật Yên đã thảo luận qua, tôi nghĩ chúng ta có thể xác định hung thủ của vụ án giết sáu mạng người kia.”

“Lão đại, anh chỉ Hàn Suối?” Hạo Luân thu hồi tâm trạng đùa giỡn, nghiêm chỉnh hỏi.

“Không sai, Dật Yên, em nói đi!” Hạo Kiệt đem quyền trình bày nhường cho Dật Yên.

“Vâng!” Dật Yên hướng về phía Phương Khải và Hạo Luân nói ra giả thiết cùng phát hiện của mình.

“Còn nhớ lần trước chúng ta đã từng thảo luận qua, người mẩu chốt mà chúng ta từng giả thiết, một là vị phụ trách phòng ăn, một người khác chính là tác giả, Hàn Suối.”

“Nếu như, Hàn Suối tuyên bố có người muốn giết cô ta, chỉ là vì để dời đi lực chú ý của chúng ta, cũng là vì tìm điểm hòa hoãn?”

Dật Yên dừng lại một chút, để cho Phương Khải cùng Hạo Luân tiêu hóa ý tứ trong lời của cô.

“Lần đầu tiên khi em nhìn thấy Hàn Suối, cảm thấy cô ta tương đối quái dị. Nếu như chỉ là một người báo án bình thường, cử chỉ quái lạ của cô ta có lẽ là bình thường, nhưng dùng ở trên người Hàn Suối, liền có một vẻ vô cùng không hòa hợp.”

“Ngày đó em cùng Hạo Luân đến nhà Hàn Suối, phát hiện một bộ sách đầy đủ. Trong đó phần được xem nhiều nhất là phần có liên quan đến thôi miên. Hơn nữa, em còn phát hiện Hàn Suối từng tham gia một hội thảo nghiên cứu về tâm lý học. Trong đó, về thuật thôi miên cô ta đạt hạng nhất, thậm chí còn được hội sở nghiên cứu phát chứng chỉ.”

“Trong nước có loại hội thảo nghiên cứu này sao?” Phương Khải tựa hồ như chưa từng nghe nói đến.

“Trong nước thì em không biết, nhưng tờ chứng chỉ của Hàn Suối là được California - Mỹ phát ra. Trong đó sử dụng tên tiếng Anh: Vũ, nhưng lại dán tâm hình của cô ta.” Dật Yên đối với điểm này cũng cảm thấy buồn cười.

“Em gái xinh đẹp, em nói là Hàn Suối lợi dụng thuật thôi miên để giết người.” Hạo Luân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Thôi miên không chắc là có thể ra lệnh cho người ta đi giết người, nhưng là tự sát thì sao? Thôi miên có thể để cho người ta thấy giả tượng, nếu như thấy sân cỏ, có thể nghĩ thấy được mùi thơm mát của cỏ. Nếu như nói cho người bị thôi miên rằng, cô ta đang ở thời Mạc phủ, mà hãn là Tokugawa ra lệnh cho cô ta mổ bụng tự sát thì sao?”

“Oa, thật là đáng sợ, Hàn Suối thật có thể làm được loại trình độ này sao?” Hạo Luân bắt đầu có chút tin tưởng rằng Hàn Suối là hung thủ giết người.

“Có lẽ là cô ta có thể, người chết đều là phụ nữ Nhật Bản, chỉ sợ ở trong tư tưởng của bọn họ cũng có vài phần bị thời đại Mạc phủ thu hút. Đến lúc bọn họ rút dao mổ bụng, khi con dao đâm vào, cho dù cảm thấy đau muốn tỉnh lại, chỉ sợ bọn họ cũng không có năng lực đó.” Dật Yên vừa nghĩ tới Hàn Suối liền cảm thấy rét lạnh xâm nhập toàn thân.

“Nếu như cô ta có thể ra lệnh cho người tự sát, như vậy muốn ba người nam nhân kia đưa tay vào thùng chứa rắn độc liền dễ như trở bàn tay, mà đây cũng là lý do tại sao không tìm được dấu vết của rắn độc.” Phương Khải sắc mặt nặng nề nói.

“Nói như vậy, người ban đầu đề nghị mấy người phụ nữ dùng phương thức ăn mừng sinh nhật đặc thù này chính là Hàn Suối. Hàn Suối bởi vì bạn trai làm ở địa phương đó, nên mới đột phát ý muốn ngoài dự tính?” Hạo Luân nói.

“Lão đại, đã xác định là Hàn Suối có năng lực thôi miên chưa?” Phương Khải không yên lòng hỏi thêm một lần nữa.

“Ngày hôm qua sau khi chúng ta họp bàn, Dật Yên chạy tới chỗ Hàn Suối tìm chứng cứ, không nghĩ tới Hàn Suối cũng trở về.”

“À!”

“Yên tâm, bọn họ không đụng mặt.” Hạo Kiệt bảo đảm với bọn họ, chỉ nghe thấy Hạo Luân và Phương Khải nhẹ thở ra một hơi.

“Lúc tối chúng ta trở về, Ngô tẩu nói cho chúng ta biết, Hàn Suối cả ngày đều đợi ở nhà.” Dật Yên lập tức nói tiếp, tránh cho Hạo Luân cùng Phương Khải vì chuyện cô chạy ra ngoài mà liên hiệp tấn công cô.

“Ngô tẩu không thể nào bị thu mua, mà Hàn Suối cũng không cần thiết như thế.” Phương Khải biết Ngô tẩu là do Hạo Kiệt phái đi “bảo vệ” Hàn Suối.

“Ngô tẩu cũng không thể không chú ý là Hàn Suối không ở nhà, huống chi từ chỗ Hàn Suối tới nhà lão đại cũng mất ít nhất là hơn một giờ. Nói như vậy, Ngô tẩu bị thôi miên?”

Hạo Luân lấy được kết luận.

“Không sai, Ngô tẩu chỉ nhớ rõ bị Hàn Suối lôi kéo đến phòng khách tán gẫu. Trong chốc lát, bà liền ngủ thiếp đi. Sau đó chính là Hàn Suối đánh thức bà.” Dật Yên nghĩ đến bộ dáng đau lòng của Ngô tẩu ngày hôm qua mà không khỏi mỉm cười.

“Cô ta cũng có thể trở về lấy đồ, mà Ngô tẩu ngủ thiếp đi, cô ta cũng không phải nói cho bà biết nha!” Hạo Luân nói.

“Hoàn ca nói, ngày hôm qua Hàn Suối đến lối vào tòa nhà, dừng lại ở hộp thư một chút, mới quay trở lại chỗ ở của a Kiệt.” Dật Yên nói.

“Ngay cả Hoàn ca cũng dính dấp vào?” Hạo Luân thú vị nói.

“Hàn Suối muốn gửi thư cho ai đây?” Phương Khải không hiểu hỏi.

“Cho chính bản thân cô ta.” Dật Yên chắc chắn nói.

“Có thể sao?”

“Ba ngày sau có thể thấy kết quả.” Dật Yên khẳng định trả lời Hạo Luân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sư Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chơng 10

“Làm sao rồi?” Hạo Kiệt mới vừa phòng tắm đi ra ngoài, liền thấy Dật Yên đi đi lại lại ở trong phòng.

Dật Yên dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt đáng thương.

“A Kiệt, nếu em làm thì sao? Em thật sự sợ!”

Hạo Kiệt đi tới khoác vai cô, ngồi xuống cạnh giường.

“Sẽ không sai, cho dù là em sai, chúng ta cũng sẽ không để cho hung thủ thực sự thương hại tới Hàn Suối.” “Em...” Dật Yên vẫn lo lắng chần chờ.

“Yên tâm, chúng ta không phải đã thương lượng cùng chú Hiền, đây là phương pháp tốt nhất, chúng ta muốn bắt hung thủ, không phải là muốn hại Hàn Suối.” Hạo Kiệt thấy Dật Yên không chắc chắn, động viên tinh thần cô.

“Ngủ đi! Sáng mai có một đống công chuyện đó!” Anh khéo chặn ra, dụ dỗ Dật Yên lên giường ngủ.

Dật Yên rúc vào bên cạnh Hạo Kiệt, tựa đầu vào ngực của anh. Hạo Kiệt cũng ôm lấy cô. Cô thư thái thở ra một hơi, mỗi lần vùi vào lòng Hạo Kiệt đối với cô đã trở thành một loại hưởng thụ. Hạo Kiệt thỏa mãn ôm lấy Dật Yên. Mặc dù ôm giai nhân ở trong ngực, khó tránh có một bộ vị của thân thể chịu đủ hành hạ, Nhưng là, cảm giác thỏa mãn lại nhiều hơn, nên chuyện này còn có thể chịu đựng được.

Dật Yên xoay người đối mặt với Hạo Kiệt, khẽ đặt tay trên lồng ngực anh. Trong lúc vô thức, ngón tay khẽ vẽ vòng tròn lên đó.

Hạo Kiệt một thân quần áo thoải mái. Anh vốn không thích mặc đồ ngủ, nhưng vì Dật Yên nên đành phải lấy quần áo thoải mái thay thế. Chất liệu y phục không phải dày như sợi bông, nhưng cũng không phải mỏng như tơ. Hết lần này tới lần khác, Dật Yên cách y phục vẽ vòng tròn, mỗi một nét, mỗi một vòng, cũng kích thích anh.

Hạo Kiệt không nhịn được, nhẹ cầm lấy tay Dật Yên, ngăn cản cô tiếp tục cử động trên giường này.

Dật Yên kinh ngạc nghe được tiếng tim của Hạo Kiệt đập nhanh, hơn nữa lại thấy Hạo Kiệt ngăn cản động tác của tay cô. Vốn chỉ là nhẹ nắm, hạn chế cử động của cô, lúc này lại thành lôi kéo, nhẹ nhàng vuốt lòng bàn tay. Theo động tác vô về nhẹ nhàng này, cô thấy một loại lực từ bụng dâng lên, truyền tới toàn thân. Loại cảm giác này làm cho cô không biết làm thế nào, đây là kinh nghiệm chưa từng có.

Trong nháy mắt cô không nhịn được ngẩng đầu nhìn Hạo Kiệt. Trong mắt anh có dục vọng nồng đậm, cứ như vậy mà hiện ra một cách trần trụi. Ngay từ lúc cô lên giường, Hạo Kiệt đã đem ánh đèn trong phòng chuyển sang mờ mờ tối. Bọn họ đã thích ứng loại ánh sáng này, có thể nhìn về mặt của đối phương rõ ràng, không sợ gì.

Thấy Hạo Kiệt như thế, ngược lại Dật Yên lại trở lại bình thường.

Có lẽ là do ánh sáng nhu hòa, có lẽ là do tình dục trong mắt Hạo Kiệt, tay Dật Yên vốn đang đặt ở lồng ngực của Hạo Kiệt, nhẹ nhàng thoát khỏi cái nắm của anh, khẽ nâng lên xoa gò má anh.

Dật Yên chỉ biết là, cô muốn hôn Hạo Kiệt. Cô chủ động nhẹ nhàng tiến gần Hạo Kiệt, thử chạm qua, rồi lớn胆 đưa đầu lưỡi khẽ mở môi Hạo Kiệt.

Chỉ nghe thấy Hạo Kiệt thấp giọng lên tiếng rên rỉ. Sau đó anh liền buông tha chống cự, đem môi mở ra, cũng đem đầu lưỡi quấn quýt cùng cô. Hạo Kiệt đã không cách nào nhịn được loại nhu tình tiếp xúc này của Dật Yên. Anh dành lại chủ động, thật sâu hôn cô, tăng thêm sức mạnh vào môi và đầu lưỡi. Nụ hôn lúc này có chút cướp đoạt cùng sự nhiệt tình.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người đã thay đổi vị trí. Dật Yên nằm ngang ở trên giường, tay Hạo Kiệt chống ở phía trên, tránh cho thể trọng của mình ép cô không thở nổi.

Sau một hồi, nhiệt độ hai người đều lên cao. Cả hai đều hít thở không ngừng.

Hạo Kiệt kết thúc nụ hôn này, hít sâu khí, cố gắng khống chế dục vọng của mình.

Dật Yên từ nụ hôn nhiệt tình thở gấp, muốn làm giảm nhịp tim của mình. Cô thấy mồ hôi trên trán Hạo Kiệt. Cô biết trời không quá nóng mà là nhiệt lực của hai người thúc đẩy Hạo Kiệt như thế. Cũng là do anh đang hết sức khống chế dục vọng của mình, sợ hù dọa cô. Cô cũng biết Hạo Kiệt đem quyền quyết định giao cho cô, để cô quyết định tốc độ tiến triển, cũng như sắp xếp gọn gàng để cho cô thích ứng cũng như quyết định bước kế tiếp.

Vì vậy cô đưa tay vào trong quần áo của Hạo Kiệt, lớn mật khẽ vuốt lấy da thịt dưới y phục của anh.

“Dật Yên?” Hạo Kiệt thấy Dật Yên nhẹ chạm da thịt trước lồng ngực, ánh mắt ngạc nhiên: “Em xác định sao?”

Thấy trong mắt cô có khẩn cầu cùng tò mò, Hạo Kiệt không biết mình nên cao hứng hay là nên dừng lại?

“Không muốn...” Dật Yên thấy trong mắt anh có giằng giụa, lập tức lên tiếng cấm chỉ. “Em nghĩ muốn nhìn anh, sờ anh, em nghĩ muốn... anh!”

Tất cả lý trí của Hạo Kiệt theo mỗi một chữ một câu của cô, lạnh lẽo điếm từng giọt, từng giọt. Anh biết cô lấy hết dũng khí mới dám nói như thế, nếu mình cự tuyệt cô, chỉ sợ cô sẽ lầm tưởng là mình không muốn cô.

Trời mới biết, anh muốn cô! Muốn cô đến đau đớn.

Vì không muốn thương tổn tự ái của cô, lại càng không muốn cho cô hiểu lầm, anh sẽ không để cho mình và cô hối hận, anh quyết định --- muốn cô.

Anh mang áo cởi xuống, để cho cô có thể không chút kiêng kỵ vuốt ve anh, mà mình thì hôn nhẹ cô, từ trán, mắt, mũi, đến môi.

Hạo Kiệt dọc theo đường cong ở cổ Dật Yên, khẽ hôn đến bả vai, những nụ hôn liên tiếp làm Dật Yên không nhịn được khẽ run, rên rỉ lên tiếng. Cảm giác tiếp xúc từ tay anh làm cô không thể khống chế mà lưu lại vết móng tay trên lưng anh.

Dật Yên chẳng biết áo ngực của mình đã bị Hạo Kiệt cởi xuống từ lúc nào. Đến khi anh hôn đến nụ hoa trước ngực cô, cô nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình cùng với cảm giác run rẩy toàn thân, loại cảm giác đó trước nay chưa từng có. Cô luẩn hãm vào trong vòng xoáy tình dục, chỉ cảm thấy mỗi địa phương mà môi cùng ngón tay khẽ vuốt của Hạo Kiệt đi qua đều nóng rực, như thể cần được giải cứu. Cô biết, chỉ có Hạo Kiệt mới khiến cho mình như thế.

Khi da thịt trần truồng của Hạo Kiệt và Dật Yên chạm nhau, anh cảm thấy cơ thể Dật Yên cứng một cái.

Biết rõ sẽ làm mình thống khổ, anh vẫn hỏi: “Muốn anh dừng lại sao?”

Dật Yên sửng sốt một chút mới hiểu rõ ý tứ của Hạo Kiệt.

“Anh dám!” Dật Yên làm bộ tức giận nói “Nếu anh dám dừng lại vào lúc này, em nhất định sẽ cầm dao đuổi giết anh!” Điều này không thể xảy ra, chỉ tiêu biểu rằng cô không muốn dừng lại.

Cô biết, lấy tình trạng sinh lý hiện giờ của Hạo Kiệt mà nói, nếu yêu cầu bất kì phái nam nào dừng lại vào lúc này cũng đều khó khăn thống khổ. Nhưng anh vẫn hỏi cô lần nữa, cũng cho cô cơ hội quyết định lần cuối, có thể thấy được anh tôn trọng cùng yêu thương cô đến mức nào.

Hạo Kiệt khẽ cười tiếp nhận uy hiếp. Anh biết cô không có kinh nghiệm, nên anh lại lần nữa trêu đùa cô, để cho cô có thể nguyên vẹn chuẩn bị xong mà đón anh. Anh có kiên nhẫn.

Dật Yên bị Hạo Kiệt trêu chọc, giác quan bén nhạy đến cực điểm. Cô thấy áp lực trong cơ thể, cảm thấy mình khẩn cấp hơn, nhu cầu hơn... hai tay của cô mê loạn vuốt ve anh.

Khi ngón tay Hạo Kiệt chạm vào vùng đất giữa hai chân, cô mới biết thì ra mình đã trần như nhộng.

“Yêu em!”

Hạo Kiệt xác định Dật Yên đã chuẩn bị xong, lại nghe âm thanh rên rỉ sục sùi của Dật Yên. Hạo Kiệt lần nữa nhẹ nhàng đến vị trí của Dật Yên, cẩn thận tiến vào trong cơ thể cô...

Khi anh chạm tới màn chắn tử nữ, anh dừng lại nói: “Tín nhiệm anh!” Thấy Dật Yên gật đầu, mới dùng một chút lực xông qua chướng ngại kia.

Nghe được tiếng kêu thống khổ của Dật Yên, Hạo Kiệt dừng lại chờ cô thích ứng sự hiện hữu của anh. Anh nhẹ nhàng yêu thương hôn cô, trêu chọc cô, cho đến khi cô gầy dựa thân thể để ám chỉ, anh mới bắt đầu chậm rãi di động.

Lần sóng và chạm, mỗi lần lại mang đến một khoái cảm sâu hơn. Mỗi một lần cô cho rằng mình không cách nào chịu đựng nữa, lại là một lần cô tiếp nạp nhiều hơn. Cho đến khi cô cho rằng mình đang ở trong tình không, tự do như thế, vui vẻ như thế, phóng phát như thế cô đã có tất cả mọi thứ.

Anh vẫn còn có thể cảm nhận được hơi thở ân ái của bọn họ tràn ngập bốn phía, uốn lượn quanh quẩn nhắc nhở anh rằng, bọn họ vừa mới cùng tận hưởng niềm tuyệt vời. Nghe được tiếng thở dốc của Dật Yên, anh cảm thấy thật thỏa mãn, thật vui vẻ.

Dật Yên qua một lúc lâu mới trở lại thực tế, vừa nghĩ tới mình chủ động yêu cầu, cô đỏ bừng mặt. Mở mắt ra, thấy Hạo Kiệt đang lấy cùi chỏ chống thân thể ở phía trên nhìn cô.

“Anh hỏi hện?”

“Em hỏi hện sao?” Hạo Kiệt hỏi ngược lại cô.

Dật Yên nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn lồng ngực của anh nói: “Em... mới vừa... giống như... giống như...” Dật Yên nhìn anh thật nhanh một cái, ánh mắt lại rũ xuống nhìn lồng ngực.

“Quá... quá...”

Nhưng thấy Hạo Kiệt một chút ý tứ giúp cô cũng không có, cô xấu hổ, gấp đến độ nước mắt chảy xuống.

“Anh yêu em!”

Cho là mình nghe lầm, Dật Yên mở to mắt nhìn Hạo Kiệt.

“Anh yêu em!”

Rốt cục xác định là mình không có nghe lầm, cô tuôn ra nước mắt mừng rỡ.

“Em cũng yêu anh! Yêu đã thật lâu, thật lâu!”

“Anh biết, anh cũng vậy!”

Hạo Kiệt cúi đầu, hôn nước mắt của cô. Vì yêu thương lẫn nhau, cảm ơn trời xanh đã thành toàn.

“Anh làm em đau.” Giọng anh tràn đầy thương yêu.

“Chỉ là thoáng qua mà thôi.” Dật Yên lấy được cam kết tình cảm của Hạo Kiệt, cả người cũng nhẹ nhàng đi. “Mẹ nói không sai một chút nào.” Dật Yên nhún nhún mũi nói.

“Mẹ nuôi ít khi nào nói sai, bắt quá mẹ đã nói cái gì với em?” Hạo Kiệt tò mò hỏi.

“Những người mẹ khác thường sẽ nói những chuyện như vậy cho con gái, nhưng mẹ chưa bao giờ nói. Dĩ nhiên là lúc đi học ở nước Mỹ, trường học cũng không kiêng kị thảo luận vấn đề này, bắt quá...”

“Thiếu hụt cảm giác chân thật.” Hạo Kiệt hiểu rõ nói tiếp.

“Đúng vậy. Em đã hỏi mẹ, mẹ chỉ nói với em, nếu em yêu một người đàn ông, không vì thời gian, vì khoảng cách mà thay đổi, đó chính là ‘chân ái’. Khi đó, nếu như anh ta và em cùng có cảm giác giống nhau, vậy em có thể đem mình giao cho anh ta. Bởi vì yêu, có thể bù đắp những điều em không biết, những nơi em không biết, có thể giao phó hết thảy cho anh ta.”

“Và lại, loại chuyện như vậy, phải là sự thân mật của cá nhân, chỉ thuộc về hai người với nhau. Để cho người yêu nhau cùng nhau học tập, thích ứng, phối hợp vừa vặn với nhau. Mẹ nói như vậy, có đúng hay không?”

“Rất đúng!” Hạo Kiệt cảm tạ Dật Yên có một người mẹ vừa tỉ mỉ chu đáo lại vừa sáng suốt đến như vậy. “Anh yêu em.”

“Me too.” Dật Yên cảm động trả lời.

Thấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt áo của Dật Yên, Hạo Kiệt không nhịn được lại cúi đầu hôn sâu cô.

Sáng sớm, Hạo Kiệt và Dật Yên cùng đi tới công ty. Phương Khải và Hạo Luân liền phát hiện giữa hai người có một chút biến hóa. Hạo Kiệt tựa hồ nhu tình hơn so với trước kia, còn Dật Yên thì lại kiều mị động lòng người hơn. Phương Khải và Hạo Luân thông minh không vạch trần ra, muốn cười, muốn nhạo báng, sau này còn có cơ hội. Hôm nay bọn họ có chuyện quan trọng phải làm.

Hôm trước, Phương Khải đã đem vụ án của Hàn Suối cùng những tài liệu liên quan chuyển vào trong computer, cũng dự đoán thời gian có khả năng hành động nhất của cô ta. Theo phân tích từ nhiều mặt thì ngày hôm nay là ngày có khả năng nhất. Bọn họ tìm người mẫu diễn xuất mấy án mạng lần trước, ghi hình lại, cố ý đem gửi cho Hàn Suối. Sau đó bọn họ sẽ âm thầm quan sát phản ứng của cô, cũng sẽ thấu xuống rồi cung cấp cho cảnh sát tham khảo.

“Chiều hôm nay, ba giờ, Hàn Suối sẽ đến đúng giờ, lúc đó...”

Hạo Kiệt một lần nữa đem hành động buổi chiều tái diễn, cũng phân phối trực trách cho từng người.

Xác định tất cả đều không có vấn đề xong, anh thận trọng nhìn mọi người. “Buổi chiều chúng ta sẽ chờ Hàn Suối từng bước từng bước tiêu sái bước vào lưới.”

Ba giờ chiều, Hàn Suối đi tới công ty, được nữ tiếp tân mời vào phòng tiếp khách. Ngay sau đó Hàn Suối đã thấy Hạo Luân đi tới phòng khách tiếp kiến cô.

“Hàn tiểu thư!”

“Hôm nay chúng tôi từ ở trong tay của quản lý cao ốc nhận được một túi công văn, bên trong đó là một cuốn băng video. Chúng tôi cho là cô muốn tự mình xem một chút!” Hạo Luân đem túi công văn giao cho Hàn Suối. “Rất xin lỗi, chúng tôi tự tiện mở ra bởi vì sợ là vật phẩm nguy hiểm. Hoàn hảo đây chẳng qua là một băng video.”

“Băng video?”

Hạo Luân vẫn cẩn thận quan sát phản ứng của Hàn Suối, chỉ thấy trong lúc cô nhận lấy cuốn băng video trong mắt có lóe lên một tia nan giải.

“Tôi sẽ cùng cô xem nội dung ghi hình, tôi vẫn chưa xem qua!” Hạo Luân nhận lấy cuốn băng, đem bỏ vào đầu phát.

Trong chốc lát ti vi liền truyền đến âm thanh âm ỹ, bắt quá màn ảnh vẫn chưa xuất hiện bất kì hình ảnh nào.

Bỗng phòng khách vang lên tiếng gõ cửa, thì ra ở phòng làm việc có cuộc điện thoại quan trọng chờ Hạo Luân đi nghe.

“Hàn tiểu thư, rất xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại. Tôi sẽ quay trở lại ngay.”

Sau khi Hạo Luân rời đi, Hàn Suối vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình. Trên màn hình xuất hiện bốn người phụ nữ, hình như đang ăn mừng cái gì.

Bỗng có người nói cái gì đó, ba người kia sùng sốt một chút, sau đó che mặt cười từ chối.

Theo thay đổi của màn hình, chỉ thấy Hàn Suối đi từ ngạc nhiên đến nhập tâm vào tình hình trong màn hình. Thậm chí có thể nghe thấy tiếng lẩm bẩm của cô.

Hạo Kiệt, Phương Khải, Dật Yên gia nhập cùng với Hạo Luân và Tống Tử Hiền vào trong căn mật thất bên cạnh, cùng đứng trước gương quan sát Hàn Suối.

“Ông trời của ta, cô ta đang lòng tiếng cho các nhân vật. Khẩu âm cùng âm điệu cho mỗi người đều không giống nhau.” Hạo Luân kinh ngạc nói.

“Xem ra lúc đem giao cô ta cho cảnh sát, sợ rằng muốn định tội cô ta cũng tương đối khó khăn.” Dật Yên lẩm bẩm nói nhỏ.

“Tại sao?” Hạo Luân không hiểu hỏi.

“Sợ rằng cô ta có đa nhân cách.” Dật Yên trả lời.

“Đa nhân cách? Em nói Hàn Suối giống như trong phim ảnh, ngoài những gì mà chúng ta thấy còn sở hữu những nhân cách khác nhau mà sẽ hiển thị vào những lúc khau? Thậm chí ảnh hưởng đến hành vi, cử chỉ, thái độ nói chuyện?” Hạo Kiệt không dám tin hỏi.

“Chỉ sợ chính là như thế.” Dật Yên lo lắng nói: “Chú Hiền?”

“Yên tâm, chúng ta sẽ tìm chuyên gia tới xác nhận, hiện tại khả yếu nhất là phải để cô ta nhận tội.” Tống Tử Hiền cau mày nói.

“Cháu biết, bây giờ đến phiên cháu vào cuộc.” Dật Yên hít sâu một hơi, bình tĩnh tiêu sái đi ra khỏi mật thất.

“Cẩn thận một chút!” Hạo Kiệt theo Dật Yên đi tới cửa, cẩn thận dặn dò.

“Em sẽ. Ngày hôm qua chẳng qua là buổi diễn tập, ngay cả lần ở khe suối cũng vậy. Em chờ được chính thức quay trở lại đó lần nữa. Hoặc là cả đời không ngừng học tập đi!” Dật Yên dí dõm nói.

“Vụ án này kết thúc chúng ta sẽ chính thức tới đó.” Hạo Kiệt cam kết nói.

“Em nhất định sẽ thành công.” Dật Yên chắc chắn nói.

Hạo Kiệt biết Dật Yên nói “buổi diễn tập”, ý là chỉ “đêm tân hôn” của bọn họ. Ngay cả lần ở khe suối cũng được coi là tuần trăng mật sớm. Anh cúi đầu, nặng nề hôn cô. Hi vọng cái hôn này có thể mang lại cho cô dũng khí, có thể chống tới khi chuyện này kết thúc.

Dật Yên không nói thêm gì nữa, nhanh chóng rời đi Hạo Kiệt, tránh cho mình không thể rời khỏi anh.

“Xem ra em gái xinh đẹp đã thành công!” Phương Khải trêu ghẹo nhìn Hạo Kiệt.

Hạo Kiệt cười không đáp.

“Nhìn! Em gái xinh đẹp đã tiến vào.” Hạo Luân kinh hô.

Hạo Kiệt đi nhanh trở lại chỗ, quan sát động tĩnh bên trong.

Dật Yên đi vào phòng khách, Hàn Suối chỉ lạnh nhạt nhìn cô một cái, ngay sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Lúc này màn hình đang phát ra hình một người con gái thần bí mang theo sùng vật tới thăm hỏi một người nào đó. Sau đó cô ta dùng phương thức thôi miên, ra lệnh người đó đưa tay vào lồng tre sờ sùng vật. Kết quả là người này chết vì bị độc phát.

Sau khi cuộn băng kết thúc, Dật Yên dùng giọng khinh thường nói: “Trên thế giới này làm gì có người nào dùng thuật thôi miên mà giết được người. Sùng vật lại là rắn độc, điều này làm sao có thể? Cũng không phải là đang ở Ai Cập cổ đại.”

“Dùng thuật thôi miên cũng có thể đạt tới mục đích giết người.” Hàn Suối dùng ngữ điệu cuồng nhiệt nói.

“Tôi không tin! Đây chỉ là diễn trò. Hãy nói, bây giờ đi đâu mà tìm được rắn độc? Cho dù có, rắn chứa độc cũng đã bị nhổ đi.” Dật Yên cười phán bác lại Hàn Suối.

“Rắn độc? Muốn tìm rắn độc quá đơn giản. Cô cho rằng huyết thanh chế tạo như thế nào? Mua rắn độc có thể làm khó được tôi sao?” Hàn Suối lớn tiếng cười lớn: “Bọn họ đáng chết, rất đáng chết. Mặt ngoài thì giả dạng thực nữ, bên trong tận xương cốt thì chính lại là dâm phụ. Luôn miệng nói yêu người. Vậy mà... một người đàn bà tùy tiện trả một cái giá, hần liễu yêu bọn họ. Đáng chết... bọn họ cũng... đáng chết!”

Hàn Suối cắn răng nghiêng lợi nói, cặp mắt tràn ngập hận ý.

Cô xoay người chỉ vào Dật Yên nói: “Ngươi! Ngươi cũng vậy, ngoài mặt nghiêm trang, trong xương thì sao? Cứ nhiên công khai chung giường cùng nam nhân. Ngươi cũng là người đàn bà hư hỏng, giết!”

Một câu “giết” vừa nói xong, Hàn Suối liền đập Dật Yên. Dật Yên né tránh không kịp bị đánh một cái. Lúc cô ta nhào tới lần nữa thì Dật Yên sớm đã có chuẩn bị, lách mình một cái để cái nhào tới của cô ta là vô ích. Sau đó một chưởng của Dật Yên liền bổ vào cổ của cô ta. Hàn Suối liền té xuống.

Lúc chưởng của Dật Yên làm Hàn Suối bất tỉnh thì Hạo Kiệt cũng xông tới.

“Dật Yên, có làm sao không?”

“Em không sao, loại công phu quyền cước này, cô ta sao so được với em” Dật Yên không chú ý tới Hàn Suối đang nằm ở trên đất, chỉ lo chứng minh mình không có sao.

“Dật Yên! Xem ra chú Vinh dạy cháu không tệ.” Tống Từ Hiến mang hai viên cảnh sát cùng đi vào.

“Đâu có, chỉ đủ để tự vệ thôi ạ.” Dật Yên rúc vào bên cạnh Hạo Kiệt, khiêm tốn nói. “Chú Hiến, cô ta...”

Nhìn Hàn Suối bị đỡ dậy đưa ra khỏi phòng khách, Dật Yên có chút không tự nhiên cùng áy náy.

“Chúng ta sẽ xin chuyên gia tới giám định. Sẽ không bỏ qua quyền lợi của cô ta. Thôi chú đi làm việc trước.”

Tống Từ Hiến vừa rời đi, Hạo Kiệt lập tức hỏi: “Cậu đã dạy em công phu quyền cước phòng thân khi nào vậy?”

“Em tưởng anh sẽ cao hứng khi em có thể tự bảo vệ mình. Hơn nữa lại không thể chờ đợi mà hôn khích lệ em một cái. Nếu không thì lập tức mang em đi công chứng kết hôn cũng được a!” Dật Yên né tránh câu hỏi của Hạo Kiệt, bừa bãi oán giận.

“Được!”

Hạo Kiệt bắt kể Hạo Luân và Phương Khải đang nhìn lên, hào phóng hôn Dật Yên thật sâu. Nghĩ đến một màn hung hiểm kia, Hạo Kiệt vẫn thấy tâm khê run.

“Ngày mai, sáng mai chúng ta lập tức đi công chứng kết hôn.” Hạo Kiệt ôm Dật Yên nói: “Hiện tại chúng ta về nhà đi.”

Một tuần lễ sau, Dật Yên và Hạo Kiệt ngồi lên chuyến máy bay bay thẳng từ Tây Bắc đến nước Mĩ. Bọn họ đã công chứng kết hôn, muốn tới nước Mĩ tự nói cho mẹ và tiểu Dật tin tức này.

“Anh nghĩ chú Vinh sẽ thành công sao?” Dật Yên hỏi Hạo Kiệt.

“Yên tâm, không thành vấn đề.”

Dật Yên nghĩ đến câu nói giỡn mười bốn năm trước, nay đã thành...

“Còn nhớ không? Có một lần anh nói với em, anh hâm mộ em có một người mẹ như vậy, kết quả, em nói...”

“Chỉ cần anh cười em, mẹ của em chính là mẹ của anh. Hơn nữa anh lại có thêm một người em trai, lại có đầy đủ cả một nhà.” Hạo Kiệt khẽ hôn lên mu bàn tay của vợ mình. “Hiện tại, rốt cục anh cũng đã có một mái nhà thuộc về mình.”

Dật Yên tựa đầu vào người Hạo Kiệt, nắm thật chặt lấy tay anh.

“Vẫn còn một vấn đề anh muốn hỏi em, đến nay vẫn chưa hỏi. Anh bị vấn đề này quấy rầy đã lâu rồi.”

“Vấn đề gì?” Dật Yên cảm thấy tò mò, rốt cục vấn đề gì mà quan trọng như vậy.

“Cái năm đó, lúc mà anh đến phi trường tiễn em, có hôn em một cái, vốn tưởng đó là nụ hôn đầu của em, kết quả em lại nói anh là người thứ ba.”

“Anh muốn biết người em hôn trước anh là ai sao?” Dật Yên cố nén ý muốn cười to, nghiêm chỉnh nói: “Căn cứ theo thuyết pháp của mẹ em, lúc em mới ra đời không bao lâu, nụ hôn đầu bị bố em cướp mất. Người thứ hai chính là tiểu Dật a!”

“Em là nói, anh lo lắng, ghen tị đến năm năm, đối tượng chính là bác trai và em trai của em?”

Nhìn Dật Yên cười đến gập cả lưng, Hạo Kiệt cũng không nhịn được cười.

Hai năm sau.

“Phương Khải, hôm nay sao lại an tĩnh như vậy được?” Hạo Luân nhảm chán oán giận.

“Vẫn vẫn như vậy. Chẳng qua là lão đại và em gái xinh đẹp mang theo Từ Từ đến nước Mỹ thăm mẹ nuôi và chú Vĩnh rồi.” Phương Khải vừa nhìn màn hình computer vừa nói.

“Hajz.”

Trong hai năm qua, Thiên sứ đen đã đổi thành “công ty tín dụng” và cũng đã huấn luyện được rất nhiều chủ quản có thể tự đảm đương công tác của mình. Cũng vì vậy Hạo Luân thường bởi vì án kiện thiếu tính khiêu chiến mà ngày ngày nhảm chán hô to.

Nghe được có người gõ cửa phòng làm việc, Hạo Luân kêu: “Đi vào!”

“Tổng tiên sinh, có một vị Bạch tiểu thư chỉ đích danh ngài và Phương tiên sinh.” Nữ tiếp tân cung kính nói.

“Mời cô ta vào.”

Không bao lâu sau, nữ tiếp tân mang đến một người con gái lai, con người màu xanh da trời to, tròn. Nước da trắng, ngũ quan tổng thể giống như một con búp bê Barbie.

“Tôi là Bạch Tuyết, tôi muốn các anh tìm giúp tôi bảy chú lùn.” Ngay cả âm thanh cũng mang một chút âm điệu nước ngoài, vô cùng dễ nghe.

“Cái gì? Bạch Tuyết? Bảy chú lùn?” Hạo Luân té từ trên ghế xuống.

“Tiểu thư, cô đọc quá nhiều truyện cổ tích đi?” Phương Khải nhạo báng nói. Cô bé trước mắt giống như công chúa Bạch Tuyết từ trong chuyện xưa bước ra – chỉ thiếu một cái là cô không mặc váy xòe bông.

“Đây là thư mà đi Dĩnh muốn tôi giao cho các anh. Các anh nhất định phải giúp tôi tìm được bảy chú lùn.”

“Trời ạ!”

Hạo Luân sợ hãi kêu, suy nghĩ không biết có nên tiếp nhận. Bạch Tuyết hết lần này đến lần khác khẳng khẳng đưa cho Phương Khải. Lúc Phương Khải nhận lấy thư, ngón tay khẽ chạm vào ngón tay của Bạch Tuyết. Hắn cảm thấy như bị điện giật.

Điện giật?

Phương Khải cơ hồ có thể xác định là hắn gặp phiền toái rồi. Chỉ sợ cái phiền toái này sẽ theo hắn cả một đời.

Trên chuyến bay thẳng từ Tây Bắc đến nước Mỹ, Dật Yên một tay ôm Từ Từ. Chỉ nghe được cô khẽ cười một cái rồi lại lắc đầu một cái.

“Làm sao rồi? Có chuyện gì mà cao hứng thế?”

“Em có cảm giác là trong nhà sẽ nhanh có tin vui truyền ra.” Cô cười với chồng mình một cái.

“Tại sao?”

“Mẹ lần này muốn chúng ta đến nước Mỹ, cũng đã định rõ thời gian mấy ngày liên tiếp, không cho phép chúng ta kéo dài thời hạn.”

“Thế thì sao? Nói không chừng mẹ cùng cậu có kế hoạch khác.”

“Có kế hoạch! Nhưng chính là làm mai mối a! Em nghe nói có hai người con gái ở nước Mỹ, lần lượt đều đã đi Đài Loan. Anh nghĩ là ai an bài?”

“Thật đúng là sẽ có tin mừng truyền ra a.”

Hạo Kiệt từ trước đến nay đều thuần phục cha mẹ vợ. Nhất là kế hoạch chuyện tốt. Xem ra “may mắn” đã đến với Hạo Luân và Phương Khải rồi.
Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Xinh Đẹp Và Thiên Sứ Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.